„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Therese Anne Fowler

Un cartier select

„Un adevărat festin... Am terminat *Un cartier select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun."
Jodi Picoult, autoarea bestsellerului *O scânteie de viață*

buzz BOOKS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Therese Anne Fowler

Un cartier select

„Un adevărat festin... Am terminat *Un cartier select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun."
Jodi Picoult, autoarea bestsellerului *O scânteie de viață*

buzz BOOKS

„Unul dintre cele mai actuale și mai necesare romane ale anului."
Newsweek

Therese Anne Fowler

Un cartier select

„Un adevărat festin... Am terminat *Un cartier select* dintr-o suflare. Da, e un roman atât de bun."
Jodi Picoult, autoarea bestsellerului *O scânteie de viață*

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

Therese Anne Fowler

Un cartier select

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA AXINTE-CRISTEA

LITERA
București
2020

A Good Neighborhood

Therese Anne Fowler

Copyright © 2020 Therese Anne Fowler

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Un cartier select

Therese Anne Fowler

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Cătălin Ancoreanu

Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu, Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Fowler, Therese Anne

Un cartier select / Therese Anne Fowler;

trad. din lb. engleză: Alexandra Axinte-Cristea –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6262-0

ISBN EPUB 978-606-33-6570-6

I. Axinte-Cristea, Alexandra (trad.)

821.111

Pentru Wendy și John,

care îmi sunt mereu alături

Mulțumiri

Această poveste a luat naștere în mintea mea cu mult înainte de a mă simți pregătită să aștern vreun rând. Un cartier select e o poveste foarte diferită de romanele istorice de până acum, iar schimbarea de registru putea fi riscantă pentru cariera mea. Și totuși, aceste personaje, cu destinele lor împletite, cu conflictele și escaladarea lor, mi s-au părut urgente. Simțeam că era necesar să le spun povestea, ca un fel de activism în vremurile noastre tulburi și tulburătoare.

A fost o provocare legată de mine, o scriitoare albă, care trebuia să ilustreze punctele de vedere a două personaje afro-americane, esențiale povestirii. Am abordat proiectul cu respect, având ca scop o reprezentare cât mai precisă, fiind, de asemenea, atentă la lucrurile pe care alți autori albi le-au înțeles greșit. Cam pe atunci am mers să ascult un speech al lui Zadie Smith. La un moment dat, un scriitor din audiență a întrebat-o dacă albii ar trebui să scrie vreodată din punctul de vedere al unui personaj de culoare. Zadie a spus că, în principiu, un scriitor poate și ar trebui să scrie orice își dorește. A mai spus că, dacă vrei să scrii despre un personaj care nu-ți seamănă, trebuie să-ți faci mai întâi temele. Asta se potrivea perfect cu ce credeam deja. Mi-am făcut temele pe îndelete (vizavi de respectivul subiect și celelalte aspecte relevante) și, cu tot ce acumulasem, am scris acest roman. În aceste pagini îmi văd prietenii și vecinii, văd chipurile celor din comunitatea și din țara mea și le văd și pe cele din lumea noastră interconectată. E o poveste care sper că-i va provoca pe cititori să realizeze cât de ușor pot oamenii buni să facă alegeri greșite, nu din răutate deliberată, ci cel mai adesea din obișnuință sau din convenție, din neatenție sau teamă. E, de asemenea, o poveste care spune că răul își face mereu lucrarea, dar noi, la rândul nostru, trebuie să devenim bastionul rezistenței.

Aș vrea să le mulțumesc următoarelor persoane pentru îndrumare, ajutor, supraveghere, verificare, încredere în mine, asistență, sprijin și prietenie oferite pe tot parcursul scrierii acestei cărți și al publicării sale: Wendy Sherman, Sarah Cantin, Sally Richardson, Jen Enderlin, Lisa Senz, George Witte, Dori Weintraub, Rachel Diebel, Jessica Zimmerman, Lucy Stille, Jenny Meyer,

Cherise Fisher, Trina Allen. Mulțumiri speciale Olgăi Grlic pentru încă un uimitor design de copertă și întregii echipe de marketing a Editurii St.Martin, librarilor și scriitorilor care mi-au citit cartea foarte devreme și mi-au oferit comentarii entuziaste.

Îi sunt pe veci recunoscătoare lui Sharon Kurtzman, care aude tot și nu suflă nimic. Le mulțumesc, de asemenea, și scriitoarelor din localitatea mea, a căror camaraderie îmi îmbogățește viața în nenumărate feluri. La fel și mulțimilor de la distanță. Sunteți cu toții minunați și un adevărat sprijin pentru mine.

Mii de mulțumiri și laude fiilor mei; faptul că-i cresc mi-a oferit calificarea necesară scrierii acestei cărți – și, de asemenea, sunt și niște băieți pe cinste. Și nu în ultimul rând, mulțumesc celuilalt bărbat extraordinar din viața mea, scriitorului incredibil de talentat John Kessel, care mi-a oferit sprijin necondiționat, sugestii valoroase, empatie și susținere de toate felurile și care nu se supără niciodată că lucrez în halat toată ziua, fiindcă adesea procedează întocmai.

PARTEA I

Capitolul 1

O casă nouă şi elegantă într-un cartier vechi şi simplu. O fată stând pe un şezlong lângă o piscină, o fată care vrea să fie lăsată în pace. Începem povestea aici, cu câteva minute înainte ca un mic incident să schimbe totul. E o după-amiază de mai, când cartierul nostru încă-şi păstrează pacea fragilă, un echilibru lejer între vechi şi nou, între noi şi ei. Mai târziu, vara aceasta, când va avea loc înmormântarea, mass-media va specula cu îndrăzneală a cui e vina. Îi vor provoca pe unii participanţi să spună de care parte sunt.

A se consemna că n-am vrut niciodată să luăm partea cuiva.

Juniper Whitman, fata de lângă piscină, avea 17 ani. Neîndoielnic, o vârstă dificilă, chiar dacă toate îţi merg strună, ceea ce nouă aşa ni se părea. E un truism să spunem că aparenţele înşală, aşa că n-o vom face. Vom spune că nu poţi cunoaşte pe cineva doar după aparenţe. Vom spune că cei mai mulţi dintre noi ascundem ceea ce ne îngrijorează sau ne derutează, etalând, în schimb, faţete pe care sperăm că alţii le vor aproba, etalăm părţile ce sperăm că vor plăcea altora. Juniper ascundea ceva şi nu ştia dacă trebuia să se simtă jenată sau furioasă sau în vreun fel anume.

Curtea acestei noi case era mult mai mică decât vechea curte în care locuise Juniper – n-avea nici o treime de acru, cea dinainte având trei. Unde să meargă când simţea nevoia să plece, dar nu i se permitea să iasă? Acolo nu era bucăţică rămasă neocupată de casă şi de piscină, iar spaţiile libere erau descoperite. N-avea pic de intimitate. La vechea adresă, lui Juniper îi plăcea să se plimbe printre pinii înalţi, cu ace lungi din spatele proprietăţii, suficient de departe de casă, unde avea spaţiul necesar să respire şi să reflecteze. Îi plăcea să fie în mijlocul biocenozei, cum o numeau oamenii de ştiinţă. Asta o făcea să se simtă mai bine, întotdeauna.

Dar cel care construise această mare și strălucitoare casă albă curățase lotul de toți copacii maiestuoși, cu lemn de esență tare, care umbreau căsuța ce fusese odinioară acolo, căsuța care fusese demolată cu nepăsare și înlăturată ca o dărâmătură rămasă după o furtună sau un cutremur. Doar că pe acolo nu fuseseră nici vreo furtună și nici vreun cutremur. Era un cartier select, în inima unui oraș dezirabil din Carolina de Nord și cumpărători gata să-și cheltuie banii. Atât doar, iar acum apăruseră această casă mare, cu curtea ei mică, goală și costisitoare, cu piscina și șezlongul și fata cu cartea ei.

Juniper se gândi că foșnetele pe care le auzise în curtea din spatele curții ei – ce încă avea o pădure mică din arbori de corn, cicoare, nuci, castani, pini și un stejar uriaș, care trăise acolo mai mult ca oricare locuitor al cartierului – erau de la veverițe. Ei nu-i plăceau veverițele. Sigur, erau drăguțe, dar nu te puteai încrede în ele să nu-ți sară în fața mașinii când te vedeau venind. Și mereu se strecurau în căsuțele pentru păsări, să le fure toate semințele. Juniper avea o carte pe genunchi, așa că se concentră din nou asupra acesteia. Povestea era bună, iar ea devenise tot mai pricepută să evadeze în povești.

– Hei, zise o voce care nu era a unei veverițe.

Juniper ridică ochii și văzu un adolescent care stătea la marginea curții ei cu o greblă într-o mână, salutând-o cu cealaltă.

– Trebuie să fii noua noastră vecină. Mă pregăteam să mătur niște frunze și te-am văzut aici, așa că am zis să te salut.

Apariția lui o surprinse din două motive. Juniper nu știuse că mai locuia cineva în apropiere. Dar chiar dacă ar fi suspectat că acolo era cineva, un băiat, un adolescent, s-ar fi așteptat să arate ca ea și anume – să fie alb. Toți vecinii din vechiul cartier erau albi. În schimb, el era negru, de asta era destul de sigură. Mulatru mai precis, cu părul creț, auriu-închis.

– Hei, zise ea. Da, ieri ne-am mutat – eu, împreună cu sora mea mai mică și cu părinții.

– Și toți sunteți din afara orașului?

– Nu, suntem dintr-o zonă mai îndepărtată din oraș.

– Tare, zise el zâmbind. Ei bine, n-am vrut să te deranjez. Doar să-ți urez bun

venit.

– Nu e nici un deranj. Mersi.

Dacă asta ar fi fost tot, dacă ar fi putut doar să se salute și apoi să lase lucrurile așa – ei bine, totul ar fi fost, cel puțin, mai simplu pentru toată lumea.

Capitolul 2

Carolina de Nord are o climă temperată. Ăsta e marele ei avantaj: iarna e uşoară, primăvara vine devreme. Da, verile sunt fierbinți, dar toamna aduce uşurare şi ține mult. Stejarii nu-şi leapădă frunzele până târziu în decembrie, iar uneori, când iarna e deosebit de blândă, unele specii – printre care şi stejarul, cu frunzele lui suple, în formă de pene, în aparență delicate – îşi păstrează coroana şi de-a lungul anotimpului rece.

Băiatul care o întâmpinase pe Juniper în prima zi, Xavier Alston-Holt, ştia multe despre copaci. Aceştia nu îl pasionau în mod special; era mult mai interesat de muzică, în special cea produsă de chitarele acustice. Acestea însă sunt făcute din lemn, aşa că atunci când mama lui i-a povestit nenumărate detalii despre diverşi copaci, despre habitatele, rezidenții, calitățile şi amenințările la adresa lor (în vârf aflându-se dezvoltatorii imobiliari lacomi), o ascultase în mare parte cu atenție.

Când mama lui stătuse în curtea din spate, filmând şi plângând în ziua când lotul din spatele lor fusese curățat, ziua când oameni cu fierăstraie şi concasoare începuseră în zori şi continuaseră până la apus, iar urechile lui țiuiseră pentru tot restul nopții, el rămăsese acolo în curte, cuprinzându-i umerii cu brațul, fiindcă atât putuse face pentru ea, cea care făcuse atâtea pentru el.

Astfel că Xavier nu era surprins, aşa cum nici unul dintre noi nu eram, că mama lui nu era nerăbdătoare să-i cunoască pe noii vecini care cumpăraseră casa construită în spatele proprietății lor. Valerie Alston-Holt nu era convinsă că putea fi prietenoasă cu genul de oameni care ar fi plătit ca să dărâme vechea casă şi să taie copacii. Toți copacii.

– Genul ăsta de oameni, spusese ea de mai multe ori – deoarece acest lucru se mai întâmplase în Oak Knoll[1] sub diverse forme – genul ăsta de oameni nu au conştiință. E ca şi cum ar viola peisajul. Ca şi cum l-ar masacra. Copacii înseamnă viață. Şi nu doar viața mea, ar fi adăugat ea, domeniile ei fiind

silvicultura și ecologia. Trebuie să păstrăm cel puțin șapte copaci pentru fiecare om de pe planetă, altfel ajungem să ne sufocăm. Gândește-te la asta.

Xavier merse până în curtea împădurită din față, unde mama lui tăia bujori, ce urmau să decoreze noptiera unui vecin bolnav. Rondurile de flori din jurul modestei lor locuințe din cărămidă, o casă ridicată în 1952 și care fusese foarte puțin îmbunătățită de atunci, erau preferatele lui Valerie, imediat după fiul său, al treilea lucru preferat fiind stejarul înalt de cam 25 de metri care domina curtea din spate. Nu te-ai gândi că un copac poate însemna atât de mult pentru cineva. Totuși, acest copac era mai mult decât o magnifică piesă de istorie arboricolă; pentru Valerie Alston-Holt, era un martor și un camarad. Trunchiul lui lat era primul lucru pe care ea îl observa ori de câte ori privea pe fereastră, spre curtea din spate. Îi amintea de multe momente din anii petrecuți aici, printre care și de acea noapte de vară, când ea își sprijinise fruntea îngândurată de scoarța grimaronie și plânsese în vreme ce Xavier dormea în leagănul lui, fiind prea mic să afle că Dumnezeu le luase totul.

Șase soiuri de irișI, bujori de diverse culori, azalee, brumărele, ghiocei, camelii, rododendroni, curpeni albi, caprifoi, iasomii sunt plantele pe care Valerie Holt le pusese deja undeva în parcelele lor. Îi plăcea să afirme că terapia ei era să aibă grijă de plante, era felul ei de a îndepărta stresul cauzat de predatul către studenții de la universitate – sau, mai adesea, stresul cauzat de relația cu șeful catedrei sau cu decanul. Studenții erau, de fapt, chiar grozavi, curioși, isteți, orientați spre politică în moduri utile, ajutând la protejarea habitatelor naturale, sau pe care măcar încercau să le protejeze, și asta oricum însemna enorm. Tinerii urmau să salveze lumea de ea însăși, iar Valerie avea de gând să-i încurajeze în toate felurile posibile.

– E timpul, îi spuse Xavier.

– Timpul pentru ce? Pleci pe undeva? întrebă ea punând florile și foarfeca în coș și se ridică. Am crezut că ai de gând să măturI toate frunzele alea moarte pentru mine.

– Asta o să și fac. Avem vecini noi.

– Ah, asta. Știu. Era inevitabil. Ca și moartea, de altfel, adăugă Valerie cu un zâmbet mâhnit.

– M-am întâlnit acum cu o vecină. A spus că s-a mutat cu sora și cu părinții.

– Doar patru inși în casa aia enormă?

– Așa cred, răspunse Xavier, ridicând din umeri.

– Ce vârstă?

– Fata? De vârsta mea, cred, pe acolo. Și are o soră mai mică, a zis. N-am mai întrebat și de ea.

Mama lui încuviință din cap.

– Bine, mersi pentru informație.

– Vrei să vin după tine dacă părinții ies în curte?

– Nu. Da. Bineînțeles. O să fiu o vecină bună.

– Mereu ești.

– Mersi, Zay.

– Eu doar spun adevărul.

– Asta trebuie să facem mereu, pe cât putem.

Xavier se întoarse în curtea din spate și începu să mărture frunzele dintr-o zonă unde mama lui intenționa să facă un iaz cu pești koi. Cum el urma să plece din toamnă la Conservatorul din San Francisco, să studieze muzica, ea-i spusese că are nevoie de ființe noi să o țină ocupată, ca să nu-l sune zilnic să se asigure că el poate supraviețui în cealaltă parte a țării fără ea. El știa că ea glumea; nu l-ar fi sunat zilnic, indiferent de situație. Voia, însă n-avea s-o facă. El înțelegea. Fuseseră doar ei doi vreme îndelungată.

– Fă iazul și poate ieși cu un localnic, îi zisese el.

– Ah, uite cine vorbește de ieșit la întâlniri.

El îi oferi zâmbetul timid, care-i adusese o mare popularitate în rândul vârstnicelor din Oak Knoll și, după cum eram convinse noi, și printre tinerele din școala lui.

– Sunt prea ocupat să-mi fac o prietenă, îi spuse el.

– Prea năzuros, aș zice eu.

Adevărul era că Xavier era atât ocupat, cât și năzuros – dar mai mult năzuros. Nu întâlnise încă persoana care să-l facă să simtă că trebuie să-și schimbe vreuna dintre priorități. Avea destule amice, printre care și fete care ar fi ieșit cu el, dacă Xavier ar fi manifestat vreun interes. Însă el nu a dat vreun semn, deoarece se cunoștea pe sine suficient de bine încât să înțeleagă că era genul de tip pe principiul „totul sau nimic“. Și așa fusese dintotdeauna. În ultimul an se cuplase cu vreo două fete, mai mult din dorință și oportunitate, dar acum nu simțea că era momentul pentru o relație. Iubirea lui cea mare era muzica.

Acum o privea pe fata de la marginea piscinei, noua vecină, fata cu care făcuse într-un fel cunoștință. „Cum o cheamă?“ se gândi el. „Ce-ți pasă?“ gândi tot el. „Vezi-ți de treabă și gata.“

La șase ani, Xavier zdrăngănise pentru prima dată la chitară, la petrecerea fiicei unei colege de-a mamei sale. Mai mulți adulți veniseră cu instrumente – chitare, mandoline, bongo-uri, o muzicuță – și după tort și cadouri, cu toții se adunaseră în jurul verandei zgrunțuroase din cărămidă, pe scaune din plastic, să se joace sau să cânte. Întâi au fost melodii de Rafi, pentru copii, apoi mult Neil Young și Beatles și apoi James Taylor. Îi plăcuse muzica, dar o chitară în mod special îi trezise interesul. Îl atrăsese aspectul ei și nuanța clară și deschisă. Îl întrebase pe proprietar, un profesor de istorie pe nume Sean, dacă ar putea s-o încerce. Sean se așezase și-i pusese chitara în poală lui Xavier. Instrumentul era enorm pe lângă băiețelul slăbănog. Xavier o prinsese de după gât, întinsese mâna peste coarde și zdrăngănise ceva, dar asta fusese tot și apoi dispăruse. O săptămână mai târziu primea prima lecție. La vârsta de zece ani, făcuse o fixație pentru muzica clasică, exclusiv; dintre toate genurile, acesta fusese singurul care-l făcuse să simtă frumusețe, iar el avea nevoie de asta, să treacă mai ușor prin tot zgomotul emoțional din lumea lui. Apoi, la începutul acestui an, la vârsta de optsprezece ani, dăduse o probă pentru un mult râvnit loc la Conservatorul din San Francisco și îl obținuse.

Xavier adună frunzele grămadă și începu să le îndese în pungile biodegradabile pe care Valerie le cumpărase din magazinul unde fiecare lucru costa de patru ori mai mult ca alternativa lui mai ieftină și, de obicei, mai toxică (într-un fel sau altul). Majoritatea obiectelor de curățat, îmbăiat, depozitat și îmbrăcat proveneau

de acolo. Între aceste cheltuieli, grădinărit şi lecţiile de muzică a lui Xavier, nu era de mirare că nu rămâneau bani pentru renovarea casei, dacă Valerie ar fi avut vreodată intenţia.

Uneori mai râdeam de ea – în felul în care râdeam de prietena noastră care mersese atât de departe cu dieta Paleo, încât nu mai mânca nici un preparat cu grăunţe dacă acestea nu erau măcinate manual cu o piatră. Valerie primea tachinările noastre în spiritul în care acestea fuseseră lansate: cu afecţiune, din moment ce puteam doar să iubim o femeie grijulie ca ea şi să-i respectăm părerile.

Noua vecină era tot pe şezlong, lângă piscina albastră şi strălucitoare, săpată în pământ, încă citind. Lui Xavier îi plăcu priveliştea (mai mult fata, deşi nici piscina nu era de lepădat). Chiar dacă nu avusese încă ocazia să-i studieze trăsăturile, prima impresie fusese favorabilă. Fata era albă, cu păr şaten, foarte lung, cu un chip frumos. Purta o cămaşă în carouri, legată în talie, cu mânecile suflecate, pantaloni scurţi din blugi tăiaţi şi era desculţă. Pe unghiile de la degetul mare de la picior se vedea ojă care bătea în verde.

Continuă să o privească atât cât munci şi avu strania, dar plăcuta senzaţie că şi ea era conştientă de prezenţa lui, în timp ce citea.

– Cremă de soare, Juniper, zise o voce de femeie.

Xavier ridică privirea şi văzu o femeie care ieşi prin uşile înalte franţuzeşti spre veranda acoperită, cu un tub de cremă pentru protecţie solară în mână.

Juniper.

Părul femeii era blond şi lung, dar nu la fel de lung ca al lui Juniper. Îl purta în coadă de cal ridicată, deasupra cerceilor rotunzi din aur, care, după părerea lui Xavier, nu se potriveau cu maioul de fitness, pantalonii sport şi pantofii de tenis, toate cu modele şi culori moderne, despre care, dacă Xavier ar fi ştiut ceva despre moda fitness, ar fi recunoscut că erau din colecţia de primăvară Ultracor. Arăta ca într-o reclamă de catalog.

Privind-o pe femeie, Xavier se gândi că era bine întreţinută, un termen pe care-l auzise la unele femei, atunci când mama lui îşi invita acasă prietenele, la clubul de lectură. Înainte să înceapă să discute romanul, oricare era acela, ele se înfruptau mai întâi pe îndelete din porţia de bârfă. În ultima vreme acel cuvânt,

bine întreţinută, apărea tot mai des în partea de bârfă a serii, în strânsă legătură cu numărul tot mai mare de case elegante ridicate în zonă. Femeile se străduiau s-o spună ca pe o simplă observaţie, dar Xavier îşi putea da seama că o spuneau ca pe o etichetă. Aceste femeie erau toate profesioniste în domeniul lor: unele erau profesoare la şcoală sau la universitate, ca mama lui; altele lucrau în domeniul sănătăţii publice sau erau asistente sociale sau aveau o mică afacere. Nici una dintre ele nu era întreţinută.

Lui Xavier îi plăcea să stea cu ele, nu să bârfească (treaba lor era numai a lor), însă să profite de aperitivele şi salatele aduse de acestea. Aduceau şi vin, de asemenea. Mult vin. Avea acum optsprezece ani şi era suficient de matur să moară pentru ţara lui, deci suficient de matur să savureze un pahar de vin lângă humus şi măsline, smochine umplute cu brânză de capră, cu salată de linte şi rucola. Xavier nu era un împătimit al vinului, însă în ceea ce-l privea, nu putea să refuze vreodată un crack dip, o cremă de brânză fierbinte, cu roşii cubuleţe, şi extravaganza de crenvurşti picanţi tocaţi. Plănuia să cumpere un aparat electric de gătit Crock-Pot pentru camera lui din cămin, ca să-şi facă singur sosul şi să trăiască mâncând numai aşa ceva.

– Juniper, spuse din nou femeia bine întreţinută, de data aceasta pe un ton iritat.

– Juniper, şopti Xavier, încercând să-i rostească numele. Idiotule, n-ai timp pentru asta, adăugă el la fel.

– Zău, mamă? spuse Juniper.

– Pe faţă? Bineînţeles. De asemenea şi pe braţe şi pe picioare. Trebuie să te îngrijeşti de pielea ta de pe acum, altfel ai să sfârşeşti cheltuind mult prea mulţi bani mai încolo, ca să-ţi tratezi arsurile. Vrei să sfârşeşti arătând ca bunica Lottie? Mi-aş fi dorit să am o mamă aşa deşteaptă ca mine.

– Dacă aşa zici, spuse Juniper, luând crema.

– Apropo, să nu-i spui bunicii că am zis asta.

Ieşi apoi şi un bărbat la bustul gol, bronzat ca un jucător de golf, cu pantaloni scurţi, coloraţi şi înfloraţi, cu o burtă proeminentă, atât de des întâlnită la bărbaţii de vârsta a doua. Lăsă deschisă uşa în urma lui.

– E sau nu e viaţă asta? întrebă el ţinând într-o mână o bere şi în cealaltă o carafă

cu un lichid roz în ea. Cine-i gata de o baie? continuă, punând carafa pe masa din lemn de tek a sufrageriei.

– Eşti sigur că apa-i destul de caldă? De abia ce au umplut ieri piscina, zise femeia.

Fetiţa care avea probabil şapte ani, îmbrăcată în bikini fucsia, cu ochelari mari şi galbeni, îşi puse mâna în şold şi-i răspunse:

– Mami, tu eşti om sau eşti şoarece?

Xavier, realizând că se holba, termină de umplut sacul şi apoi puse jos grebla şi merse să-şi caute mama. Putea prea bine să termine acum cu prezentările. De abia apucă să facă câţiva paşi că-l auzi pe bărbat strigându-l.

– Salut, băiete.

Xavier se întoarse. Bărbatul îi făcea cu mâna şi se apropia de el.

– Uite ce e, zise el, intrând în curte. Mă întreb dacă ai vrea să te angajez să faci nişte treabă şi pentru mine, când termini cu astea. De abia ne-am mutat şi am cutii de scos şi de băgat, nişte mobilă de mutat – soţia mea nu s-a putut hotărî asupra băieţilor care să ne ajute la mutat, aşa că… Chicoti. Cincizeci de dolari e în regulă? Am nevoie de tine doar o oră, cam aşa, hai că-s bani buni, nu?

– Ăăă, eu… Eu doar o ajutam pe mama. Xavier arătă cu degetul spre casă. Sunt Xavier Alston-Holt. Lumea mă strigă Zay, spuse el întinzând mâna.

– Ah, zise bărbatul, dând noroc cu el. Eu sunt Brad Whitman, de la CVAC². Probabil că mi-ai văzut reclamele, nu-i aşa?

– Probabil, răspunse Xavier. Noi n-avem televizor.

– Sunt şi pe internet şi la radio.

– OK, sigur.

– Hei, am crezut că eşti angajatul bătrânei care locuieşte aici, spuse Brad Whitman, apoi se aplecă şi-l bătu pe umăr pe Xavier.

– Nu cred că mama ar aprecia să i se spună că e „o bătrână“, răspunse Xavier, zâmbind politicos.

– Nu, aşa-i? Cărei femei i-ar plăcea asta?

– Are doar patruzeci şi opt de ani.

– Aşa zici? Cred că agentul imobiliar a înţeles greşit, zise Brad Whitman. Dar cartierul ăsta e plin de bătrâne, nu-i aşa?

– Şi de bătrâni, încuviinţă Xavier. De tot felul de oameni.

– Sigur, zise Brad. Doar asta ne dorim, nu?

– Tocmai eram pe cale să o chem pe mama, aprobă Xavier. Vrea să vă salute.

– Sigur, bine. Adu-o încoace, îi indică Brad înspre casă. Julia tocmai a făcut nişte limonadă roz. Fetelor le place la nebunie. O să-ţi ofer o bere dacă pe buletin scrie că ai douăzeci şi unu de ani.

– Nu încă, dar mulţumesc. Mă întorc imediat.

Xavier aproape ajunsese în casă când Brad Whitman îl strigă din nou:

– Cheamă-l şi pe tatăl tău încoace. Am cel puţin una rece în frigider pentru el.

Xavier ridică mâna în semn că-l auzise. Să-şi aducă tatăl? Ar fi vrut să poată. Dintotdeauna.

Capitolul 3

Înainte de a începe să descriem prima întâlnire a personajelor principale ale povestirii, trebuie să avem o perspectivă mai amplă asupra contextului în care s-a desfășurat această tragedie lentă. Așa cum ar ține să ne reamintească vecinul nostru, profesorul de engleză, spațiul, mai ales în povestirile din Sud, e un personaj la fel de important ca orice ființă umană și inseparabil de intrigă, ba chiar, în cazul de față, absolut necesar ca să înțelegem ce se întâmplă.

Valerie Alston-Holt se îndrăgostise de cartierul nostru, Oak Knoll, de prima dată când se așezase pe un trotuar. Era originară din Michigan și își terminase doctoratul de doi ani, lucrând de douăzeci de luni la noul ei post de la universitate, fiind măritată de un an și gravidă în luna a șaptea. Ea și soțul ei, Tom Holt-Alston, un tânăr profesor de sociologie, închiriaseră un apartament intim în apropierea campusului. Apoi însă, venise vremea să cumpere o casă – iar acesta era cartierul preferat al colegilor lor. Toată lumea spunea că Tom și Val nu puteau să greșească cumpărând aici.

Ca multe alte suburbii americane, Oak Knoll fusese proiectat în anii de creștere economică, după cel de-al Doilea Război Mondial. Era un cartier cu străzi largi, cu trotuare și – fiindcă aici vorbim despre Carolina de Nord, ținut bogat atât în copaci, cât și în argilă – locuințe din cărămidă cu trei dormitoare și cu o baie mică, dar funcțională, în mijlocul unor terenuri generoase și împădurite.

Primăvara era cel mai spectaculos sezon din Oak Knoll: arbuști de lemn câinesc înfloriți, albi și roz, alături de castani, peri și călini și camelii, cireși, curmali japonezi, păducei și arbuști de ilex. Mai erau și magnoliile, acești arbuști care din când în când își făceau apariția roz și nerăbdători, numai pentru a fi pedepsiți de un îngheț întârziat. Cartierul era mai ales cunoscut pentru arbuștii de lemn câinesc, acești arbuști delicați și lenți în creștere, ce aveau nevoie de două decenii pentru a ajunge la înălțimea unui arțar de șase ani. Valerie îl adusese pe

Tom să se plimbe prin împrejurimi, să-şi dea singur seama ce frumos era aici, perfect pentru ei şi copilul care avea să vină pe lume. Unii dintre noi îşi mai amintesc că i-au văzut pe amândoi în ziua aceea, pe Valerie, atât de însărcinată şi atât de neagră, în contrast izbitor cu soţul ei înalt şi blond. Normal că-i văzuserăm. Majoritatea eram de părere că aveau un aer exotic, că erau un fel de celebrităţi într-un cartier căruia îi plăcea să se considere progresist, dar care nu făcea prea multe eforturi să demonstreze asta. Cel mult puteam spune că unii rezidenţi erau albi şi alţii erau ne-albi, că unii aveau venituri fixe şi alţii erau tineri profesionişti în domenii prost plătite şi că ne tratam unii pe alţii cu bunătate şi respect. Să fim cinstiţi, ce altceva puteam face?

Cel puţin până de curând, Oak Knoll nu era considerat un cartier de top în oraşul nostru. Oamenii cu bani adevăraţi stăteau în apropiere, la Hillside. Acolo trăiau descendenţi cu sânge albastru, politicieni, chirurgi, fondatorii de industrii şi lanţuri de magazine, majoritatea locuind în case uriaşe din piatră şi cărămidă, case din poveşti, cu porţi acoperite cu iederă, alei lungi, porticuri şi arbuşti sculptaţi şi bineînţeles, stejari falnici. Valerie admira atât conacele mari, cât şi versiunile lor diminutive, pitite în curţile înverzite de pe loturile mai mici de acolo – tot frumoase şi acelea. Cine nu le-ar fi admirat?

Însă nu şi-ar fi imaginat, în viaţa aceasta sau într-una viitoare (mai puţin în cazul în care ar fi câştigat milioane la loterie) că Hillside ar fi putut deveni căminul ei. Şi chiar dacă ar fi avut milioane, majoritatea rezidenţilor din Hillside ar fi zis că o femeie de culoare, cu un soţ alb, avea aici mai puţină legitimitate ca angajaţii negri, pentru că evident, ea nu-şi cunoştea locul.

Pe măsură ce timpul trecea şi oraşul creştea, genul de oameni cunoscuţi pe atunci drept „yuppies“[3] cumpăraseră case mari şi urâte în noile subdivizii cu loturi mari de teren, unde proprietăţile erau supranumite „domenii“ şi multe familii aveau maşinuţe de golf în garajele lor de trei sau patru maşini. Soţii Whitman trăiseră într-unul dintreaceste cartiere pentru că realitatea face că acolo primeşti mai mult spaţiu pentru banii pe care-i dai, iar vecinii stau prea departe ca să-şi bage nasul în treburile tale. De asemenea, Whitman CVAC era o companie în creştere, nu suficient de matură pentru a obţine casa pe care şi-o dorea, pentru ipoteca pe care şi-o permitea, conducând în continuare un BMW şi dăruindu-i Juliei un nou SUV marca Lexus, în timp ce le plătea şi fetelor şcoala privată. Brad Whitman, care râvnea în secret după prestigiul din Hillside, trebuia să se mulţumească doar cu asta.

La scurt timp inventase un dispozitiv sau o parte dintr-un sistem CVAC (nu ştim exact ce era), îl patentase, pentru ca apoi să îl vândă unui industriaş, câştigând undeva pe la două milioane de dolari. Asta însemna că putea să le mute pe Julia şi pe fete într-o casă din Hillside. Într-una dintre cele mai mici, adevărat; trei sute şaptezeci de metri pătraţi, în loc de cinci sute cincizeci sau şapte sute cincizeci. Dar lui Brad îi surâsese acest plan; taxele lui aveau să fie mai mici decât cele ale adevăratelor conace şi tot ar fi avut acea adresă de invidiat din Hillside.

Planul soţilor Whitman ar fi fost să se mute acolo, doar că cei mai buni prieteni ai lor, soţii Jamison (Jimmy lucra în industria farmaceutică şi o ducea bine), descoperiseră Oak Knoll, cu casele lui bătrâne şi, în majoritatea cazurilor, cu rezidenţi în vârstă. Unul câte unul, aceştia din urmă îşi vindeau proprietăţile şi se mutau în aziluri. Sau unii pur şi simplu mureau şi copiii lor n-aveau nici un interes să se întoarcă acolo şi să trăiască în casele înghesuite, cu o singură baie, în care crescuseră, case care acum miroseau a naftalină şi a cremă Preparation H[4] şi care aveau pete de nicotină pe tavan şi pe pereţi. Aşa că urmaşii lor le curăţau de bibelouri şi le vindeau aşa cum erau.

Spre deosebire de Hillside, unde casele erau cel puţin la fel de vechi, dacă nu şi mai vechi (şi miroseau mai bine – uneori – fiind şi mai bine întreţinute), în Oak Knoll nu trebuia să plăteşti să-ţi iasă pe nas casa şi apoi să mai cheltuieşti şi cu modernizarea. Casele din Oak Knoll erau suficient de ieftine să le razi de pe pământ şi apoi să construieşti de la zero o locuinţă nouă şi spectaculoasă, cu cele mai bune materiale şi cea mai nouă tehnologie, să te bucuri de utilităţi mai ieftine, de taxe de întreţinere şi impozite mai mici şi de un profit mai mare, în cazul în care te hotărai să vinzi – Oak Knoll era genul de loc în care voiai să te muţi, îi spusese Jimmy Jamison lui Brad. Deja îşi alesese constructorul, iar lui Brad n-avea să-i vină a crede ce sistem media îi proiectase. Jimmy îl dusese pe Brad să-i arate una dintre casele pe care constructorul deja le ridicase (acum locuinţa lui Mark şi a Lisei Wertheimer). Bărbaţii stătuseră în bucătăria cu tavan înalt de trei metri, cu blaturi din marmură, cu frigiderul marca Sub Zero şi cu plita electrică Wolf Range, iar Brad spusese: „Drace, recunosc că aş vrea să construiesc una din asta pentru mine şi Julia“.

Din bucătăria mult mai simplă din casa familiei Alston-Holt, Valerie îşi aranjă bujorii în glastră, în timp ce-l urmărea pe Xavier vorbind cu noul lui vecin. Vizual, bărbatul îi împlinea toate aşteptările legate de persoana care urma să

ocupe acea acasă: alb, trecut de patruzeci și cinci de ani, cu șort de firmă care să se asorteze cu piscina și cu grătarul enorm din oțel inoxidabil, așezat pe lespedea verandei din apropiere. Purta șlapi și șapcă întoarsă. Un băiețandru cu bani.

Erau mulți ca el în zilele noastre. Ieșise cu vreo două asemenea specimene, întâlniri aranjate de o prietenă de la Facultatea de Inginerie, care avea în mod regulat de-a face cu bărbați din industria locală. Fuseseră mai mult tatonări: se văzuseră în miezul zilei, să se lămurească dacă aveau vreun fel de chimie și să inspecteze dacă interesul lor de a se vedea cu o femeie de culoare provenea din motive onorabile. Valerie Alston-Holt nu era vreo puicuță exotică, care să satisfacă fanteziile erotice ale unui alb în căutarea unei sclave – și da, chiar existau bărbați cărora le surâdea ideea și care se gândiseră că și ei i-ar fi plăcut.

Valerie nu-i spusese nimic din toate acestea lui Xavier. Chiar și când ieșise pe bune cu cineva, păstrase discreția. De pildă, iubitul ei actual era un bărbat pe care-l cunoscuse la o conferință din Virginia, în urmă cu aproape trei ani, și pe care Xavier îl văzuse numai de două ori. Îl chema Chris Johnson – și nouă ni se părea cel mai nesărat nume. În schimb, avea recomandări foarte bune și era titularizat la Universitatea din Virginia, la Facultatea de Științe Politice „Frank Batten“. De asemenea, era bariton într-un cvartet premiat.

„Întâlnirile“ lor romantice se limitau la conversații pe FaceTime și la escapade ocazionale în weekenduri, acum că Xavier se putea descurca și singur acasă.

Valerie nu îl invitase pe Chris aici, mai puțin în cele două rânduri menționate, și nici nu vorbea despre el. Așa cum știu mulți dintre părinții singuri, să ai o relație în timp ce crești unul sau mai mulți copii nu e treabă ușoară. Valerie nu voia să-l îngrijoreze pe Xavier de ceva care putea sau nu să se întâmple. Odată ce băiatul se fixa pe o idee, nu renunța ușor la ea. Observase asta destul de devreme la el: o păturică preferată, o mâncare favorită, o jucărie, o carte, un autor – într-o vară nu citise altceva decât romanele Redwalls ale lui Brian Jacques, toate douăzeci și două. Avea doi prieteni, care-i fuseseră alături de la grădiniță. Și desigur, mai erau muzica și chitarele lui.

Iată încă un exemplu de câtă râvnă avea în el acest băiat: posibilitatea ca universitatea ce fusese prima lui alegere să nu-l accepte îl ținuse treaz nopți în șir, deși era la fel de priceput și talentat ca oricine altcineva cu care fusese în competiție de-a lungul anilor. Spre încântarea noastră, a celor care locuiam în apropiere și-l puteam auzi cântând când afară era frumos și geamurile erau

deschise, Xavier îşi intensificase pregătirea la o oră de muzică înainte de şcoală şi la două noaptea, după ce se întorcea de la serviciu, unde aproviziona rafturile unui magazin alimentar. Apoi îşi făcea temele. Cu două zile înainte şi una după admiterea din ianuarie la Conservatorul din San Francisco, abia mâncase ceva, ceea ce spune multe despre el. Şi deşi intrase într-o rutină cât de cât normală, la întoarcerea din San Francisco, rămăsese în tensiune până la venirea scrisorii oficiale de admitere, la mijlocul lui martie. Aşa era felul acestui tânăr. Valerie se străduise pe cât de mult posibil să-l înveţe să-şi folosească râvna în folosul său. Note bune, o etică a muncii solidă, recomandări bune de la profesori şi de la şeful lui – toate acestea dăduseră roade.

Dar toate acestea ar fi putut la fel de bine să nu funcţioneze în interesul lui, aceasta fiind încă o posibilitate; oare câte nopţi îşi petrecuse Valerie în ultimii ani aşteptându-l să vină acasă şi rugându-se ca fiul său şi prietenii lui să nu fi fost opriţi de poliţie? Rugându-se ca acesta să nu fi fost vreodată trimis la puşcărie, unde s-ar fi simţit neîndreptăţit şi defensiv, gata să-şi reverse furia pe poliţişti? Era mândru. Era negru. Valerie îi spusese de atâtea ori: „Dacă se sperie de tine, o să tragă“, urând faptul că era nevoită să spună asta, urând faptul că progresul către un viitor post-rasist, pe care ea, soţul ei şi alţii asemenea îl încurajau cu fervoare, avea să fie distrus. De ce nu reuşeam să ne vedem unii pe alţii ca oameni şi să ne înţelegem, pentru numele lui Dumnezeu? Planeta se stingea, în vreme ce diverşi indivizi se certau pe subiecte de genul cine era mai american sau cine era american cu adevărat.

Acum ea îl privea pe Xavier cum îl lăsa în urmă pe bărbatul-copil cu bani şi intra în casă.

– Sunt toţi acolo, zise el, alăturându-i-se în bucătărie.

– Am văzut. Ai răbdare să termin cu asta şi să mă spăl pe mâini.

Xavier se aplecă peste blat, luă un măr dintr-un castron şi-l şterse de tricou. Apoi îl puse la loc şi procedă întocmai cu un altul, spunând:

– A crezut că sunt servitorul tău.

– Şi asta ne surprinde cu ceva?

– De asemenea, a crezut că tu ai fi vreo babă. Ei bine, nu tu în mod special. A crezut că aici locuieşte o babă. A zis că aşa i-a spus agentul imobiliar.

– Ei, asta-i o greşeală de înţeles. Îşi uscă mâinile pe un prosop de vase. Ai reţinut cum îl cheamă?

– Brad şi încă ceva. Lucrează la căldură, ventilaţie şi aer condiţionat. A zis că firma lui a apărut în nişte reclame la televizor, de parcă ar fi trebuit să ştiu cine e.

– Ah, da, corect. Acum îmi amintesc că Ellen mi-a zis că o vedetă locală îşi cumpără aici casă. Doar că nu îşi amintea pe care anume. Clar, se fac bani buni în domeniul ăsta.

Valerie se gândi şi apoi se răzgândi să-şi mai schimbe tricoul transpirat şi pantalonii scurţi zdrenţuiţi. N-aveau decât s-o accepte, sau nu, aşa cum era. Îşi puse ochelarii de soare şi o pălărie, apoi ea şi Xavier traversară curtea către familia Whitman, ieşind din paradisul lor împădurit, şi ajunseră la veranda şi piscina familiei Whitman.

– Bună ziua, spuse ea păşind pe lespezi.

Cel puţin soţii Whitman aleseseră piatră naturală şi nu turnaseră beton. Nici piatra nu era o alegere inspirată din punctul de vedere al impactului asupra mediului înconjurător, dată fiind acoperirea dură, şi Valerie îl suspecta pe constructor că ar fi făcut rabat la piscină şi la verandă, poate chiar şi la casă, altfel cum ar fi reuşit să scape acoperind atât de mult teren? Însă lespedea avea o permeabilitate mai bună decât betonul şi un aspect mult mai natural.

Adevărata problemă era pericolul pentru copacii din vecinătate. Cei mari, precum stejarul din curtea din spate a lui Valerie, aveau rădăcini de suprafaţă care se puteau extinde la zeci de metri distanţă faţă de trunchi. Din ziua când lotul familiei Whitman fusese curăţat, ea tot verificase dacă stejarul prezenta semne de stres.

Copacul însemna enorm pentru ea. De câte ori se uita la el, îl vedea pe Xavier bebeluş, în leagănul din pânză roşie pe care ei îl atârnaseră de una dintre crengile mai joase; apoi pe micul Xavier la vârsta de patru ani, în leagănul de „băiat mare“, care-i urmase celui dintâi, mişcându-şi picioarele înainte şi înapoi să-şi ia avânt; îl vedea pe Zay la vârsta de zece ani şi pe unchiul lui, Kyle, construind o casă în copac, în care Zay şi cei mai buni prieteni ai săi, Dashawn şi Joseph, îşi petrecuseră nenumărate ore în anii ce urmară, citind benzi desenate şi jucând jocuri video, consumând cantităţi industriale de snacksuri. Atât casa, cât şi leagănul erau încă acolo. Xavier şi prietenii lui încă le mai foloseau din când în

când, ca și când ar fi fost la fel de reticenți să rupă aceste legături cu copilăria, pe cât era Valerie de împotrivă să le vadă frânte.

Julia Whitman fu prima care-i răspunse lui Valerie la salut. Se ridică de unde stătea și anume de pe un scaun de răchită cu perniță, din veranda acoperită.

– Bună, veniți să stați cu noi. Eu sunt Julia. Hai să vă torn niște limonadă.

– Bună. Sunt Valerie Alston-Holt. I se adresă Juliei, dar merse drept către Brad Whitman, cu mâna întinsă. Știa din experiență că ea trebuia să dea tonul. Tu trebuie să fii Brad.

– Brad Whitman, de la Whitman CVAC. Mă bucur să vă cunosc. Mulțumesc că ați trecut pe aici.

Apoi Valerie dădu mâna cu Julia și acceptă ca aceasta să-i toarne un pahar, înainte de a se așeza lângă Brad.

– Am așteptat la nesfârșit să fie gata casa.

– Și noi, zise Julia, luminoasă ca și imprimeul portocaliu de pe pantalonii ei scurți.

– Opt luni de zgomot și agitație, spuse Valerie, fără a intenționa să deschidă subiectul, dar cumva totuși voind s-o facă. Compresoarele cu aer și pistoalele cu cuie și fierăstraiele, muncitorii care dădeau muzica tare cât era ziua de lungă… sincer, fiecare zi liberă pe care am avut-o în septembrie a fost perturbată de zgomot.

– Of, îmi pare atât de rău, spuse Julia.

– E gata acum. Totul e bine când se termină cu bine, conchise Brad.

– Până când începe un vecin de alături sau de peste drum. O să vă convingeți singuri. L-ați cunoscut pe fiul meu, Xavier?

– Brad l-a cunoscut. Bună, vrei niște limonadă roz? îl întrebă Julia.

– Nu, sunt bine, mulțumesc, zise Xavier în timp ce se așează lângă mama lui.

– Cea din piscină e Lily și ea e Juniper, spuse Julia indicând spre fiica ei cea mare, care lăsase cartea din mână, pregătindu-se să se alăture grupului de pe verandă.

– Bună ziua, doamna Vecină, spuse Lily, cu picioarele atârnând pe marginea piscinei. Îmi pare rău, dar v-am uitat numele.

– E doamna Alston-Holt. Am zis bine? întrebă Julia.

– Domnișoara Alston-Holt, o corectă Valerie.

Personal, n-o deranja dacă copiii îi spuneam pe numele mic, dar mulți părinți din Sud insistau asupra formalității titlurilor de adresare. Dacă așa erau și oamenii aceștia, ei bine, puteau măcar să i se adreseze corect.

– Îmi plac numele fetelor, adăugă ea. Plantele sunt preferatele mele. Brad, mi-ai zis că te ocupi de încălzire, aerisire și aer condiționat? Poate poți să arunci o privire la compresorul meu. Scoate un zgomot ciudat.

Îi aruncă o căutătură aparte lui Xavier, care se abținu să nu râdă. Știa că aceasta nu era o rugăminte sinceră și că nu exista nici un zgomot dubios; Valerie i-o întorcea lui Brad Whitman, fiindcă îl luase pe Xavier drept grădinarul ei.

– Cu plăcere, zise Brad și-și puse berea pe masă. Stai să-mi pun un tricou și pantofii și…

– Ei, hai, n-am zis acum. Nu se așteptase ca el să se ofere să facă asta personal. Mulțumesc oricum. Și știi, nu scoate zgomotul ăla chiar tot timpul. Nu cred că l-am auzit azi. Zay, tu îți amintești să fi auzit ceva?

– Nu azi, răspunse el.

– Mai poate aștepta. În plus, nici nu mă gândesc să te deranjez cu asta duminică.

– Ziua lui Dumnezeu, spuse Juniper, luând loc lângă Julia. Doar că noi nu mai mergem la biserică.

– Ei, uneori mai mergem, completă Julia.

– Dumnezeu e peste tot, chiar și aici în piscină, enunță Lily.

– Așa e, dulceață mică, zise tatăl ei. Apoi se întoarse către Valerie. Trebuie să recunosc, mie îmi place să joc golf duminică dimineață. Mă mai relaxez și eu.

– Lui îi place să joace golf zilnic. Însă merge doar sâmbăta și duminica, adăugă Julia.

– Nici noi nu prea obișnuim să dăm pe la biserică. Mai ales în perioada asta. La mine, dimineţile de duminică sunt pentru grădinărit.

Spusese și asta cu direcție. Vecinii ei abia dacă aveau curte, și aceea redusă la minimum. Nu s-ar fi ocupat niciodată de grădinărit singuri, ci mai degrabă ar fi angajat pe cineva s-o facă.

– O să spuneți că sunt insistent, dar sunt genul curios, așa că vă mai întreb o dată: există și vreun domn Alston-Holt?

– Nu, suntem doar noi, răspunse Valerie.

– Sigur, nici o problemă, zise Brad.

– Sunt văduvă, clarifică ea situația.

Atât Brad, cât și Julia reacționară așa cum procedează o cunoștință nouă: priviri surprinse, urmate de „Ah, ne pare atât de rău“, rămânând cu o curiozitate nesatisfăcută, evitând din politețe să mai pună întrebări.

– Juniper e în clasa a unsprezecea la Academia Blakely. Tu mergi la școală, Xavier?

– Termin Franklin Magnet în câteva săptămâni.

– Ah, liceul. Am crezut că ești mai mare. Felicitări! Cred că ești tare bucuros. Și ia spune, o să mergi la facultate din toamnă? întrebă Julia.

– A obținut o bursă la Conservatorul de Muzică din San Francisco, îi răspunse în schimb Valerie. Sunt tare mândră de el.

– O bursă parțială. Și da, cânt la chitară, adăugă Xavier.

– Hei, ca Jimmy Hendrix! spuse Brad.

– Nu, la chitară acustică, clasică, scutură Xavier din cap.

– Nu vă îngrijorați, mai nimeni nu știe de asta.

Juniper se întoarse către el.

– E adevărat că elevii de la Franklin aduc la școală arme, pentru bătălii între găști și că singurul motiv pentru care n-au avut loc împușcături e fiindcă gardienii le confiscă armele?

– Poftim? Nu. De unde ai auzit asta? sări Xavier.

– N-ai zis tu asta? întrebă Juniper, uitându-se spre Brad.

Brad îi aruncă o privire tăioasă, pe care Valerie o observă. Reacția lui (dacă ea-l citise corect) îi sugera că aspectul lui de bărbat-copil voios era doar de fațadă. Dacă așa era, n-o surprindea câtuși de puțin. Din experiența ei, unii oameni – mai ales bărbații albi cu bani – erau atât de obișnuiți să aibă autoritate și privilegii, încât le percepeau ca pe drepturi din naștere.

În ciuda numelui cu rezonanță botanică[5], Juniper îi părea lui Valerie doar o adolescentă obișnuită. Poate una un pic ostilă, dar asta nu era nimic surprinzător, în condițiile în care părinții ei o mutaseră într-o casă nouă, cu câteva săptămâni înainte să termine școala, când probabil avea teze și lucrări de predat. Din fericire, nu trebuia să mai schimbe școala în ultimul an. Educația în sistemul privat avea acest avantaj.

Acum, Brad i se adresă lui Juniper pe un ton calm.

– Cred că n-ai înțeles tu bine, scumpo.

Așa că și Valerie decise că ea înțelesese greșit și că-l judecase pe Brad pe nedrept. Avea totuși niște prejudecăți legate de tăierea arborilor. „Relaxează-te. Dă-i omului o șansă“, își zise ea.

– Poate că am zis ceva de altă școală, continuă Brad. Sau poate că ai auzit tu asta la vreunul dintre prietenii tăi.

– Poate. Cred, conchise ea.

– A se consemna că Franklin este una dintre cele mai bune şcoli publice din stat, adăugă Valerie.

– Desigur, întări Brad. E suficient să ne uităm la Zay. Chitară clasică. Nu ştiu exact ce-i asta, dar dacă ai primit o bursă s-o studiezi, probabil că eşti bun. Juniper cântă la pian – deşi nu cred că va primi vreodată o bursă pentru asta.

– Trebuie să exerseze mai mult. Dar e bună la atletism. A fost în echipa universităţii, în primul an.

– Frumos, îi spuse Xavier lui Juniper. Asta vrei să faci şi la facultate?

– A, să-mi dau licenţa în sport? Nu, cred că vreau să studiez zoologia sau botanica. Sper să intru într-un program la Washington.

– Asta de când? o întrebă Julia.

– M-am tot gândit la asta.

– O să vedem, zise Brad. Nu cred că pe mama ta o încântă prea tare ideea să pleci aşa departe.

– Sau deloc, zise Julia, ridicând din umeri. Ce pot spune? E prima născută. Nu vreau să crească.

Valerie era pe cale să empatizeze cu Julia, când şase bărbaţi latino-americani în tricouri galbene intrară mărşăluind până în spatele casei Whitman. Unul dintre ei avea o lopată în mână. Un altul avea un săpător cu motor pe benzină.

– Iată-i, zise Brad ridicându-se. Băieţii cu gardul. Ar fi trebuit să termine înainte ca noi să ne mutăm, dar au întârziat lucrarea din pricina ploii de săptămâna trecută. Oricum, am obţinut certificatul de conformitate al locuinţei; mă ştiu cu un tip de la biroul de permise. Mi-a fost de folos în multe feluri, adăugă şi merse să vorbească cu echipa.

– Văd că ridicaţi gard, îi spuse Valerie Juliei. Desigur, uitasem de reglementarea aia. Pe vremuri, nimeni din Oak Knoll nu-şi permitea o piscină.

– Nu-ţi face griji, punem doar un gard drăguţ din lemn. Nu un lanţ, răspunse Julia.

Valerie nu era însă îngrijorată de materialul folosit, ci de faptul că se puteau distruge rădăcinile copacilor, care aveau să fie scoase la suprafață odată cu săpăturile. Dar ce putea face în privința asta? Nimic. Piscina exista deja și gardul trebuia pus.

– O să le ia doar două zile să-l instaleze, spuse Brad care se întoarse pe verandă. Îmi cer scuze în avans pentru zgomot. Totuși, o să arate drăguț. Mai multă intimitate pentru toți.

– Sigur, spuse Valerie.

Își dorea sincer ca zgomotul să fie cea mai mare problemă. Cu tot cu distrugerea rădăcinilor, era de acord să existe un gard între proprietatea ei și a lor. N-avea nici cea mai mică dorință să vadă mereu pe geam piscina și veranda, care, doar ea în sine trebuia să fi costat casa ei și a lui Xavier. Și nici nu se dădea în vânt după perspectiva de a o vedea pe tânăra și frumoasa Julia Whitman stând cât era vara de lungă la piscină – probabil în bikini – etalându-și trupul dus la sală cinci zile pe săptămână, când ea, Valerie, avea cinci kilograme în plus, pe care nu reușea să le dea jos de tot atâția ani.

– Vorba lui Frost, zise ea: „Gardurile bune fac vecini buni“.

– Care Frost? întrebă Lily.

– Robert Frost, răspunse Juniper. Un poet.

Valerie aprobă din cap. Într-adevăr, tinerii aveau să îi salveze pe toți. Și astfel, familiile Whitman și Alston-Holt mai zăboviră un pic la umbra verandei închise și schimbară banalități preț de încă douăzeci de minute, în vreme ce echipa însărcinată cu ridicarea gardului îi întrerupse, Brad și Valerie fiind mulțumiți că făcuseră cunoștință atât cât era nevoie. Era un început de relație nesperat de bun. Nici unul dintre noi nu se gândi de două ori la copaci sau la copii.

Capitolul 4

Două zile mai târziu, Xavier era în dreptul blatului de bucătărie, făcându-şi un sendviş pe grătar cu şuncă şi brânză, pentru o cină timpurie, la care se alătură şi mama lui.

– Cum a fost la şcoală? întrebă ea, cuprinzându-l cu braţul de talie.

El era cu douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt ca ea, ceea ce încă-l făcea să se simtă ciudat. Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă dorindu-şi să fie mai mare, mai înalt şi mai zdravăn, iar acum privea în jos, nu în sus, către majoritatea adulţilor. În clipa de faţă putea să vadă creştetul capului mamei sale. Şi-ar fi dorit să primească un dolar – sau mai bine zis zece – de câte ori cineva presupunea că el juca baschet.

– Recapitulare pentru examene. Destul de plictisitor, zise el, apoi aprinse aragazul şi acoperi flacăra cu o tigaie.

– Te apropii de sfârşit, spuse ea, strângându-l în braţe şi apoi dându-i drumul. Hei, uite, m-am tot gândit şi voiam să te întreb: ce părere ai de vestitul nostru vecin, Brad Whitman?

– Ce vrei să spui?

– Cred că e cam… opac. Adică, nu mi-am dat seama dacă e aşa de treabă pe cât voia să pară.

– Cred că e în regulă, zise Xavier, ungând cu unt ambele părţi ale sendvişurilor şi punându-le pe tavă. Vrei şi tu unul? Trebuie să plec la serviciu.

– Sigur, mulţumesc. Ea luă o roşie, un cuţit şi un tocător şi se aşeză la masa din bucătărie. Poate sunt prea sensibilă. Nu vreau să cred ce e mai rău despre aceşti oameni, când nici nu-i cunosc. Prejudecăţile sunt urâte. Nu-mi place să mă cred capabilă de aşa ceva.

– Îmi pare rău să te anunț, dar ești om, îi zise Xavier, pregătindu-i un sendviș. În plus, nu e prejudecată dacă deja ai cunoscut persoana, corect?

– Practic, am început să-i judec din clipa în care am auzit fierăstrăul și asta mă deranjează. Încerc să-i dau fiecăruia o șansă, altfel cum pot să mă plâng când lumea are prejudecăți legate de mine?

Xavier așează sendvișurile în tigaie. Acestea începură să sfârâie, evaporând moleculele de lipide din untul fierbinte. Mirosul era chimie. Respirația era chimie. Digestia era chimie. Creșterea plantelor și producția de oxigen a acestor plante era de asemenea chimie. Mama lui îl învățase totul despre plante în mod special, sperând că poate avea să-i împărtășească într-o bună zi pasiunea pentru ecologie. Fusese absorbit de aceasta pentru două luni, apoi interesul lui se disipase.

Asta se întâmpla destul de des. Xavier descoperise că, deși multe lucruri îl interesau, foarte puține îl pasionau. De fiecare dată când era absorbit de ceva nou, mama lui îl lăsa să se bucure de asta, încurajându-l să-și ducă pasiunea cât de departe voia. Spunea că era unul dintre avantajele câștigate în urma bătăliilor pentru drepturile omului. Asta în contextul în care el era copilul unui bărbat alb și al unei negrese cu studii superioare, crescut în gospodăria unei clase de mijloc, dintr-o țară unde, spunea ea, „Poți urma orice studii îți dorești. Orice. Poți fi doar un copil, nu un copil de culoare. Trebuie să fim recunoscători când este cazul, Zay, și să nu luăm nimic de-a gata“.

Însă știa că afirmația ei cu „doar un copil, nu un copil de culoare“, nu era întru totul adevărată. Și mai știa că nici ea nu credea în asta. Știa că în zilele noastre erau mai mulți oameni care încercau să nu-i trateze diferit pe cei cu pielea de altă culoare, într-adevăr. Apoi existau și ceilalți – majoritatea albi în vârstă – care se uitau urât la el și-l evitau sau îl urmăreau ca uliii când era într-un magazin, de parcă ar fi avut de gând să-și umple buzunarele sau să scoată la vedere o armă. Mai demult o întrebase pe mama lui: „De ce să fii pe jumătate alb nu e ca și cum ai fi alb, când să fii pe jumătate negru e ca și cum ai fi cu totul negru?“. Răspunsul ei, povestea cu regula picăturii[6] etc., avea sens, dar nu-l mulțumise. În definitiv, era pe cât de alb, tot pe atât de negru.

– Tu ai mai degrabă o problemă legată de ce au făcut soții Whitman, nu de cine sunt ei. Fiecare plângere ar trebui evaluată pe bază de merite, punct.

Tot ea îl învățase și asta. Să apeleze la logică, să fie drept, să demonstreze omenia și integritatea așa cum o făcuseră mereu Martin Luther King și soția lui, așa cum încă o făcea John Lewis.

– Da, dar trebuie să recunosc, Zay, că genul ăsta de antipatie e ceva cu totul nou pentru mine. Am avut idei preconcepute legate de oameni și lucruri de multe ori – e imposibil să nu ai, nu-i așa? Însă nu-mi amintesc vreun moment când am fost vreodată atât de predispusă să disprețuiesc ceva sau pe cineva în felul ăsta. Scutură din cap. Cred că în situația dată, asta e strict legat de faptul că e o chestiune personală.

– Nu fi prea dură cu mama mea, zise el privind-o. E o persoană bună.

– Mulțumesc, scumpule, spuse ea zâmbind. Dar tu?

– Eu ce?

– Ce crezi despre ei. Despre familia Whitman.

– Dincolo de faptul că au ras copacii din pământ și toate cele, îmi par niște oameni de treabă. În mod cert niște vecini buni. Nu pot spune că m-am mai gândit la asta de ieri.

– Nu, desigur. Ai multe altele mai importante pe cap.

– Am, recunoscu el.

Se gândise – poate prea mult, dar știa asta deja – la un singur membru al familiei Whitman. Se gândise la Juniper.

Capitolul 5

Deşi în Oak Knoll mai erau şi alte case mari şi alţi noi rezidenţi, noi eram în special curioşi cu privire la familia Whitman. Casa lor era cea mai mare, costase cel mai mult şi avea finisaje de lux, pe care majoritatea le văzuserăm doar la casele din Hillside, în filme sau la televizor. De pildă: jgheaburi şi burlane de scurgere din cupru; iluminare ambientală; un şemineu cu două feţe, între sufragerie şi veranda acoperită; o cămară pentru majordom; duş cu abur. Îl avea, de asemenea, pe Brad Whitman, care, aşa cum îi mărturisise lui Xavier, era o mică celebritate locală. Îşi făcea propriile reclame pentru Whitman CVAC, aşa că mulţi dintre noi îl văzuserăm la televizor şi îl auziserăm la radio. Nici că era om mai şarmant în regiune, mai cald, mai afabil. În fiecare reclamă, privea direct la cameră şi spunea: „Tu eşti clientul meu preferat, ăsta-i adevărul“.

Apelasem la compania lui să ne depanăm, să ne reparăm şi să înlocuim vechile noastre sisteme de încălzire şi răcire. Ne simţeam privilegiaţi – cel puţin unii dintre noi – că alesese cartierul nostru să fie noul lui cămin. Voiam să-i cunoaştem pe el şi frumoasa lui familie, să vedem îndeaproape cum trăia cealaltă jumătate. Eram foarte interesaţi de soţia lui, Julia. Părea atât de drăguţă, de tânără şi de norocoasă.

– Ce program ai azi? îşi întrebă Julia Whitman soţul, când el părăsi patul, îndreptându-se spre duş.

– Programul obişnuit, zise el. Porni apa şi-şi dădu jos pantalonii scurţi din mătase în care dormise. Tu?

– La fel. Mai puţin diseară.

Seara ei prevestea o schimbare de ritm: fusese invitată să intre în clubul de lectură din Oak Knoll. În acea primă seară avea să fie doar un vizitator, din

moment ce nu citise cartea din luna respectivă, un roman istoric. De obicei citea ficţiune contemporană – romane de suspans cu avocaţi, poveşti cu femei aflate la ananghie sau enigme uşoare, scrise de autori britanici. Dar, dacă grupul ar fi plăcut-o şi discuţia ar fi decurs bine, ar fi putut să recupereze şi să citească cartea până la întâlnirea de săptămâna următoare. În fond, aceasta era doar „o lectură de plajă“, aşa cum îi spusese vecina ei Kelli Hanes, când o invitase pe Julia să i se alăture. Mereu alegeau o carte de plajă pentru întâlnirea din iunie şi toată lumea trebuia să se îmbrace întocmai. Asta ar fi fost distractiv.

– Merg la Valerie, vecina de alături, pentru o întâlnire a clubului de lectură. Tu rămâi acasă, corect?

– Da, zise el intrând la duş. Joc „Nu te supăra, frate“ cu Lily.

Julia îl privi pentru o clipă. Era încă un bărbat arătos, toată lumea spunea asta, cu părul lui nisipiu, cu zâmbetul drăcos şi cu ochii albaştri, scăpărători. Dar se îngrăşase cel puţin şapte kilograme, de ultima oară când îl văzuse dezbrăcat. Era pufos şi palid în fiecare loc unde soarele nu ajunsese să-l bronzeze. Părul i se rărise în creştetul capului, deşi îl pieptăna de aşa natură încât să nu se observe. Vârsta de mijloc începea să pună stăpânire pe el, deşi el nu se mulţumea cu asta – cea mai nouă maşină fiind dovada vie a rezistenţei lui. Oare bărbaţii aveau să înceteze vreodată să se mai poarte ca nişte adolescenţi?

– Vrei omletă? strigă după el, îndreptându-se spre şifonier.

– Ouă scrob. Pune şi doi cârnaţi, te rog. Mersi.

Rutina de dimineaţă a familiei Whitman era sistematizată: Julia şi Brad se trezeau la ora şase; el făcea duş, în vreme ce ea se îmbrăca cu haine potrivite activităţilor ei sportive, care erau fie tenis, Pilates, exerciţii la spalier sau spinning; apoi fetele coborau să ia micul dejun cu ei – Julia îşi lua ceva uşor, un iaurt sau un ou fiert tare şi o încuraja pe Juniper să mănânce şi ea întocmai; Julia făcea curat în bucătărie cât fetele se îmbrăcau (uniformele făceau asta să fie mai uşor); Brad pleca la muncă pe la 6.35 şi ea urca fetele în maşină la şapte. Noua locuinţă nu le altera cu nimic rutina, fiind la fel de aproape de şcoală ca înainte, doar că din altă direcţie. Doar că ea se gândea că ar fi mai bine să grăbească un pic lucrurile, în funcţie de traficul din oraş. Era o rutină banală? Da. Dar tocmai asta o încânta atât de tare.

Acum era ora 7.05, în prima lor zi de luni aici, şi Julia încă stătea să aştepte după

Juniper.

– Haide că întârziem, strigă ea din hol spre capătul scărilor din spate, unde Lily i se alătură.

Casa mirosea a lemn, vopsea proaspătă și chit, însă ei îi plăcea la nebunie, iubind fiecare centimetru impecabil de acolo. Podeaua din stejar restaurată, cu scândurile ei groase de 15 cm. Blaturile din marmură, faianța în nuanțe diferite. Cămara mare cât primul dormitor al lui Juniper. Dușumelele încălzite din băi. Cada din baia principală, atât de mare și de adâncă, încât aproape puteai să înoți în ea. Casa lor de dinainte fusese mai spațioasă și mai frumoasă ca orice altă locuință în care stătuseră, însă, în termeni de lux și calitate, nu se compara cu aceasta. „Dacă asta am visat, vă rog nu mă treziți“, își zise ea, nu pentru prima dată.

– Ce-i ia atât surorii tale? o întrebă ea pe Lily.

– Adolescenții sunt lenți ca țestoasele bătrâne. Mai puțin la alergare. Juniper e bună la asta. Poate tocmai de aceea e lentă acum. Își folosește toată viteza la curse.

Julia îi zâmbi lui Lily și apoi strigă:

– Juniper, hai odată!

– Vin! răspunse ea.

Sunetul pașilor o asigură pe Julia că fiica ei era pe drum – destul de înceată. Juniper nu se grăbi să coboare. Julia o analiză: clar era obosită și parcă mai observase ceva în ultimele luni. Să fi fost tristețe? Furie? Orice ar fi fost, pe Julia o întrista că încă persista, chiar și aici. Aveau o viață atât de bună!

Oricât și-ar fi dorit să obțină niște răspunsuri de la Juniper (care fusese foarte puțin sociabilă), acum nu era momentul. Și poate că nu era bine s-o deranjeze mai mult decât o făcuse deja. Poate că ar trebui să continue să-i dea pace și să spere că lucrurile aveau să se rezolve de la sine. Julia își aminti de propria adolescență. Detestase că mama ei o sâcâia tot timpul, cu fiecare mărunțiș. Mama ei făcea asta în continuare.

– Ce a durat atât? întrebă ea pe un ton cât putu de relaxat, când urcară în mașină.

– Nu reușeam să-mi găsesc pantofii.

– Toți erau în aceeași cutie.

– Nu și ăștia.

– I-am pus pe băieții cu mutarea să-i împacheteze așa în mod expres.

– Ei bine, n-au făcut-o, răspunse Juniper.

– Păi și atunci unde erau?

– În altă cutie.

– În regulă, încercă Julia să se calmeze. Bine. Azi o să termin să-ți aranjez camera, ca să nu-ți mai fie greu să găsești lucruri, pe viitor.

Asta avea să-i fie ei la fel de util ca și lui Juniper. Această activitate avea să-i umple după-amiaza și apoi, cu cât casa era mai repede ordonată, cu atât mai bine. Acum dezordinea o deranja pe Julia mai tare ca odinioară. Simțea că o trăgea înapoi.

Înainte de Brad, dezordinea îi marcase existența agitată, în vreme ce ordinea, oricât de dezirabilă, fusese un lux de neatins. Și cum nu o putea avea – nu se gândea la ea – așa te descurcai de la un salariu la altul, așa supraviețuiai de pe o zi pe alta, fără să înnebunești.

Poate că ar fi vrut un apartament vast, impecabil, într-o comunitate bine dirijată, într-un ansamblu unde ușile din interior se încuiau când le închideai, unde aveai suficient spațiu în dulapuri, unde apa la toaletă se trăgea corect și nu curgea tot timpul, unde gândaci enormi nu pândeau prin dulapuri. În cazul acela, ar fi vrut și un weekend întreg să spele și să aranjeze rufele, să facă cumpărăturile, să aspire în toată casa, să recicleze gunoiul și să-și ducă fata la locul de joacă sau la un film. Ar fi vrut multe lucruri pe care nu și le putea permite, deoarece avea două slujbe, de pe urma cărora câștiga doar cât să cumpere mâncare, să plătească chiria și grădinița și bona, așa că la ce i-ar fi ajutat să tânjească după toate astea? Ar fi făcut-o doar să se simtă și mai nelalocul ei și Julia detesta chestia asta. De fapt, disprețuia chestia asta.

Aici ar fi de menționat că odată ce am aflat despre trecutul ei, nu ni s-a părut că

Julia fusese nelalocul ei, ci mai degrabă că avusese ghinion. Acesta era adevărul pe care și ea trebuia să și-l reamintească sieși. Unii oameni se nășteau privilegiați și primeau totul pe tavă; alții se nășteau în sărăcie și erau nevoiți să se agite pentru a obține doar o a mia parte din ceea ce aveau privilegiații. Unele femei făceau sex neprotejat și nu se alegeau niciodată cu o sarcină; altele rămâneau gravide înainte să afle numele de familie al individului. Unele făceau avort, să scape de ghinion, altele hotărau că un copil ar fi fost o alinare pentru existența lor îndurerată, o persoană numai și numai a lor, pe care să o iubească indiferent de situație.

Oare Juniper încă o mai iubea? Julia privi către fiica ei, așezată în scaunul de alături. Poate că era o întrebare stupidă. Deși uneori își dădea greu seama. Se simțea recunoscătoare pentru Lily, „Lily cea poznașă“, care nu era doar o rază de soare în viețile lor, ci un soare întreg. Practic, era un copil care se născuse râzând.

Julia se simțea vinovată pentru diferențele majore din primii ani de viață ai fiicelor sale. Însă, așa cum îi reamintise și părintele Matthews de la Noua Speranță când era proaspăt căsătorită și gravidă cu Lily și îi împărtășise temerile, se descurcase cum putuse mai bine cu Juniper. Cu accent pe mai bine și putuse.

– Cioc-cioc, zise Lily, de pe bancheta din spate.

– Cine e? întrebă Julia.

– Nu – Juniper. Cioc, cioc, Juniper.

– Cine-i acolo? întrebă Juniper, lăsând jos cartea de matematică pe care o studia.

– Hap.

– Hap cine?

– Hapciu! zise Lily. Te-ai prins?

– Un strănut, îi zâmbi Julia în oglinda retrovizoare.

– Cioc-cioc.

– Cine e? întrebă din nou Julia.

– Nu, Juniper să zică.

– Cine-i acolo? răspunse Juniper. Încerc să învăţ. Am evaluare pentru a doua jumătate a semestrului.

– N-ai învăţat aseară? o întrebă Julia.

– Hei, mami, scânci Lily. Ne-ai întrerupt. Acum începem din nou. Cioc-cioc, Juniper.

– Cine e acolo?

– Nai.

– Nai cine?

– N-ai răspuns mai devreme. Ha!

– Eşti de comă! spuse Juniper zâmbind.

– Zi şi tu una.

– Nu-mi vine nici una în minte.

– Mie-mi vin o sută, plusă Lily.

– Da, dar la trigonometrie te pricepi?

– Poate că m-aş pricepe, dacă-mi arăţi cum.

– Întreabă-mă peste zece ani, când o să fii la liceu.

– Păi atunci o să fii departe, într-o pădure tropicală sau ceva de genul ăsta.

– Poate, dar te învăţ pe FaceTime.

– De acord, zise Lily. Jură pe degetul mic.

– Jur, zise Juniper şi se întoarse în spate. Cele două fete îşi încrucişară degetele mici.

Juliei îi încălzea inima să le vadă pe fete jucându-se așa. Juniper devenise năzuroasă și uneori retrasă, chiar și față de Lily. Nu voise să se mute, nu-i păsa câtuși de puțin că aveau o casă superbă într-o zonă din ce în ce mai prestigioasă, aproape de centrul orașului, făcând ca drumurile spre activitățile ei extrașcolare și ale lui Lily să-i fie și mai convenabile Juliei, care-și petrecea majoritatea dimineților la volan.

– E așa temperamentală, îi spusese Julia lui Brad într-o noapte în urmă cu ceva vreme, când le duseseră pe fete să vadă casa, care pe atunci era doar în faza de început, dar suficient de avansată cât să-și imagineze cum avea să arate. Juniper se plimbase prin interioare cu ei, dar nu scosese un cuvânt.

– Nu fi prea dură cu ea, îi spusese Brad. E adolescentă. Hormonii sunt de vină.

– Vreau doar să nu fie nerecunoscătoare pentru tot ce-ai făcut și faci pentru noi și pentru ea. Trebuie să nu uite cum erau lucrurile înainte pentru noi.

O s-o spunem pur și simplu: povestea Juliei nu era nimic din ce ne imaginaserăm – ceea ce denotă că până și oamenii cu experiență și cu intenții bune se pot înșela. În perioada ei de dinainte, fusese concediată de la serviciul care trebuia să-i ușureze existența, dintr-o poziție administrativă de la un lanț național de magazine cu saltele, după ce refuzase – de patru ori – să se culce cu managerul ei – un bărbat scund, vânos și dezgustător, ale cărui unghii erau aproape la fel de lungi ca ale ei – care nu erau tocmai lungi, dar totuși, asta o scârbea grozav. În plus, ea n-avea obiceiul să-și amestece serviciul cu viața personală, fiindcă învățase deja ce situații stânjenitoare și încurcate puteau degenera din asta. Nu-i spusese nimic din toate acestea șefului ei de echipă. Când el îi făcuse avansuri, ea-l refuzase simplu, spunând „Sunt de părere că e mai bine să nu“ și „Sunt flatată, dar nu e o idee bună“, strecurând printre rânduri și celelalte două răspunsuri. Apoi întârziase la muncă într-o dimineață mai dificilă, când Juniper, care avea pe atunci nouă ani, stătuse toată noaptea trează din pricina unui gât înroșit, iar bona acceptase să aibă grijă de ea, dar o taxase dublu pe Julia și aceasta era extenuată și amețită de la atâtea permutări, iar acum privea lung spre cartela de pontare, care o anunța, în limbaj corporatist, că fusese pusă pe liber.

După ce petrecu zece minute plângând în mașină, Julia își suflă nasul, își

împrospătă machiajul în oglindă şi porni spre biroul regional de forţe de muncă unde fusese ajutată să-şi găsească acest serviciu. Intenţiona să depună o plângere. După ce ajunse acolo, rămăsese să aştepte, să aştepte şi iar să aştepte şi, într-un final, se gândi că mai bine ar renunţa şi ar folosi timpul rămas să-şi caute alt loc de muncă. N-avea nici timpul şi nici energia să se lupte cu un manager nenorocit al unui lanţ de magazine cu saltele, ca să ce? Să-şi primească înapoi vechea slujbă? Probabil.

Consilierul de la forţele de muncă îşi notă că Julia fusese dată afară că întârziase, apoi îi sugeră să aplice pentru o poziţie similară care apăruse cu o zi înainte la Whitman CVAC. Julia traversă oraşul îndatoritoare spre sediul companiei, o clădire mică şi pătrată dintr-un parc industrial izolat. Văzu două camioane pictate cu logoul galben şi albastru, care pe atunci nu-i era deloc familiar, ambele parcate lângă un BMW sedan roşu strălucitor. Dacă asta era maşina şefului, gândi ea, putea la fel de bine să facă cale întoarsă şi s-o ia pe Juniper de la şcoală. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un bărbat în poziţie de autoritate, care se credea macho şi care să se dea la ea. Însă n-ar fi aflat cu certitudine, dacă n-ar fi intrat. Maşina era într-adevăr a şefului. Totuşi, el nu era nimic din ceea ce-şi închipuise. Era, probabil, unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care-i întâlnise.

Brad Whitman îşi făcuse timp să se întâlnească cu ea personal şi să-i mulţumească pentru interesul acordat. Când ea sună din nou pentru un interviu, el acceptă, fără să pună mai multe întrebări, explicaţia pe care ea i-o oferi vizavi de întârziere şi concediere. După ce Julia obţinu slujba, el îşi făcu timp să o salute în fiecare dimineaţă şi să o întrebe cum îi mergea. Îi lăuda etica muncii. Stătea la poveşti cu ea în momentele mai libere şi vorbeau despre formarea lui, interesându-se în acelaşi timp de a ei. Uneori comanda prânzul la birou pentru ea şi pentru alţi angajaţi. Întreba des de Juniper. Câteva luni mai târziu, când Julia îşi aduse fiica la un picnic organizat de companie, Brad se jucă leapşa cu ea şi cu alţi copii, le cumpără Juliei şi lui Juniper sendvişuri din îngheţată şi o cără pe Juniper în spate la o întrecere cu ştafetă şi apoi – în mod respectuos – o întrebă pe Julia dacă ar fi de acord să ia cina cu el, weekendul următor. Fermecată de asta şi de tot ce făcuse el înainte, ea hotărî să-şi calce pe inimă şi să spună da.

Weekendul următor la cină, într-un restaurant şic din centru, el îi mărturisi: „Eu nu prea vreau să fiu şeful tău. Vreau să fiu soţul tău“ şi-i oferi un inel cu montură de diamant, care probabil îl uşurase de vreo şase sau opt mii de dolari. Era nebunesc de romantic. Mai târziu, în acea noapte, mama Juliei o sfătuise la

telefon pe fiica ei să nu se grăbească și să-l facă să aștepte după răspuns, să vadă dacă era într-adevăr atât de bun pe cât se prezenta. Julia avea deja inelul pe deget.

Acum, la colțul din fața Academiei Blakely, Julia le lăsă pe fete la școală.

– Să aveți o zi grozavă, fetelor! Juniper, succes la trigonometrie! După ce termini școala, poate-ți faci timp să mănânci niște iaurt înghețat, înainte de alergare, OK?

– Grozav plan, măi mami! zise ea, după ce-și dădu jos centura.

Lily își îmbrățișă mama de după scaun.

– Normal. Julia privi către Juniper. Sună bine?

– Știi că nu-mi place să mănânc înainte să alerg, zise ea ieșind din mașină.

– Sora ta e o morocănoasă, îi spuse Julia lui Lily.

– Asta a zis și tata după ce a încercat să o înveselească. Nu vreau să fiu adolescentă, spuse Lily, punându-și rucsacul. Prea multe drame. Cred că sar peste perioada asta.

– Bine așa.

Julia aștepta să se dea și Lily jos și apoi ieși de pe alee, gândindu-se la Juniper – la încordarea pe care o simțise în vocea ei când i se adresase, în comparație cu tonul cald pe care-l folosise când îi vorbise lui Lily. Ceva nu era în regulă. Dincolo de a-i acorda timp și spațiu nelimitat, trebuia să facă ceva în legătură cu asta. Avea să mai aștepte o săptămână, două, să vadă dacă avea loc vreo îmbunătățire și apoi, dacă nu, deși nu mai fuseseră de mult timp la biserică, să meargă să-l vadă pe părintele Matthews, să-i ceară sfatul ca o familie, ca Juniper să nu se simtă izolată.

De cum luă această hotărâre, Julia începu imediat să șovăie: lui Brad nu i-ar fi plăcut să „dea din casă“. El credea în autodisciplină, în capacitatea fiecăruia de a-și rezolva propriile probleme, cam asta era situația. De asemenea, era de părere

că problemele personale se tratează discret. Era o chestiune de intimitate. În definitiv, Brad era un fel de figură publică și, deși avea încredere în părintele Matthews, îl considera „o idee prea îndrăgostit de propriile-i păreri încât să le împrăștie la scară largă. Perfect pentru un preot, desigur. Dar nu te duce acum să-i spui totul despre tine, despre fete sau despre mine“.

Poate Juniper avea să-și revină singură și Julia ar putea astfel evita o conversație dificilă cu Brad. Era atât de bun cu ea, însă atât de ferm în părerile lui. N-ar fi fost de acord să recunoască faptul că Juniper chiar putea să aibă o problemă reală, că nu era totul în ordine perfectă și că el nu avea control deplin pe domeniul lui.

Și da, Juniper era încăpățânată, se gândi Julia, oprind mașina în parcarea sălii de sport. Probabil că ea, Julia, își făcea prea multe griji. Trecuseră prin situații mult mai rele ca asta. Mai rele? Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în capul ei? Mutarea asta a lor era un dar minunat, nu o problemă! Avea nevoie să se relaxeze. Juniper era doar o adolescentă normală, iar ea, Julia, doar o mamă normală mult prea grijulie. Totul avea să fie bine.

Capitolul 6

În fața ușilor de la intrarea în Academia Blakely, Juniper o așteptă pe sora ei să o ajungă din urmă, apoi intră împreună cu ea.

– Cioc, cioc, zise Juniper pe măsură ce înaintară spre coridorul ce ducea către clasele mici.

– Cine-i acolo?

– Nume.

– Nume cine?

– Simplu: „Cine“, spuse Juniper și Lily se zgudui de râs, în felul ei nestingherit.

Juniper o invidia. Pentru Lily totul era atât de direct, atât de simplu și de ușor.

– M-ai prins, zise Lily, rânjind către Juniper. Aproape că nu-mi vine să cred.

– Pe asta o păstram de ceva timp. Ne vedem mai încolo, floricică, spuse Juniper, urmărind-o pe Lily cum își continuă drumul spre clasă.

În spate, pe coridorul principal, două adolescente din anii mai mari o zăriră pe Juniper și-i ieșiră în cale.

– Ia uite, dacă nu-i chiar Juni-pura Whitman, zise prima dintre ele, o fată pe nume Meghan, care se tot lua de Juniper de când aceasta devenise elevă la Blakely, însă îndrăcise ritmul în urmă cu trei ani, când aflase că Juniper depusese un jurământ de castitate în biserică. Cum îți merge, Prințesă Juni-pură?

– Uite ce față are, zise cealaltă, Kathi, acolita lui Meghan. Mai că-i vine să-ți spună du-te dracului.

– Dar n-o s-o spună niciodată, pentru că e atât de pură.

– Tare aş mai vrea să fiu şi eu la fel de pură. Stai, nu, de fapt, nu.

– Atât de toantă, îi zise Meghan. Ar fi trebuit să te duci şi tu la Academia Creştină, cu alţi ciudaţi de-ai lui Iisus.

– Serios, de ce nu eşti acolo? o întrebă ironic Kathi.

„Echilibrul“ era motivul pentru care ea nu învăţa acolo. Când Julia se măritase cu Brad şi-i dăduse viaţa peste cap, voise ca Juniper să înveţe la o şcoală privată, departe de influenţele proaste care pe Julia o duseseră pe căi greşite. Noua Speranţă avea un program mic de tip K-12[7], dar Julia simţea că o educaţie seculară în timpul săptămânii şi una religioasă duminica erau ce mai bună formulă care să-i asigure lui Juniper influenţe la fel de echilibrate ca mesele pe care acum îşi permitea să i le ofere.

Blakely trebuia să fie cel mai bun mediu şcolar pe care banii îl puteau cumpăra – cel puţin în această regiune a Carolinei de Nord. Cei mai buni copii, din cele mai bune familii. Cei mai buni profesori şi cea mai bună tehnologie. Cel mai bun meniu de prânz, cu mâncare gătită, preparată de zeiţe culinare – cam aşa îşi prezenta şcoala serviciile către părinţi şi aceştia erau încântaţi la culme. Educaţie de tip butic, ca şi hotelurile de tip butic. Iar acum se purtau discuţii să strângă fonduri pentru un spa integrat în şcoală.

Din ce-şi dădea seama Juniper, Julia era total dedicată ideii. Între Blakely şi Noua Speranţă, ea se asigura că fetele ei erau pregătite să devină nişte îngeri pe pământ. Se asigura că au parte şi de activităţile extraşcolare „corecte“ şi le încuraja să-şi facă prieteni numai dintre „copiii buni“. Julia nu era genul de părinte sufocant; nu, era mult mai rău. Era ca o întreagă atmosferă care înconjura trupurile fetelor sale, controlându-le viețile.

Juniper n-o văzuse mereu pe Julia într-o lumină atât de proastă. În primii ani după ce se mutaseră cu Brad, Juniper se simţise uşurată să aibă atâta ordine în viaţă. Extrem de bucuroasă, de fapt. În ultima vreme însă, începuse să se simtă sufocată şi criticată – de către Julia, în principal; Brad era complet altă poveste. Aparenţele erau tot ceea ce conta pentru mama ei: mai mult ca oricând, trebuiau să aibă casa perfectă şi Juniper trebuia să fie copilul perfect, dovada vie a faptului că toate nenorocirile şi greşelile lor din trecut fuseseră remediate, fără să lase urme vizibile. Juniper detesta asta şi pe fetele acestea cu viețile lor ideale şi

aerele lor de superioritate. De abia aştepta să termine cu toate astea, să-şi ia viaţa în mâini.

Juniper nu le răspunse fetelor.

– Poate că e mult prea ciudată şi pentru Academia Creştină, insistă Meghan.

– Asta e posibil. Poate ai dreptate, zise Kathi.

– Am. Nici măcar nu vrea să fie normală, nici măcar la modul creştinesc normal.

– Aţi terminat? întrebă Juniper.

– Am terminat? întrebă şi Kathi.

– Cred că da, răspunse Meghan. Trebuie să mă duc să exersez să devin şi eu aşa sfântă.

– Şi eu, zise Kathi.

– Cred că-i ia mult timp şi face multe eforturi – de aia n-o vedem noi pe Juni-pură la vreo petrecere tare. Asta sau că nu e niciodată invitată, conchise Meghan.

Apoi cele două fete trecură pe lângă Juniper şi merseră la ore.

– Duceţi-vă dracului! şopti Juniper şi continuă să meargă pe hol.

Juni-pura. Meghan se credea aşa deşteaptă. N-avea decât. N-avea decât să creadă că era mai bine să se îmbete rangă în fiecare weekend. Să creadă ea că era mai bine să fie genul de fată care să-şi deschidă picioarele pentru orice băiat, decât genul care preferă discreţia. Fetele ca Meghan sfârşeau mereu făcând avorturi sau copii; cine ar fi ştiut mai bine ca Juniper, care ea însăşi fusese un asemenea copil?

Virginitatea unei tinere, puritatea, era superputerea ei – asta-i spusese Brad, iar la biserică învăţase mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. Şi fix acum Juniper simţea asta ca fiind ceva atât de adevărat, mai ales în lumina faptului că hărţuirea lui Meghan şi Kathi nu avusese vreun efect asupra ei.

De asemenea, Juniper se bucura de respectul şi admiraţia multor adulţi, ale căror

păreri contau pentru ea. În vreme ce fetele ca Meghan şi Kathi nu puteau şti nici măcar dacă propriii iubiţi le respectau sau doar stăteau cu ele fiindcă erau uşoare. Oricum, asta îşi spunea sieşi, ca nimic să nu o atingă. Faptul că era o creştină castă nu însemna că era naivă cu desăvârşire. Nu însemna că nu avea porniri sau tentaţii, sau că nu era confuză în privinţa unor lucruri care tulbură orice fată. Faptul că era „pură“ nu o ajutase să-şi rezolve toate problemele ca prin magie. „Dacă aşa ar sta lucrurile, ar fi o treabă“, gândi ea intrând la ora de engleză, unde se citea literatură britanică. Totul suna mai bine în engleza britanică.

Prietena ei, Pepper, îi făcu semn cu mâna.

– *Trebuie să-ţi zic ceva tare, zise ea şi Juniper zâmbi.*

– Varsă tot.

Capitolul 7

Clubul de lectură din Oak Knoll se întrunea acasă la Valerie Alston-Holt în fiecare a treia joi din fiecare lună. În primii ani, membrii clubului ţinuseră aceste întâlniri cu rândul. Totuşi, stabilirea programului se lăsa mereu cu bătăi de cap, aşa că Valerie, încercând să se obişnuiască mai lesne cu văduvia, tânjea să aibă casa din nou plină, se oferise să găzduiască ea permanent întrunirile, propunere la care nimeni nu obiectase. Celelalte membre erau încântate să scape de îndatoririle lor domestice pentru o seară şi astfel nici un soţ nu se putea plânge de râsul cotcodăcit (Belinda) sau de râsul hohotit (Lisa) sau de numărul sticlelor de vin goale, aliniate în capătul mesei, la finalul fiecărei seri. De asemenea, membrele clubului se bucurau să-l audă pe Xavier cântând la chitară în fundal, asta dacă era acasă şi exersa.

La această întâlnire din mai se prezentaseră majoritatea membrelor clubului. Celelalte regretau că nu putuseră veni; era prima interacţiune publică dintre Valerie şi Julia şi toate eram curioase să vedem cum avea să se poarte Valerie. Nu ne aşteptam la ceva urât – Valerie nu era genul de persoană care să facă pe cineva să se simtă prost, în mod intenţionat. Era, aşa cum spusese şi Xavier, o bună vecină, care se urnea mereu să vadă ce face un prieten bolnav, o foarte bună organizatoare la zile de naştere şi parastase. Chiar şi aşa, toată lumea ştia că suferea pe fond psihic în urma tăierii tuturor copacilor de vara trecută şi că Julia Whitman era un exponent al ofensei care-i provocase suferinţa.

– Bună! Am întârziat cumva? Am tăiat-o prin curtea casei, zise Julia bătând în tocul uşii, odată ajunsă la intrarea din spate a casei lui Valerie.

Valerie îi făcu semn să vină înăuntru. Stătea alături de încă două femei la masa din bucătărie şi îşi umpleau farfuriile cu mâncare.

– Sper că a fost în regulă, zise Julia.

– Pentru asta au fost făcute uşile, îi zise Valerie, luând coşul pe care Julia îl

aduse în dar.

În coș era o conservă de foie gras și o pungă cu uscățele gourmet asortate, alături de o sticlă de Pinot Noir, recomandată de tipul cu magazinul de vinuri din piață. Julia nu voise să se zgârcească, dar acum că stătea în bucătăria lui Valerie, simți că depășise măsura. Ceea ce nu era vreo critică adresată casei lui Valerie; locuința era micuță, dar fermecătoare și mult mai frumoasă decât cea în care copilărise Julia (o rulotă). Era mai frumoasă și ca majoritatea locurilor în care-și petrecuse viața de adult, înainte de a se mărita cu Brad. Brusc, Julia simți că era pe cale să pară ostentativă. Foie gras? Doamne! Fusese atât de dornică să obțină aprobarea acestor femei, că acum aveau să creadă că era o nesimțită.

Pe măsură ce Valerie despacheta și adăuga conținutul coșului pe lângă celelalte mâncăruri întinse pe masă, Julia spuse:

– Sincer, n-am văzut rostul pentru care să avem o poartă acolo, dar compania care ne-a construit gardurile a spus că o să ne bucurăm mai târziu că avem acces ușor în spatele proprietății, pentru lucrări de întreținere…

– Adică atunci când îmi înfloresc mie caprifoiul și pyracantha, zise Valerie în glumă.

– Ador caprifoiul, zise Julia.

– De parcă ai lăsa vreun răsad să-ți scape de sub control, zise una dintre celelalte femei, care apoi se prezentă. Tu trebuie să fii Julia. Eu sunt Lisa Orlean. Locuiesc pe Mimosa Court. Kelli spune că de abia v-ați mutat?

– Chiar acolo, îi indică Valerie Lisei cu cuțitul pe care tocmai îl folosise să-și taie o bucățică de brânză.

– Ce casă impresionantă! Am intrat în ea cât încă era în construcție. Cred că mai toată lumea a făcut asta, încuviință Lisa.

– Mulțumesc, zise Julia. Suntem foarte încântați de ea.

– Eu nu, zise Valerie. Adică n-am fost cât era în construcție.

– Normal că tu nu, completă Lisa. Apoi se întoarse spre Julia. Cu ce te ocupi?

– Cu ce mă ocup…?

– Profesional.

– Ah, da.

Trecuse ceva timp de când cineva o întrebase asta pe Julia. Prietenele ei din vechiul cartier şi femeile pe care le cunoscuse la tenis şi la sală erau cu toatele casnice.

– Ei bine, răspunse ea, odinioară am fost administrator, ceea ce era desigur o exagerare a istoricului său de muncă. Acum fac mult voluntariat la şcoala unde învaţă fetele mele.

– Grozav! zise Lisa. Era o femeie de culoare, minionă, care arăta în jur de treizeci de ani.

– Tu? o întrebă Julia.

– Am înfiinţat şi conduc un ONG care oferă provizii medicale şi sanitare în principal comunităţilor din America Centrală, deşi încercăm să ne implicăm şi în zone de criză temporară – de genul uragane sau cutremure. Ne coordonăm cu Crucea Roşie, cu Medici Fără Frontiere etc.

– Uau, zise Julia.

O organizaţie de caritate, nonprofit. Lisa o înfiinţase. Julia se simţi în egală măsură surprinsă şi complexată.

– Dacă eşti în căutare de noi oportunităţi de voluntariat, dă-mi un semn. Ne-ar fi de folos ajutorul tău, adăugă Lisa.

Julia ascultă cu atenţie după orice semn de judecată sau critică, dar nu auzi vreunul.

– Aşa voi face. Mersi.

Xavier intră în bucătărie şi luă o farfurie.

– Ah, bună seara doamnă Whitman!

– Bună, Xavier. Nu se aşteptase să-l vadă. Eşti şi tu în clubul de lectură?

– Nu, zise el, umplându-şi farfuria cu de toate, dar evitând foie gras. Eu doar fur din mâncare.

– A mâncat imediat după şcoală şi acum mănâncă din nou şi o să mai ciugulească ceva şi după ce-şi termină temele, explică Valerie.

– Nu mai am teme pe anul ăsta. Doar mă pregătesc de examene, pentru care oricum o să mai am nevoie de gustări. Mă bucur că v-am văzut din nou, i se adresă din nou Juliei, ieşind din bucătărie.

– E aşa de… Nu ştiu cum să spun. Matur? îi spuse Julia lui Valerie.

– Stăpân pe el, zise Lisa.

– Asta era, da. E impresionant. Ai făcut treabă bună cu el, Valerie.

– Mulţumesc. Apreciez că spui asta.

Cele trei se alăturară celorlalte opt femei care se adunaseră în sufragerie, cu farfurii pe genunchi şi băuturi în mână, împărtăşindu-şi ultimele noutăţi din vieţile lor. Era un grup pestriţ din toate punctele de vedere: rasă, etnicitate, vârstă, nivel de educaţie şi acum, că şi Julia li se alăturase, clasă (care, de fapt, se traducea prin căsătorie şi noroc). Ce răsturnare de situaţie spectaculoasă, gândi Julia. Ea, care locuise jumătate din viaţă într-o rulotă dărăpănată, ea, care se lăsase de şcoală în timpul liceului, era acum percepută ca fiind cu nasul pe sus.

Valerie adăugase şase scaune pliante la amplasamentul mobilierului, care consta într-o canapea lungă şi mare, un fotoliu dublu verde în dungi, o masă îngustă, una de cafea, un raft îngust pentru cărţi şi un stand de plante din fier forjat, în trei picioare, care stătea mai mult sau mai puţin ascuns sub o adunătură de plante de casă luxuriante. Nu exista televizor. Asta o impresionă pe Julia mai mult decât orice; în noua ei casă erau… (se opri să numere)… şase televizoare, fiecare fiind „dispozitive inteligente“, conectate la internet de mare viteză. Mai mult, Brad coordonase întregul sistem audio şi întregul sistem de securitate, amândouă putând fi controlate din aplicaţii de pe telefonul lui. Aveau şi lumini ambientale automate şi un sistem de irigaţie, de asemenea. Brad adora tehnologia. Îi sugerase Juliei că putea să-şi facă on-line cumpărăturile pentru casă şi să i se livreze totul la domiciliu – ca ea să aibă mai mult timp pentru… pentru ce? Îi

plăcea să împingă căruciorul pe coridoare, să facă cumpărăturile pe îndelete, să examineze varietățile de produse alimentare şi proteine, supele şi mirodeniile, cafelele, pastele, aluaturile… Dacă ceva o făcea să se simtă ca o regină, în această nouă viață a ei reclădită, era să aibă timpul şi posibilitatea să-şi cumpere orice mâncare dorea. Uneori mai lua şi Spaghetti O[8] de amorul artei şi le mânca pe ascuns când rămânea singură acasă.

Kelli Hanes, asistenta albă de la urgență care locuia vizavi de Julia şi care o invitase aici, spuse:

– Atenție toată lumea, ea e Julia Whitman, cel mai nou rezident din Oak Knoll. Mi-a spus că e o cititoare împătimită şi eu i-am zis că ştiu un grup pentru ea. E pentru prima dată aici, aşa că fiți drăguțe cu ea.

– Când nu suntem noi oare drăguțe? întrebă Belinda Johnson, apoi izbucni în râs.

– Ne amintim de luna trecută, când tu şi Esther v-ați certat pe subiectul dacă Lolita era sau nu complice la modul în care o trata Humbert, spuse Kelli.

– Ei bine, era un raționament absurd.

– Unde-i Esther? întrebă Lisa.

– Probabil acasă, interveni Valerie, înfigând bolduri într-o efigie a Belindei. Nu, glumesc. M-a sunat. Hank nu se simte bine. A zis că spera să ajungă, dacă el se simțea mai bine, dar…

– Hank e bolnav? Ce-a pățit?

– Tușește, e slăbit – îi fac analize. Esther zice că e probabil insuficiență cardiacă. Are aproape optzeci de ani, îi spuse Valerie Juliei. De ceva timp nu mai stă bine cu sănătatea.

Julia ascultă cum femeile fac un plan să viziteze şi să ajute respectivul cuplu, pe Esther şi Hank. Aşa merg lucrurile când faci parte dintr-o comunitate, îşi zise ea. Aceste femei ştiau diverse lucruri una despre cealaltă şi se implicau activ – se bucura doar să se afle în aceeaşi încăpere cu ele. Deşi îi părea rău de Hank cel suferind, oricine ar fi fost el.

Nu era ca în vechiul lor cartier. Acolo familiile se cunoşteau vag şi fiecare îşi

vedea de treaba lui. Singurele femei cu care Julia fusese cât de cât apropiată erau cele trei care îşi trimiteau şi ele copiii la Blakely şi una care juca tenis la acelaşi club cu ea. Desigur, cu toţii se salutau din mers. Dar nimeni nu-şi planifica să aducă mâncare şi să-şi viziteze vecinul bolnav. Probabil şi fiindcă acolo nu existau vecini bătrâni şi bolnavi – era doar lume tânără. Dacă vreunul dintre rezidenţii tineri fusese bolnav, nimeni nu suflase o vorbă. Şi dacă ar fi existat vreun club de lectură, ea nu auzise de el.

Într-un final, femeile din sufrageria lui Valerie ajunseră şi la cartea serii. Urmă o discuţie animată, cu ceva dezbateri, dar nici o ceartă. Julia iubea cum ceva atât de intim, ca experienţa lecturării unui roman, putea fi transformat într-o activitate comună. Îi plăcea să le asculte pe femeile acelea inteligente vorbind cu grijă despre ceea ce citiseră. Totuşi, observă că, deşi lumea se ridicase în timpul discuţiei să consume jumătate sau două treimi din restul preparatelor, foie gras rămase neatins, în afară de bucăţica pe care o luase ea. Mai târziu, când ceilalţi plecaseră deja şi Julia o ajuta pe Valerie să facă curat, Julia puse conserva într-o pungă de hârtie cerată şi zise cu uşurinţă premeditată:

– Cred că n-a fost un succes la fel de mare precum cartea.

– Nu-ţi face griji. Oamenii au gusturi diverse.

– Mă face să par cu nasul pe sus, nu-i aşa? Poţi să-mi spui.

– Chiar pot? întrebă Valerie privind spre Julia să vadă dacă a vorbit serios. Bine. Nu e vorba că pari cu nasul pe sus, deşi vreo două persoane ar putea crede asta. Marta – din capătul stâng al canapelei? E sută la sută contra burgheziei, aşa că n-o să te iubească niciodată, dar nu te stresa, fiindcă nu e ceva personal. Restul invitaţilor? Au mai degrabă ceva împotriva felului în care se face foie gras, împotriva faptului că păsările sunt hrănite cu forţa, să li se mărească ficatul. Li se îndeasă tuburi în gât. Este ceva cumplit.

– Eu… Doamne, nu ştiam. Acest gând o oripilă pe Julia. Cum se face că… ştii toate lucrurile astea?

– A fost ştire la postul naţional de radio, acum ceva vreme. Am vorbit despre asta la momentul ăla.

– Cumva îmi doresc să nu-mi fi spus, mărturisi Julia. Lui Brad îi place la nebunie.

Aruncă la gunoi conserva – și apoi brusc își dori să nu fi făcut o dublă risipă, deoarece Brad ar fi mâncat-o, dacă ea ar fi adus-o acasă. Dar, dacă ar fi trebuit să-i explice de ce nimeni n-o mâncase, probabil el le-ar fi catalogat pe femei drept hipersensibile și probabil ar fi adus vorba despre asta la petrecerea de casă nouă, pe care plănuiau s-o organizeze curând.

Lăsă conserva în gunoi. Valerie extrase conserva din gunoi și îi curăță conținutul, vărsându-l în pubela cu îngrășământ, spunând:

– Sigur, ignoranța e o binecuvântare, dar nu le e de nici un folos rațelor și nici gâștelor. Probabil nici faptul că acum știi n-o să-ți fie de ajutor. Adică, mulți oameni o să cumpere în continuare foie gras și multe alte lucruri periculoase și jignitoare pe care le boicotez. Să nu mai vorbim de plastic. Fac ce pot, cât să mă pot privi în oglindă. În fine, a fost frumos în seara asta, nu-i așa? Ți-a plăcut?

– Da! La fiecare carte e la fel?

– Unele romane lasă mai mult loc de ceartă. Cum ai auzit că s-a întâmplat cu Lolita. L-ai citit?

– Nu! Desigur, am auzit de el. E cel cu ispita aia adolescentină? Îl seduce pe…

– Nu e o adolescentă, sau o ispită, sau o seducătoare, zise Valerie. La doisprezece ani e răpită și coruptă. Practic, violată.

– Ah, nu mi-am dat seama. Și Esther – despre care vorbeai mai înainte, e de părere că fata e complice la asta?

– Esther are optzeci și unu de ani și vine dintr-un mediu foarte tradiționalist. E de părere că dacă o fată face sex înainte de căsătorie, chiar și forțat, e vina ei, că și-a căutat-o, într-un fel sau altul. Fata n-ar fi trebuit să se îmbrace într-un anume fel sau să se uite într-un anume fel la un bărbat, sau să fi rămas singură cu el sau doar singură în casă – sau mă rog, zi tu o situație, că-i găsește ea o justificare. A enervat-o rău pe Belinda. Și pe mine, să-ți spun drept. Prea multe tinere au fost traumatizate de bărbați și de atitudini similare cu cea a lui Esther. Nu-i de mirare că majoritatea nici nu raportează fapta.

– Adevărat, încuviință Julia. Ezită un moment, apoi spuse. Așa am procedat și eu la un moment dat, odată demult. Aveam treisprezece ani și el era șeful mamei. Ei bine, unul dintre șefii ei.

Privi spre Valerie şi zări, ce? Acceptare? Da. Femeile aveau asta – nu din experienţa Juliei, dar ştia că se poate întâmpla, ştia că exista o comunitate în care ea să fie bine-venită, dacă ar fi putut să se deschidă vizavi de trecutul ei. Vinul îi înlesnise limba şi nu-i părea rău deloc. Voia să facă parte din această comunitate. Voia o nouă prietenă, pe această Valerie, despre care Kelli îi spusese că era liantul din Oak Knoll. Pielea neagră strălucitoare, ochii care scăpărau de inteligență şi umor, un zâmbet care întâmpina pe oricine. „Îi place să aibă grijă de toată lumea, dar nu exagerează.“ Spre deosebire de mama Juliei, care făcuse din exagerare o artă.

– Mama făcea curat prin case pentru diverse familii, continuă Julia, şi uneori mă lua şi pe mine să o ajut. Curățam dormitorul de sus în vreme ce ea se ocupa de bucătărie, când acest bărbat a intrat în cameră, a încuiat uşa şi… Făcu o pauză să-şi amintească de cumplitul eveniment care avea să-i marcheze anii ce urmaseră. Mi-a spus „Eşti fierbinte. Am nevoie doar de un minut sau două“. Mi-era atât de ruşine şi atât de teamă că, dacă mă luptam cu el sau îi făceam vreo scenă, o dădea afară pe mama. N-aveam nici un ban. De abia reuşeam să plătim chiria din amărâta de rulotă în care stăteam.

– Îmi pare rău, zise Valerie, strângându-i mâna Juliei.

– Mersi. Ridică din umeri. A fost demult.

– Câţi ani ai tu? Treizeci?

– Treizeci şi patru. Am făcut-o pe Juniper la şaptesprezece.

Valerie o mai strânse o dată de mână, apoi continuă să spele paharele de vin.

– Mie nu mi s-a întâmplat nimic atât de grav. Dar era individul ăsta – noi îi ziceam Unchiul Ray – care locuia deasupra familiei mele, când stăteam în Michigan. Îi plăcea să coboare să-şi ia ziarul, îmbrăcat doar în halat şi dacă părinții mei erau plecați şi ştia că eram prin preajmă, îşi lăsa halatul deschis, să-i văd tot inventarul. Poate că le-a făcut asta şi surorilor mele mai mici. N-am spus nimic niciodată cuiva şi nici ele nu mi-au menționat asta. Toate trecem prin mizerii din astea, nu-i aşa? Şi ne educăm băieții, dacă avem băieți, să fie bărbați decenți.

– Şi ne protejăm fetele de asemenea situații. Cel puțin mă străduiesc. Brad e un tată grozav – mult mai strict decât a fost al meu înainte să plece. Are o inimă

mare, să știi. Avem reguli un pic demodate, dar sunt corecte și bune pentru fete. Trebuie să recunosc că am fost ușurată să mă mărit cu el și să împart greutățile de părinte cu cineva. Juniper n-a fost niciodată un copil dificil, dar când ești mamă singură…

– Deci Brad nu e tatăl lui Juniper?

– Nu. Ea avea zece ani când m-am căsătorit cu el. Lily e fiica lui. Deși o iubește și pe Juniper ca pe copilul lui. Mai există și câțiva bărbați buni pe lume.

– Știu, spuse Valerie. Am fost și eu măritată cu unul.

– Poate o să fii din nou.

– Vedem. Mă văd cu cineva. E destul de grozav.

– Casa noastră? zise Julia arătând cu degetul. A fost ideea lui Brad în totalitate. A avut ceva baftă cu ceva inventat de el și a vrut să beneficiem și noi de asta.

– Generos din partea lui.

– Este, zise Julia omițând să menționeze și casa de pe plajă, pe care tot el o cumpărase. Exista o limită între a împărtăși și a te da mare și ea nu voia să strice acest început promițător. În fine, zise ea. Ar cam trebui să mă întorc. Lui Lily îi place să-i citesc înainte de culcare. A fost chiar drăguț să stăm de vorbă. Mă bucur că suntem vecine.

– Vii și la întâlnirea de luna viitoare? întrebă Valerie, aprinzându-i lumina de la ușa din spate.

– Mi-ar plăcea.

– Bun. Sunt convinsă că o să ne mai vedem până atunci – o să stau mult prin curte, lucrând la iazul cu pești koi. Zay râde și spune că o să-l înlocuiesc cu un pește.

– Ei bine, poarta mea e mereu deschisă, ca să zic așa. Dacă auzi că ne împroșcăm cu apă, hai la noi.

– Poate că am să vin.

Julia îi ură noapte bună şi traversă curtea împădurită a lui Valerie, privind în trecere spre crengile întinse ale stejarului masiv. Era un arbore remarcabil şi se bucura să aibă asemenea privelişte din bucătăria ei.

Ajunse acasă cu un sentiment cald şi plăcut şi încântată de cum decursese seara, mai ales de conversaţia avută cu Valerie – dar un pic tristă pentru foie gras. Era atât de greu să navigheze prin lume, în ziua de azi. Ignoranţa era o binecuvântare, mai ales când te aflai într-un grup de oameni informaţi, dezgustaţi de ceva ce făcuseşi în mod neintenţionat, dar prea politicoşi să te certe pentru asta.

De asemenea, Julia n-ar fi avut de unde să ştie ce încercare se afla în spatele vorbelor rostite de Valerie „Poate am să vin“. Ceea ce era bine, deoarece ar fi putut să o ia personal, când, de fapt, nu era pic de judecată îndreptată împotriva ei. Acum că Valerie o cunoscuse un pic pe Julia, o plăcuse aşa cum era. De fapt, Brad era problema, Brad o făcuse pe Valerie să rămână în curtea ei. Julia părea doar o victimă neştiutoare (sau mai bine spus o victimă cooperantă) a dorinţelor şi ambiţiilor soţului său.

Capitolul 8

Deşi va veni şi vremea când toţi vom afla de ce Juniper Whitman simţea uneori o nevoie atât de acută să fie singură, în noaptea aceasta, la două săptămâni după mutarea familiei Whitman în Oak Knoll, ştiam doar ce ştia şi Xavier Alston-Holt: că era atrăgătoare. Părea retrasă. Poate că spusesem despre ea că era cu nasul în cărţi, dar o spusesem ca pe un compliment.

Amurg, sfârşit de mai. Un moment când mulţi au ieşit să caute licurici şi să se bucure de cântecele păsărilor: cintezoi, cardinali, piţigoi şi mierle, intonând triluri la apus. Pentru Juniper, amurgul promitea un fel de acoperire. Putea să se plimbe pe alei fără a se simţi expusă, ca în timpul zilei. Juni-pura, ciudata. Dar nu din motivele crezute de colegele ei de clasă.

– Nu ieşi la alergat la ora asta, îi zise Brad, făcând-o să tresară, când stătea aşezată pe băncuţa din foaier, încălţându-se.

Era în camera din faţă, zisă şi „salon“, aşa cum o denumiseră Julia şi decoratorul. Camera avea patru fotolii mari tapiţate, artă murală luminată şi un covor din imitaţie de piele de zebră. Şi pe Brad, care stătuse acolo singur, probabil contemplând apusul. Juniper nu-l observase înainte ca el să-i vorbească.

– Nu, ies doar la plimbare.

Sezonul de alergat se încheiase, aşa că ea îşi redusese programul de alergat de la şase ori pe săptămână la patru, determinând-o pe Julia să o lase în parcul de stat, unde putea să alerge pe piste multifuncţionale. Îi plăcea să stea în pădure, unde aerul era mai răcoros, departe de trafic, de şcoală, de casă şi de viaţa ei. Îi plăcea de asemenea să vadă păsări şi căprioare, îi plăcea cum razele soarelui transformau pădurea într-un tărâm de basm verde şi luxuriant. Îi plăcea cum trunchiurile copacilor păzeau potecile ca miile de santinele, mândri şi protectori. Îi plăcea varietatea de tufe – plante ale căror nume nu le cunoştea încă, însă ale căror forme şi structuri o invitau să rătăcească după ce se răcorea după o

alergare, o invitau să arunce o privire mai atentă, să facă o poză – pe care un adolescent obișnuit ar fi urcat-o pe Instagram, dar nu și Juniper, căreia îi era interzis să folosească rețele sociale, așa că o salva în telefon, ca mai târziu să o scoată la imprimantă și să o agațe în camera ei. Din când în când, Julia îi verifica telefonul, să se asigure că nu mințea.

– Vreau să fii acasă la nouă, o anunță Brad.

– Bine, răspunse ea ridicându-se. Dar știi că fac optsprezece ani în curând. E în regulă să ies după ce se întunecă.

– Scuze. Ce voiam să spun e că ăsta e un cartier bun, dar încă nu știm pe toată lumea. Vreau doar să fii în siguranță.

Nu-și făcuse niciodată griji că alerga în parc, dar acum îl îngrijora locul ăsta?

– Sunt convinsă că o să fiu bine, zise ea.

– Ai telefonul la tine?

– Da, zise scoțându-l din buzunar să i-l arate.

– Dă-i înainte, atunci. Plimbare plăcută!

Juniper închise ușa în urma ei și coborî aleea pietruită, îndreptându-se spre trotuar. Aerul cald era greu și umed, cerul era roșu-portocaliu la orizont și de un albastru-cobalt deasupra. Pe cer se zăreau două stele.

Ce anume făcea ca un cartier să fie considerat select? Aparent, pentru părinții ei select desemna, în esență, un loc în care oamenii se plăceau unii pe alții. Așadar: un cartier plin de albi, privilegiați, foarte preocupați de aparențe (ca mama ei) sau de felul în care erau percepuți de ceilalți (ca Brad). Deși, să fim sinceri, acest cartier era amestecat și, de asemenea, atât mama ei, cât și Brad munciseră pe brânci să-și câștige privilegiile. Nu primiseră nimic pe tavă – dacă nu cumva faptul că Brad se căsătorise cu mama ei putea fi considerat pomană. Neîndoielnic, fusese o mână întinsă. Și Juniper ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se bucurase la fel de tare ca Julia, la momentul respectiv, că nu fusese la fel de ușurată să fie scoasă din mocirla haotică a anilor de dinainte. Brad fusese eroul preferat al lui Juniper la vârsta de zece ani, salvatorul ei, persoana preferată din întreaga lume.

Atâtea se schimbaseră de atunci, unele în moduri la care nu-i plăcea să se gândească – dar cum să-şi controleze oare acele gânduri? Creierul ei nu era mereu cooperant şi acum era blocată aici, în cartierul unde casele erau atât de apropiate şi unde oamenii erau prin preajmă tot timpul şi unde mai era şi Brad, stând singur în beznă.

Juniper se opri lângă trotuar şi inspiră adânc. Uită de asta, îşi zise, expirând şi apoi îşi începu plimbarea.

Casa soţilor Whitman era acum în perfectă ordine şi Julia o transforma într-un punct de atracţie, cu sprijinul unui decorator care o ajuta să aleagă fiecare piesă de mobilă, fiecare pernă, lampă sau covor. Fiecare cameră din casă era vopsită conform unei „palete de culori complementare“ în tonuri de gri şi albastru palid, cu „accente“ de culoare, aceste accente fiind date de frescele unor artişti locali şi de pernele aruncate ici-colo, care erau absurd de scumpe. Juniper văzuse factura detaliată a acestui designer de interior: 94 de dolari pentru o pernă. Cu 94 de dolari puteau adopta o bucăţică de pădure tropicală, puteau să ajute planeta să respire un pic mai mult.

Sau puteau adopta un câine de la adăpostul local. Lily îşi dorise să adopte un câine după mutare. „Doar unul mic, poate să doarmă cu mine, o să-l plimb şi o să-i dau de mâncare, promit“ şi Julia scosese nişte zgomote cum că ar ceda. Cum acum exista în casă un covor de 3 000 de dolari şi mobilă albă imaculată în sufragerie şi o carpetă sută la sută din lână, adusă din Noua Zeelandă, în dormitorul lor, lui Juniper îi era clar că n-o să-i ia vreun câine – sau vreo pisică, vreun iepure sau măcar un hamster, pentru că luaseră un hamster când Juniper avea zece ani, cadou la pachet cu căsătoria Juliei şi mutarea temporară din ultimul lor apartament de doi bani în „prima casă“ a lui Brad, cum o numise el. Apoi animalul dăduse naştere la şase puişori şi mâncase patru dintre ei, traumatizând-o pe Juniper, care nu ştiuse că aşa ceva era posibil.

Totuşi, acum Juniper avea şaptesprezece ani. Înţelegea mult mai multe despre viaţă. Acestea fiind zise, ea fusese relativ ferită în ultimii şapte ani, aşa că sub nici o formă nu înţelegea chiar totul. Poate nici măcar destul, fiindcă, dacă ar fi înţeles destul, după ce ar fi dat colţul străzii ei şi ar fi mers pe strada în prelungire şi apoi spre casa lui Xavier, în faţa căreia l-a zărit stând alături de doi prieteni pe capota unei maşini, sub un stâlp de iluminat de abia aprins, nu s-ar fi oprit la vorbă.

Nu, o Juniper mai precaută ar fi salutat din mers şi şi-ar fi continuat plimbarea, ar fi cotit pe următoarea stradă şi s-ar fi întors acasă, mai mult sau mai puţin în aceeaşi stare de spirit în care plecase. În regulă, poate ar fi fost în toane mai bune după plimbare. Totuși, acesta ar fi fost întreg scenariul, de la început până la sfârşit.

Însă, în loc să o învinuim pe Juniper pentru un necaz pe care nu putea să-l prevadă, ar trebui să o felicităm că a fost prietenoasă, că nu i s-au înmuiat genunchii de teamă la vederea unor bărbaţi de culoare, teamă pe care o au atâtea fete, mai ales în Sud.

Nici noi, cu toată înţelepciunea colectivă, dar cu ştiinţa imperfectă, nu am putut prevedea ce a urmat.

Când o văzu că se apropie, Xavier îi făcu cu mâna.

– Juniper, corect? Ce mai faci?

– Cred că bine. Tu?

– Toate bune, zise el, apoi indică spre unul dintre tovarăşii lui. El e amicul meu, Joseph.

– Hei, o salută Joseph.

Era opusul lui Xavier, atât la înălţime, cât şi la culoare: scund, palid şi bălai. Îşi purta părul în codiţe rasta. Juniper nu-şi amintea să fi văzut vreodată un copil alb cu codiţe de acest fel.

– Şi el e Dashawn, zise Xavier, indicând spre celălalt băiat, care era şi mai negru ca el.

Dashawn avea părul umflat – o freză afro, îşi zise Juniper. Voia să o atingă, să o apese şi să vadă cât de mult se arcuia. Totuşi, probabil că lui nu i-ar fi plăcut asta (de parcă ar fi îndrăznit s-o facă), aşa cum nici ei nu-i plăcea ca străinii să-i atingă semnul din naştere de pe antebraţ.

– Bună, Juniper, zise Dashawn.

– Hei, îmi pare bine de cunoștință.

– Juniper locuiește în spatele meu, indică Xavier înspre casa lui.

– Am văzut casa, fluieră Joseph încet. Frumoasă mai e!

– Învață la Blakely, adăugă Xavier. A unșpea, corect?

– Din păcate.

– Anul viitor va trece mai repede decât te aștepți. Urma să intrăm și să cântăm ceva. Eu la chitară, aici nu-i vreo surpriză. Joseph cântă la saxofon – alto și tenor, o informă Xavier.

– Și bariton.

– Și bariton, zise Xavier ca un ecou. Cei doi băieți bătură darabana. Dashawn e un toboșar incredibil. M-am apucat de jazz doar așa, de distracție, și ei mi-au tolerat mediocritatea. Vrei să stai cu noi?

Când anume, în viața lui Juniper, mai apăruse vreodată un băiat atât de cool? Niciodată. Xavier Alston-Holt nu doar că arăta bine (pentru Juniper era aproape perfect), însă mai era și talentat și avea o fire extrovertită, pentru care ea-l admira. În ziua aceea, la ea acasă, când venise împreună cu mama lui să-i cunoască părinții, el stătuse acolo ca unul dintre adulți, relaxat, stăpân pe el, politicos în modul cel mai firesc. Majoritatea băieților din școala ei se purtau fals și slugarnic în fața adulților, ca și când se credeau superiori, dar știau că trebuie să se prefacă a fi pe dos. Xavier avea… ei bine, trebuia să recunoască că avea prestanță. Și ea răspundea bine la asta. Nu e ca și cum ar fi vrut, dar cum se putea abține? Nu putea. Nici nu voia să se abțină în mod expres și asta o surprinse.

– Mersi, dar trebuie să mă întorc. Brad crede că o să mă atace vampirii sau ceva dacă rămân pe afară după nouă.

– E fratele tău? întrebă Dashawn.

– Tatăl vitreg.

– E tipul de la Whitman CVAC, adăugă Xavier.

– Îl ştiu, zise Joseph. Nu în sensul că îl cunosc personal.

– Din reclame, completă Juniper.

– Şi se înţelege cu tatăl tău adevărat? întrebă Joseph. Taţii mei se poartă de parcă ar fi gata să se ia la bătaie pentru orice tâmpenie, tot timpul.

– Nu-l cunosc pe tatăl meu adevărat. Nu e… adică n-a fost niciodată parte din viaţa mea. Nici măcar… Se opri… Nici măcar nu ştiu cine e.

– Se întâmplă, zise Joseph, iar ceilalţi doi aprobară şi Juniper se simţi mândră că le spusese ceva de care se ferea în general.

– Însă asta n-o să mi se întâmple şi mie, spuse Dashawn. O să am grijă.

– Mersi că mi-ai zis, spuse Xavier. Apoi se întoarse către Juniper: Poate ar fi mai bine să suni şi să vezi dacă te lasă să intri cu noi, departe de vampiri. Bine, mai puţin ăsta, glumi el, clătinând capul spre Joseph. E mama acasă, dacă se pune.

Juniper se gândi să-l sune pe Brad şi să-i spună că Xavier o invitase înăuntru.

– OK, am să verific. Îşi scoase telefonul din buzunar şi îi telefonă mamei sale în schimb. Hei, eu sunt. Sunt în spatele casei şi Xavier – băiatul care locuieşte în spate la noi – e aici cu doi prieteni şi vor să ştie dacă mă laşi să stau cu ei o vreme. Doamna Alston-Holt e acasă.

– Prin prieteni să înţeleg că sunt băieţi sau fete sau ce?

– Băieţi.

– Nu-i o idee bună, zise Julia. Ştii asta. Vino acasă! E aproape nouă, oricum.

– Pe bune? E vineri.

– Ştii regulile. Ar fi trebuit să-ţi faci planuri cu fetele. Hai acasă! Mă uit la Regatul de gheaţă cu Lily, dacă vrei să vii şi tu.

– Bine.

Juniper închise şi le spuse băieţilor:

– Îmi pare rău, dar nu mă lasă.

– Data viitoare, îi spuse Xavier și Juniper simți că e copleșită de plăcere.

– Sunt mereu așa de stricți? întrebă Joseph.

– Sunt destul de protectori, răspunse ea ridicând din umeri.

– Brad pare de treabă la televizor, spuse Dashawn.

– Da, sigur, este. Doar că… ei sunt de modă veche când vine vorba de lucruri din astea. Nu mă așteptam să zică da, dar am vrut să încerc.

Juniper își direcționă ultima replică spre Xavier. Fu răsplătită cu zâmbetul timid pe care-l adorau toate doamnele din Oak Knoll. Începu să creadă că l-ar fi putut adora, dacă i se oferea șansa. Sau dacă și-o crea.

Capitolul 9

Nu putem spune că-l cunoșteam pe Brad Whitman după câteva săptămâni de întâlniri întâmplătoare, în ciuda comportamentului său gregar față de vecini sau a informațiilor legate de el, disponibile pe internet. Stilul lui era să-i întrebe pe oameni despre ei înșiși, să-i facă să vorbească, să-i facă să se simtă importanți și vizibili. Nu prea le oferea nimic mai mult despre el, dincolo de ce se știa la suprafață. Oricum, era la fel de șarmant ca și la televizor, asta era sigur.

Atât ziarelor locale și regionale, cât și revistelor de business le plăcea să scrie despre el, despre acest băiat din Carolina de Nord, care pornise de la zero și se ridicase prin propriile puteri, construind o companie care ne devenise tuturor familiară, camioanele și dubele ei de serviciu fiind aproape oriunde te uitai. Dacă era cald, aveai probleme cu aerul condiționat. Dacă era frig, aveai probleme cu sobele și pompele termice. Pentru Brad, aceste necazuri se traduceau prin bani în cont.

Tehnicienii de la Whitman CVAC erau cu toții bărbați curați, politicoși și cinstiți, toți albi deoarece, am presupus noi, Brad înțelesese adevărul despre conaționalii lui din Sud: majoritatea dintre ei n-ar fi deschis ușa unui bărbat de culoare, oricât ar fi fost el de curat sau de politicos. Și Brad nu-și putea permite să fie refuzat de clienți, în virtutea unei temeri nerezonabile. Cu toții eram de acord că era un om practic – poate nu în avantajul lui, deși nu ne dădeam seama de variantă încă.

Acestea fiind spuse, făceam doar presupuneri despre cine era și ce-l motiva în fiecare dimineață când își cobora picioarele pe covorul lui țesut de mână, din lână de alpaca de Himalaya, pe care designerul de interior îl selectase să stea sub patul lui și al Juliei. De abia mai târziu am ajuns să-l înțelegem cu adevărat (deși probabil cuvântul înțelegere e o exagerare); de abia că-l vedeam prin cartier vara, dat fiind faptul că trebuia să conducă o afacere de succes.

– Whitman CVAC e beton, spuse Mark Lewis, contabilul și vechiul prieten al lui Brad. Mark de abia îi prezentase evaluarea bianuală și „beton“ era concluzia. Nici că ai stat vreodată mai bine.

Erau în biroul lui Brad din ceea ce ei numeau Centrul de Operaţiuni, sediul companiei, acum mijlocul unei roți care avea șapte sateliți în patru orașe. Biroul, micuț și ordonat, era vopsit gri și avea puțină personalitate: un birou utilitar, un singur dulap plin cu dosare, o canapea veche – prima canapea a lui Brad, din vremea când locuia într-o garsonieră și supraviețuia mâncând burrito și lasagna, trăind numai din credite, străduindu-se să-și pună afacerea pe picioare. Mark stătea pe un scaun din plastic de la IKEA, în vreme ce Brad era așezat în singurul răsfăț din încăpere: un scaun de birou din piele marca Eames, posibil cea mai comodă piesă de mobilier creată vreodată și cu siguranță cea mai bună pe care o avusese Brad.

– În formă, zici? Brad se bătu ușor pe burtă. Poate după câteva ore la sală, da.

– Poate că acum ar fi momentul să te apuci de asta, zise Mark. Ca și Brad, purta un tricou de golf de designer. Însă, spre deosebire de al lui Brad, nu era cu burtă. Mai reduci un pic programul, petreci mai mult timp la sală, poate și mai mult în natură. Tot zici că vrei să cumperi o barcă.

– Da, tot așa zic.

– În general, când zici ceva, tu și faci.

– Asta cam așa e.

– Păi, vorbesc serios. Ești într-o formă grozavă, amice. Ai deja casă pe plajă: acum trebuie doar să-ți iei o barcă de pescuit și să începi să înveți cum să dai la pește-spadă.

– Aș putea. Deși, mai degrabă, mă tentează un velier.

Mark închise fișierele de pe tableta lui, pe care și-o îndesă apoi în servietă.

– Orice barcă ce te aduce mai aproape de apă e la fel de bună. Trebuie doar să-ți alegi una și să o cumperi. Să ai o barcă e în cursul firesc al evoluției. Ah, și desigur, o să ai nevoie și de un secund.

– Ei bine, râse Brad, știu la cine să apelez. Între timp, tu și Carrie veniți la mica noastră serată, da?

– Petrecerea de casă nouă? Cu siguranță. Și spune-mi dacă vrei să te pun în legătură cu Ed Levinson, el e agentul de bărci pe care îl folosesc unii dintre clienții mei.

– După cum încerci să mă convingi să-mi iau barcă, te suspectez de comision.

– Nu, se disculpă Mark, doar îmi place mie să am prieteni cu bărci. Așa, n-am să fiu niciodată nevoit să-mi iau eu una.

– Nu știu dacă asta te face leneș sau deștept.

– Sunt mândru să afirm că ambele, când vine vorba de bărci. Mark se ridică și Brad îl conduse spre ieșire. Doar gândește-te la asta – și la restul ce am vorbit, OK?

– Nu întineresc, dacă asta vrei să spui.

– Nici unul dintre noi nu întinerește. Trăiește naibii clipa, cât mai poți.

– Ești bun de poet, amice. Dar nu te lăsa de contabilitate.

Când Mark ieși, Brad se întoarse la biroul lui și-și așeză picioarele pe birou, într-o rară manifestare de relaxare. Ultima evaluare a lui Mark asupra afacerii sale confirmase ceea ce el deja credea că era adevărat, iar acum sfatul lui Mark – care mereu avusese dreptate și, în parte, dusese spre aceste rezultate grozave – erau lucruri la care merita să se gândească.

Să se oprească oare aici, cu opt locații Whitman CVAC care mergeau bine, gata să scoată bani pe bandă rulantă, acum că terminase cu cheltuielile de extindere? Era mulțumit cu micul regat pe care-l construise, avea vreo nevoie sau vreo dorință să se extindă? Creșterea trebuia mereu atent supravegheată și asta cerea timp, iar timpul era singurul lux pe care nu și-l mai putea permite. Douăzeci de ani de străduanii și multe realizări, desigur, însă acum era dornic de noi provocări și noi experiențe. Nu intenționase niciodată ca CVAC să fie viața lui.

Înființase această companie din nimic: datorii de patru mii de dolari, pe care îi acumulase făcând o serie de cursuri universitare, care nu-i folosiseră la nimic:

filosofie, psihologie, sociologie, engleză, fizică și matematică de bază. Ce-ar fi trebuit să facă cu ce învățase de pe urma acestor cursuri? Desigur, unele erau interesante, însă lui îi trebuia o diplomă în electrotehnică și totuși, programa din primul lui an era plină de asemenea „cursuri de bază“.

În timpul celui de-al doilea semestru plecase din mijlocul unui curs extrem de plictisitor de compunere, mersese la biroul de înregistrări și renunțase la facultate. Apoi se înrolase pentru un curs de certificare în CVAC (Căldură, Ventilație și Aer Condiționat) care i-ar fi permis să se angajeze direct într-un domeniu care, în opinia lui, era la fel de important ca pompele funebre. Cea mai inteligentă mișcare pe face o făcuse, după cum le spunea tuturor, de câte ori venea vorba despre asta. „Eram prea deștept pentru facultate“, fiind celălalt lucru pe care-l enunța mereu. De fapt, îi spusese asta și lui Juniper, cu o noapte în urmă.

– Eram prea deștept pentru facultate și sincer, scumpa mea, cred că și tu ești prea deșteaptă. Nu văd de ce să mergi la Washington sau oriunde în altă parte. Nimic din ce vei învăța acolo nu te va ajuta pe viitor.

Stătuseră în salon cât timp Julia îi citise lui Lily înainte de culcare. Brad schimba canalele la televizor. Juniper căuta pe laptop programe de facultate care credea că i se potriveau.

– De asta depinde care va fi viitorul meu, nu e așa?

– Așa e, da. Dacă ai noroc, o să ai o viață grozavă alături de un bărbat care te iubește și are grijă de tine, ca tu să nu fii nevoită să muncești. Poți să mergi la Seattle în vacanță.

– Probabil.

– Munca e… ei bine, e muncă. Una dintre marile mele bucurii e să pot avea grijă de voi, fetelor, ca vouă să vă meargă mai ușor. Cine n-ar vrea asta, dacă ar putea s-o aibă? Mama ta sigur a vrut-o.

– Vreau să am o slujbă. Adică vreau asta acum. Vreau să am o activitate pe vară, ca să nu mor de plictiseală.

– Ei bine, asta pot să înțeleg. Hai să lucrezi pentru mine. Chiar ne pregăteam să angajăm pe cineva care să ne ajute cu expedierea la centru.

– Să lucrez pentru tine? Nu știu dacă… adică da, poate. Mă gândesc totuși să aplic în diverse locuri înainte, să văd ce se întâmplă.

– O să am nevoie de cineva să preia frâiele conducerii într-o bună zi, zise el, ideea înfiripându-i-se în minte de cum îi ieșiră cuvintele pe gură. Te-aș putea învăța totul de la zero.

– Credeam că tu ești de aceeași părere cu părintele Matthews, pe subiectul „femeile ar trebui să aspire să devină soții și mame“, spuse ea surprinsă. Așa cum ai zis și tu.

– Da, firește, dar dacă chiar vrei să muncești, nu mă pot gândi la o oportunitate mai bună pentru tine. Să păstrăm totul în familie. N-are ce să nu-mi placă în a transforma Whitman CVAC într-o afacere de familie.

Juniper înclină capul, semn că lua asta în considerare.

– Nu m-am gândit niciodată că ai să-mi faci o ofertă ca asta. Adică, nu că aș vrea să lucrez acolo neapărat. Fără supărare.

– Sunt capabil de surprize. Trebuie doar să-i dai bătrânului Brad o șansă.

– Nu ești chiar atât de bătrân, spuse ea uitându-se la el, apoi din nou în ecran.

– Fac patruzeci și șapte luna viitoare, așa că da, nu sunt chiar atât de bătrân. Nici prea bătrân.

Cu siguranță el n-ar fi lăsat vârsta să-l împiedice să obțină ceea ce-și dorea. N-o făcuse niciodată și nici n-avea de gând.

– Gândește-te la asta, în regulă? Doar atât zic. Gândește-te. Te plătesc cu zece procente mai mult ca orice ofertă vei obține.

– OK, mă voi gândi la asta.

În ceea ce-l privea, nici că-și putea imagina un scenariu mai bun decât ca ea să lucreze alături de el. Mai târziu, după această conversație, se întinsese în pat gândindu-se cum avea să pună asta în aplicare, s-o pregătească pentru un rol de conducere, să muncească alături de el cot la cot. Atunci ea n-ar mai fi trebuit să meargă la facultate. Asta i-ar fi convenit și Juliei.

Așa stătuseră lucrurile pe vremea când Brad privea din biroul lui spre hol și o vedea pe Julia la recepție. În general, ea vorbea la telefon și gestiona una sau alta, însă uneori mai intra un client să pună o întrebare sau, rareori, să se plângă de ceva. Julia era bună la relațiile cu clienții și bună cu el. Nu-l deranjase deloc perioada când, după ce se logodiseră, ea intra la el în birou, trăgea jaluzelele și îl detensiona după o zi de muncă. Știa cât de mult o aprecia pentru talentele ei.

În realitate, apreciase totul la soția lui. Se cunoscuseră într-o perioadă când el se plictisise să tot iasă cu femei pe care le întâlnea în cluburi sau baruri. Toate păreau că se străduiau prea tare. El era în favoarea aparițiilor prezentabile, desigur – în favoarea părului frumos vopsit și coafat, a unghiilor lungi și vopsite, a fustelor scurte și a tocurilor înalte, a machiajului discret și a genelor false. Și de ce n-ar fi fost? Și se bucurase pe îndelete de aceste ofrande. Totuși, în opinia lui, acestor femei le lipsea ceva, deși până să o întâlnească pe Julia n-ar fi putut spune ce anume. Apoi înțelesese. Dincolo de aspectul ei atrăgător (ce-i drept, nu chiar atât de rafinat ca al altora de atunci, date fiind lipsurile ei materiale), zăcea un fel de curaj și tărie și încă ceva: nevoia veritabilă.

Totuși, o altă realitate mai era și faptul că viața lor sexuală curentă era aproape de complezență. Se ocupa atât de mult de fete – pian, alergare, dans, fotbal, mai ales lucrurile legate de școală, mai ales de cea a lui Lily, acum că era reprezentanta părinților în clasă. Fetele erau viața ei. Julia părea o femeie temperată, însă putea deveni feroce în privința fetelor. Era sută la sută implicat în această poveste, de a se alătura comunității din Noua Speranță, așa cum îi promisese. Acceptase, din moment ce nu-i afecta cu nimic imaginea publică, să meargă în fiecare duminică dimineață și fusese de acord că Juniper deja beneficia de pe urma faptului că „aparținea unei comunități bazate pe credință și dragoste“, acum că se apropia de pubertate. Pe atunci, Julia le fusese recunoscătoare lui Dumnezeu și lui Brad în egală măsură. Iar Juniper îl venera pur și simplu.

Era conștient că viața lui sexuală se dusese pe copcă încă din ultima perioadă de sarcină a Juliei cu Lily. Înțelesese că probabil ea nu se mai simțea sexy cu burta umflată și rotundă cât o minge de baschet. Înțelesese că în lunile de după nașterea lui Lily, ea simțea că trupul ei era încă colonizat, nu de un fetus în dezvoltare, ci de un copil de țâță. Adevărul era că toate lucrurile astea nu-l inspirau nici pe el.

Deși de atunci încolo ea nu-i mai oferise același interes și aceeași atenție ca

înainte, nu spunea niciodată nimic și nici nu-l refuza, dar el sesizase diferența. Simțea o oarecare detașare în plin act, simțea că entuziasmul ei se diminuase. Și asta nu-l făcea decât să fie din ce în ce mai puțin interesat de ea. Un bărbat voia să se simtă dorit, unui bărbat îi plăcea ca femeia să-l dorească în egală măsură – sau să se arate măcar doritoare, atunci când se ivea ocazia. Julia nu era doritoare.

Dacă ar fi stat să se gândească prea mult, ar fi reușit să se convingă pe sine că poate ea nu fusese doritoare din start, că poate doar se prefăcuse, ca să obțină ceea ce își dorise cu adevărat. Nu-i plăcea să gândească în felul ăsta; nu doar că o înjosea pe Julia, dar îl făcea și pe el să se simtă mai puțin dezirabil decât se credea. Îl făcea să pară ușor de prostit. Voia să simtă că vibrează. Voia să se simtă dorit. Avea nevoie – ca noi toți – de validare.

Mulți bărbați în situația lui Brad n-ar fi stat pe gânduri să-și caute alternative ca să-și satisfacă nevoile. Baruri de striptease, cluburi pentru domni, o colegă de muncă, nevasta tânără, sexy și fără copiii de pe stradă – dacă un bărbat voia să calce pe alături, putea s-o facă lejer. Majoritatea acestor bărbați s-ar fi mulțumit cu o partidă ușoară, fără obligații. Însă nu acesta era stilul lui Brad Whitman. Nu voia o prostituată sau o simplă aventură, voia devotament total, același pe care era și el dispus să-l ofere. Nu era ca majoritatea bărbaților, nu fusese niciodată și nici nu intenționa. Brad Whitman era genul de bărbat care voia „totul sau nimic“. În privința asta semăna bine cu Xavier Alston-Holt.

Capitolul 10

O fotografie frapantă și controversată pentru unii – un portret – ședea pe noua comodă a familiei Whitman, alături de alte poze de familie. În poza asta, Brad Whitman poartă un smoching bleumarin. Stă în spatele lui Juniper, îmbrăcată într-o rochie lungă și albă. Deși rochia este cu umerii goi, e simplă ca model. Organza mătăsoasă, fără volane sau dantelă. Mâinile lui Brad se odihnesc pe talia lui Juniper. Are ochii închiși, la fel și ea. În spatele lor este o cortină înaltă, decorată cu flori și funde albe.

– Trebuie că asta-i de la Balul Purității lui Juniper, zise Sheila Jamison, nevasta lui Jimmy, prietenul care-și construise casa vizavi de cea a soților Whitman, din Oak Knoll.

Această conversație avea loc la petrecerea de casă nouă a familiei Whitman, în timp se soții Jamison admirau atât comoda, o piesă lucrată manual din arțar deschis și închis, cât și poza.

– Nu cred că am mai văzut-o, îi spuse Sheila lui Brad.

– Julia o ținea pe toaleta din vechea noastră casă.

– Interesant portret, remarcă Jimmy.

– A fost o noapte interesantă, mărturisi Brad.

Aceia dintre noi care erau la petrecere ori prin apropiere – soții Whitman invitaseră pe toată lumea de pe stradă – remarcară ezitarea din glasul lui Brad și felul în care subliniase cuvântul interesantă.

– Ce, nu ești un adevărat credincios? întrebă Jimmy dându-i un cot.

– E un program bun, fără îndoială. Probabil am să-l aplic din nou cu Lily când face zece ani. Brad se aplecă spre cei doi și continuă pe un ton mai jos. Mi-au

trebuit vreo două pahare în noaptea aia, să trec prin toată ceremonia cu capul sus – după gustul meu se duce un pic prea departe. Poza aia a fost făcută când eram suficient de ameţit.

– A, deci ăştia de la Noua Speranţă n-au nimic împotriva alcoolului, deduse Jimmy.

– În mod oficial, consumul e descurajat. Dar eu şi bunul părinte am ajuns să ne împrietenim, aşa că a întors privirea de la sticluţa mea. Şi desigur, am fost discret.

Belinda, prietena noastră cotcodăcitoare, stătuse suficient de aproape să prindă toate astea. Se înclină spre cei trei şi zise:

– Cred că am auzit ceva despre un Bal al Purităţii?

– Admiram poza asta, spuse Sheila. E de la bal.

– Deci e o treabă din asta, studie Belinda fotografia, tată–fiică?

– Corect.

Belinda locuia chiar după colţ faţă de soţii Whitman şi dezvoltase un fel de fascinaţie pentru Brad. Voia să-l audă, să-l vadă cum vorbea, să fie mai aproape de ochii lui mult prea albaştri.

– Povestește-mi, zise ea.

– Sigur. Ei bine, balul culminează cu o ceremonie în care taţii promit să le protejeze şi să le susţină pe fete şi fetele promit să rămână virgine până când taţii le predau viitorilor soţi, la nuntă.

– Câţi ani avea ea acolo? întrebă Belinda arătând spre poză.

– Să fi avut vreo paisprezece? Făcu o pauză să se gândească. Da, acum trei ani.

– Lily câţi ani are acum, vreo şapte? Păi atunci mai e de aşteptat. Sau poate că dacă începe devreme e şi mai bine, zise Jimmy.

– Din faşă, dacă se poate, spuse Belinda, scuturând din cap. Şi eu am crescut un

copil sălbatic. Deşi a ieşit bine. E tehnician dentar în Atlanta.

– Julia se gândeşte că Lily nu va avea nevoie de program, zise Brad. Influenţe diferite, ştiţi cum e.

– Noi chiar te admirăm, Brad, gânguri Sheila. Nu-i uşor să creşti o adolescentă în vremurile astea.

– Corect, zise Jimmy. De aia am avut noi băieţi.

– În mod cât se poate de voluntar, adăugă Sheila, punându-i mâna pe braţ lui Brad. Tu chiar ai schimbat viaţa Juliei şi pe a lui Juniper.

– Mai glumesc din când în când cu Julia şi îi spun că e o nevastă salvată, spuse Brad zâmbind. O ducea chiar greu înainte să ne cuplăm.

– Ei bine, acum ai o familie frumoasă, spuse Sheila.

– Încă mai poţi să faci un băiat, spuse Jimmy şi îl bătu pe Brad pe spate, să ai parte de experienţa completă.

– Nu-i imposibil, zise Brad, deşi o spuse de parcă nu părea deloc interesat să facă un băiat. Cât despre ce ai zis tu vizavi de a creşte fete: sigur că e o provocare. Dar mie îmi plac provocările, după cum bine ştii. Deşi în ceea ce priveşte aspectul ăsta, eu şi Julia am simţit că treaba asta cu puritatea a fost o abordare inteligentă, să-i facem adolescenţa mai uşoară – şi nouă la fel.

Juniper nu era în cameră la momentul conversaţiei, însă când Belinda o relată mai târziu celor câtorva persoane ce ne aflam în camera de alături, ne întrebarăm dacă şi Juniper credea cu adevărat că dacă-şi închinase virginitatea tatălui său vitreg avea să aibă o adolescenţă mai uşoară.

Nici una dintre noi nu ştiam că era hărţuită la şcoală pe tema asta; în mod sigur, era un dezavantaj. Prin urmare, existau totuşi şi beneficii pe care noi nu le vedeam? Era oare mai uşor să-ţi gestionezi maturizarea sexuală, pur şi simplu negând-o până la căsătorie, oricând avea să fie asta?

Unii dintre noi se întrebau ce părere ar fi avut Juniper dacă ar fi aflat că nu exista vreo ceremonie sau vreun jurământ echivalent pentru băieţi.

Unii dintre noi s-au întrebat de ce sexul trebuia privit ca un act de impuritate? Ce însemna mai exact impur? Ce însemna să fii pur și de ce era atât de dezirabil pentru o fată să fie astfel, în vreme ce băieții puteau să fie cum voiau? Și unde era Juniper când Brad povestea cât de mândru era de ea pentru că se purta frumos și că nu băuse niciodată alcool, cum fusese ea de acord să nu iasă cu băieții până după liceu? O observasem mai înainte, frumos aranjată într-o rochie simplă, verde și pantofi cu toc jos – nu pantofii cu toc cui pe care-i văzusem la adolescente în pozele lor de bal de pe Facebook, în care adesea aminteau de niște cântărețe de bar sau mai rău. Juniper arăta la fel de atrăgătoare ca oricare dintre ele și, de asemenea, potrivit vârstei ei. Orice am fi gândit noi despre jurămintele de puritate, puteam înțelege de ce părinții ei descurajau afișarea sexualității și încălțămintea provocatoare.

Fix atunci, Juniper se afla în colțul îndepărtat al curții – departe de razele de lumină care se intersectau pe verandă; departe de luminile din piscină sau de camera de supraveghere; departe de remarcile slugarnice ale părinților prietenilor săi, referitoare la cât de frumoasă era casa și ce mare realizare și plăcere trebuia să fi fost să trăiască atât de bine. Ce blaturi minunate! Ce covor înzorzonat! Departe de sora ei mai mică și curioasă, care avea vreo șase copii alături cu care să se joace; scoseseră toate păpușile Barbie ale lui Lily și puneau în scenă dansul din Frumoasa și Bestia. Înăuntru mai erau și vreo doi adolescenți: băiatul cel mare ale soților Jamison era de vârsta lui Juniper și avea un frate de paisprezece ani. Reușise să-i momească în salon cu un X-box și apoi se strecurase afară.

Juniper era recunoscătoare pentru petrecere și avea să se întoarcă înainte să i se simtă lipsa. Acum stătea pe o pernă în grădină, vorbind încet cu Xavier Alston-Holt. Îl ținea de mână. În câteva minute avea să-l sărute pentru prima, dar nu și pentru ultima dată (spera ea).

Capitolul 11

Totuşi, Xavier se gândi mai bine după aceea.

– Nu mai repet asta, îi spuse lui Dashawn, de pe podeaua camerei sale, la scurt timp după ce-i relatase ce se întâmplase între el şi Juniper, la petrecerea din urmă cu câteva seri. O greşeală totală.

– Eşti prea dur cu tine, îi zise Dashawn.

Stătea la biroul lui Xavier şi desena ceva. Oricât de bun toboşar ar fi fost, arta vizuală era adevărata lui pasiune. Fusese acceptat într-un program de grafică la o universitate de stat şi avea mari planuri să facă o pictură murală în centrul oraşului pentru proiectul de absolvire, deşi asta urma să se întâmple abia peste câțiva ani. Era ambițios, ca și Xavier. Erau doi tineri cu scopuri precise, dar, în acelaşi timp, erau doar doi tineri.

– E aproape vacanța de vară, omule, mai distrează-te și tu. Ai pupat-o. Nu-i ca și cum o iei de nevastă.

Camera lui Xavier păstra mult din decorul inițial. Pereții erau acelaşi turcoaz palid în care Valerie şi Tom îi vopsiseră, ca primă sarcină după mutare, cu o săptămână înainte ca Valerie să nască. Baza lămpii de pe noptiera lui era un miel din ceramică – un cadou pentru nou-născutul Xavier de la tatăl lui Valerie, care se purtase foarte frumos cu Xavier, cum n-o făcuse cu Valerie, cel puţin până când Alzheimerul pusese stăpânire pe el; acum era într-un azil special din Lansing şi nu mai recunoştea pe nimeni din familie. Covorul pe care stătea întins Xavier era acelaşi covor împletit pe care Valerie şi Tom îl găsiseră la un târg de artă locală, în ziua când Tom îl cărase pe micul Xavier la piept, într-un port-bebe, atrăgând priviri ostile din partea unor trecători şi zâmbete aprobatoare din partea altora. Xavier nu-şi mai amintea ziua aceasta, dar îşi amintea povestea ei – el în port-bebe, mama lui zărind covorul, artizana refugiată din Cambodgia care, cum îl văzuse pe Xavier, spusese că va ajunge să conteze, atunci când va creşte.

Plănuia să-și ia covorul și să-l ducă în dormitorul lui de la Conservatorul din San Francisco. Pe noptieră păstra câteva cărți ce-i aparținuseră lui Tom, volume de James Baldwin, W.E.B. Du Bois, James Weldon Johnson, Angela Y. Davis, printre alții – cărți pe care Tom se bazase să-l ajute să înțeleagă cum era să fii negru în America. Valerie le păstrase mai ales pentru Xavier. Citise fragmente din majoritatea, nu atât pentru a învăța despre istoria negrilor, cât pentru a-l ajuta să înțeleagă cum era Tom.

Privind îndelung spre leagănul de păsări cântătoare ce atârna în fața ferestrei sale, îi zise lui Dashawn:

– Dacă nu mă văd iar cu ea, o să creadă că mă joc.

– Atunci întâlnește-te cu ea.

– Tocmai ce ți-am spus că a fost o greșeală, spuse Xavier și se ridică în capul oaselor. Și oricum, n-are voie să iasă cu băieții. Părinții au pus-o să facă un jurământ sinistru de puritate.

– Atunci nu te întâlni cu ea, îi zise Dashawn. Întâlnește-te cu alta. Știu vreo cinci fete care ar ieși imediat cu tine dacă ai da vreun semn.

– Nu vreau să ies cu nici o fată. Adică vreau, dar ce rost are acum?

– De aia ești încă virgin.

– Nu-s virgin.

– Ei bine, te porți ca unul.

– De ce, că nu sar pe fiecare fată pe care o știu?

– Oricum, pariez că tatăl ei…

– Tatăl vitreg.

– Tatăl vitreg n-ar fi tocmai fericit ca proprietatea lui frumoasă și virgină să iasă din perimetru. Ești negru, în caz că n-ai observat. El sigur a văzut asta.

– Sunt și alb.

– Știi că aici nu-i loc de dezbatere.

– Mă rog. Suntem în secolul douăzeci și unu. Până și fetele albe pot alege cu cine să iasă. Adică, are aproape optsprezece ani, așa că…

– Alba asta? Continuă să visezi.

– Nu trebuie să visez. Tatăl ei vitreg mă place.

– Da? spuse Dashawn privindu-l pieziș. Atunci e fiindcă te comporți ca un alb, nu faci grătare, ai pantalonii strânși în talie, cânți la chitară clasică, ești elev de nota zece… Dashawn se întoarse spre el. Omule, tu ești alb.

– A, bun, acum că nu sunt vreo caricatură de borfaș, asta mă face mai puțin negru?

– Cam da, zise Dashawn, revenind la desenat. Nu eu am făcut regulile.

– Bunicel desen, zise el, privind peste umărul lui Dashawn schița cu o panteră sărind în aer.

Luă un glob cu zăpadă de pe pupitru, îl zgâlțâi și îl ținu între el și fereastră, privind vârtejul de fulgi.

– Treaba asta cu Juniper, nu știu, cred că ar trebui să fac un pas în spate, deși îmi place numele ei. Adică nici al meu nu e comun, dar acum sincer, ai întâlnit vreodată pe cineva cu numele ei?

Dashawn scutură din cap și începu să schițeze un urs stând în echilibru pe o minge de tenis.

– Un arbore de ienupăr, corect?

– O specie de arbore, de fapt. Xavier scutură din nou globul. Mai știi că spunea că nu știe cine e tatăl ei?

– Da, chiar, ce-i cu asta? Nici maică-sa nu știe sau e vreun secret? Poate e vreun criminal. Sau e unul dintre eroii X-Men.

– Mi-a zis că numele ei are de-a face cu el, sau cu lipsa lui, mai precis.

Xavier și Juniper stătuseră afară în întuneric, într-un colț îndepărtat al curții, sprijiniți de noul gard. Mama lui era înăuntru, împreună cu ceilalți invitați. Fusese și el înăuntru și după ce servise ceva de mâncare și se conversase cu Juniper și cu vecinii, îi spusese lui Valerie că ar merge acasă – ceea ce și făcuse, însă apoi, el și Juniper se întâlniseră din nou la poartă.

Știa că nu făcuse bine să-i sugereze să se întâlnească afară, ca să vorbească undeva mai liniștit și, da, mai retras. Însă fuseseră foarte atrași unul de celălalt și el nu voise să reziste senzației atât de plăcute. Ea avea această calitate fascinantă de a fi deopotrivă timidă și îndrăzneață, iar el, ei bine, el voia… mai mult.

Era deșteaptă, asta era deja evident. Și atât de frumușică. Frunte înaltă, ochi mari, un nas cu personalitate, buze conturate într-un zâmbet discret, ca al Monei Lisa… Avusese vreme să o studieze cât stătuseră de vorbă în bucătăria înnebunitor de perfectă a soților Whitman. Avea gâtul lung, iar rochia de culoarea lămâii verzi îi făcea ochii să pară și mai verzi.

Afară, ea luase vreo două perne și le adusese să șadă amândoi pe ele. În colțul acela puteau fi zăriți numai de vecinii de vizavi, doar dacă se întâmpla ca aceștia să fi fost pe afară și să-i observe pe tineri, înainte ca ei să se așeze. Rosa și Lyle Morton, pe care Xavier îi știa de-o viață, aveau peste optzeci de ani și sigur dormeau la acea oră din noapte, la nouă și jumătate seara, în ciuda petrecerii. Rosa se trezea devreme și, de cele mai multe ori, se prezenta la centrul pentru seniori, la șase dimineața. Juca mah-jong și făcea gimnastică aerobică în apă. Lyle se trezea și el devreme și dădea o tură de Oak Knoll de aproape doi kilometri, înainte să se încălzească prea tare. În urmă cu zece ani suferise de melanom și nu mai voia să se expună la riscuri.

Adolescenții stăteau fiecare pe câte o pernă, suficient de aproape ca genunchiul și brațul lui stâng să-i atingă ei genunchiul și brațul drept. Luna urcase deasupra casei și se reflecta pe chipul lui Juniper. Lui Xavier îi plăcea cum genele ei lăsau umbre pe pomeții obrajilor. Îi plăcea că-și strângea părul în codițe. Mirosul ei – o notă ușoară de săpun și sub acesta, mosc, era un iz pământesc, plăcut, un parfum senzual. Voia să știe totul despre ea. Era oare verdele culoarea ei preferată? Cânta la vreun instrument muzical? Era mulțumită cu viața ei, așa cum părea din exterior? De cât timp erau căsătoriți Brad și Julia? O trata Brad la fel ca pe Lily? Ce-i plăcea să mănânce, să urmărească, să citească și să facă? În minte i se îngrămădeau tot felul de întrebări despre ea, lăsându-i puțin loc de îndoială. Trebuia să înceapă de undeva, așa că-i zise:

– Mă tot întrebam, tu chiar nu ştii deloc cine e tatăl tău?

– Nu.

– Nici măcar o poveste despre el?

– Nimic, zise ea. Tot ce mi-a spus mama vreodată este că a fost cineva cu care ea n-ar fi trebuit să-şi piardă vremea. Spune că nu merită să-l cunosc şi că nici măcar nu trebuie să-mi irosesc timpul gândindu-mă la el.

– Dar tu te gândeşti? Adică, cum ai putea să n-o faci?

– Uneori mă întreb cât de mult îi semăn, dar…

Ridică din umeri. Xavier putu să-i simtă căldura emanată de corp. Presupuse că şi ea putu să o simtă pe a lui.

– Deci Brad te-a adoptat?

– Mama m-a pus să-mi schimb numele, spuse Juniper sceptic, să ne cheme pe toţi la fel.

– Deci eşti în regulă cu asta? Vreau să spun, cu faptul că, legal vorbind, tu nu eşti copilul lui.

– Presupun că eram deja prea mare când s-au căsătorit, ca să-l mai privesc ca pe tatăl meu adevărat. Îmi aduc aminte că mama m-a întrebat dacă vreau să fiu adoptată şi eu am zis ceva de genul: „Nu poate fi tatăl meu, fiindcă nu este“. Aşa că nu m-au forţat.

– Asta e decent, concluzionă Xavier. Bun, deci, următoarea întrebare ar fi…

– Stai un pic, îl opri Juniper râzând. Şi eu am nişte întrebări pentru tine.

– Asta-i mult mai puţin interesant pentru mine.

– Păcat. Uite, o să încep cu ceva simplu. M-am tot întrebat de ce n-ai părul negru. Sau e ciudat să te întreb asta?

– Tatăl meu era alb, asta e explicaţia. Acum e rândul meu. Juniper e un nume de familie sau ce?

– Stai un pic, râse ea din nou. E încă rândul meu. Tatăl tău era alb? Dar cum… Președintele Obama a avut mama albă și părul lui e negru, ca al oricărui bărbat de culoare.

– Treaba stă în felul următor. Nu suntem un mix previzibil al genelor părinților noștri. Nu-i ca și cum ai amesteca ingrediente pentru un tort, ca de fiecare dată să iasă la fel.

– Nu, nu e. Deși îmi place tortul. Și-mi place părul tău.

– Unii albi sunt sută la sută convinși că e vopsit. Nici nu mai încerc să-i conving că nu e așa. OK, rândul tău. Numele. De ce e așa.

– Fie, zise ea, dar după aia e din nou rândul meu.

El încuviință, bucuros de joc, de moment, de felul în care apropierea de ea îl făcea să-și simtă sângele gonind prin vene, bucuros de toate acestea.

– Se presupune că ienuperii sunt cele mai rezistente plante de pe aici și mama s-a gândit, cum era singură, tânără și săracă, că voi avea nevoie de un nume puternic, la înălțimea căruia să mă ridic sau un nume care să mă inspire, ceva de genul ăsta.

– Îmi place.

– Cred că și mie. Doar că unii îl pocesc des. Înțeleg că ar fi Jennifer sau, şi mai şi, Jupiter.

– Din altă lume.

– Asta e incredibil de inteligent.

– Nu-i așa? Mie îmi spun Ex-avier foarte des. Cred totuși că am să-i schimb ortografia și să pun în față un Z și așa o să le fie tuturor mai ușor.

– X-ul e mișto, e unic, zise ea. Acum povestește-mi despre tatăl tău.

– Nu, asta-i o poveste tristă. Nu vrei s-o auzi.

Aceasta nu fusese o afirmație falsă, lansată ca ea să-l încurajeze să spună mai multe. Chiar nu voia să vorbească despre asta.

– Când a murit?

– Când eram încă bebeluș.

– Îmi pare rău, spuse ea și îl luă de mână.

– Mersi.

În tot timpul cât stătuseră acolo, Xavier murea de dorință să o atingă, iar acum, printr-un mic miracol, mâna lui era în mâna ei mică, caldă și uscată. Senzația de piele pe piele îi trimise o undă de electricitate fix în stomac. „Idiotule“, își zise el, în timp ce se întinse cu fața aproape de a ei, căutând un semn care să-i spună dacă să se oprească sau să continue. Ea se lăsă mai aproape și apoi el își lipi buzele de ale ei. Fu un sărut dulce. Poate chiar primul ei sărut, se gândi el. Ideea îl încânta – probabil mai mult decât ar fi trebuit.

– A fost o prostie s-o sărut, îi spuse el acum lui Dashawn. Luă în brațe vechiul lui Epiphone – prima chitară pe care o cumpărase din banii lui – și se așeză pe pat, începând să treacă prin câteva game. Nu mă bag acum într-o relație, nu când trebuie să plec la facultate în august.

– Bine, atunci nu te băga, îl sfătui Dashawn.

– Să-i spun asta? Sau mai bine să o las în pace? Trecu din Re major în Fa major. Nu știu, poate mă gândesc prea mult la asta. Poate că ar fi în regulă să ieșim, dacă vrea și ea. Dacă părinții ei nu sar în sus, de teamă ca ea să nu-și rupă jurământul ăla că nu iese cu băieți sau mai știu eu ce. Nu-i ca și cum ne căsătorim mâine.

– Ai de gând să fii așa toată vara? spuse Dashawn și se întoarse spre el, să-l confrunte.

Xavier își aranjă chitara și apoi se prăbuși pe spate, în pat.

– Împușcă-mă acum și gata, zise el.

Capitolul 12

– Nu-mi place ce văd, îi spuse Valerie lui Ellen Davies, preşedinta asociaţiei de proprietari din Oak Knoll, care îi era prietenă bună şi vecină de aproape douăzeci de ani.

Amândouă stăteau afară în curtea lui Valerie şi contemplau iubitul ei stejar. Era o zi perfectă. Nici prea caldă, nici pre umedă. Valerie şi Xavier ieşiseră în dimineaţa respectivă, cu sfori şi pari, ca să delimiteze locul în care urma să fie iazul. Apoi, la mijlocul dimineţii, Valerie îşi luase binoclul, aşa cum avea obiceiul, şi studiase îndeaproape ramurile copacului. Ceea ce văzuse o făcuse să se simtă ca şi când ar fi aflat că un prieten drag are cancer: albă, tristă, furioasă şi neajutorată. O chemase pe Ellen ca s-o asculte cineva.

În vreme ce ataşamentul lui Valerie faţă de copac avea în întregime legătură cu Xavier, copacul era iubit de cei mai mulţi dintre noi. Avea probabil diametrul de doi metri. Purta urmele unor furtuni de gheaţă, uragane şi secete şi asistase la mult mai multe în viaţă, pe lângă durerea lui Valerie. Cu aproape un secol înainte de a fi un cartier adecvat, aici locuise o bandă de sclavi, împrăştiaţi pe pământul ce aparţinuse oficial unui alb, care desigur, nu-l folosise la nimic. Negrii proaspăt dezrobiţi, aşa cum li se spunea pe atunci, construiseră adăposturi cu o singură cameră, pe un fel de fundaţii din piatră, ce încă se mai pot observa în parcurile publice şi în jurul aleilor. Aceşti oameni cunoşteau cu siguranţă durerea şi, cu siguranţă, îşi spuseseră poveştile în apropierea acestui stejar, când el era puţin mai mare ca o tulpină ieşită dintr-o ghindă, îndreptată cu vârful spre cer.

Una dintre aceste poveşti era despre o tânără – aproape o fată, de fapt – al cărei proprietar se conformase fără prea mare tragere de inimă la al Treisprezecelea Amendament, angajând (pe un salariu de mizerie) sclavi care să aibă grijă de casa lui şi să-i lucreze pământul. Era deja bătrân la vremea aceea, avea aproape şaizeci de ani, şi reuşise să-i ţină departe pe yankei de bumbacul şi căminul lui. Afurisit fie războiul, bătrânul se simţise determinat să meargă mai departe independent – iar prin acest „mai departe“ nu se referea doar la agricultură:

făcuse o fixație pentru această fătucă, o spălătoreasă, reușind să o constrângă în timp să rămână grea cu copilul lui. Tatăl fetei, supărat că fiica lui fusese astfel înjosită de un om care nu mai avea „dreptul“ acesta, îi convinsese pe majoritatea sclavilor să-și încerce norocul în altă parte.

Această bandă de „dezertori blestemați și nerecunoscători“, traversase întreg statul la picior, îndreptându-se spre Kentucky, unde una dintre femei susținea că avea rude. Călătoria nu fusese prea anevoioasă pentru oameni obișnuiți să stea în picioare cât era ziua de lungă. Totuși, tânăra gravidă intrase în luna a opta și începuse să-i fie din ce în ce mai greu să țină pasul. Fusese mereu slăbănoagă; tocmai de aceea o făcuseră spălătoreasă și n-o trimiseseră la muncile câmpului. Acum, părea că micuțul din pântecele ei o trăgea tot mai tare în jos, pe măsură ce creștea. După toate semnele, nu avea nici o șansă să ajungă în Kentucky.

Povestea continuase și femeia se prăbușise pe o pajiște mică, lângă un tânăr arbore care avea să devină într-o bună zi mărețul stejar al lui Valerie. Timp de trei zile, atât tânăra, cât și copilul ei nenăscut fuseseră în stare critică. În cea de-a patra zi, bebelușul (un băiat) ieșise din burta ei voios și zgomotos, luând și viața mamei sale cu el. Trăise doar câteva săptămâni, până să fie și el chemat la Ceruri. Îl îngropaseră la doar câțiva pași distanță de locul unde se născuse, alături de femeia care-l purtase în pântece.

Povestea, atât de tristă în punctul acesta, ia o întorsătură oarecum înduioșătoare – sau luă, pentru o vreme. Păstrătorul poveștilor e cea mai bătrână dintre noi (Esther, în cazul de față) și conform relatării sale, mama și copilul deveniră fantome binefăcătoare, protejând copacul și pământul din jurul său. Nu reușea să-și explice de ce protecția încetase să mai funcționeze. Lui Valerie îi tremură vocea când privi copacul, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

– E atât de grav. Exact de ce-mi era teamă.

Copacul se afla la vreo zece metri în spatele casei sale și umbrea atât curtea, cât și clădirea. Alți arbori mai tineri crescuseră aproape de el, mai mult la marginea perimetrului coroanei, unde aveau mai multă lumină. Copacul acesta era motivul pentru care Valerie și Tom aleseseră casa, care era mai mică și fusese mai scumpă decât cealaltă pusă atunci la vânzare în Oak Knoll.

– Vezi acolo? indică Valerie. Aceste ramuri suferă. Toată ziua li s-au scuturat frunzele și probabil au cam treizeci la sută din densitatea de vara trecută.

Treizeci la sută. Uite și aici, altă pagubă. Arătă din nou cu degetul. Asta-i de vreo șaptezeci la sută, cam așa.

– Poate o să-și revină, zise Ellen.

Era o fire optimistă – acesta fiind unul dintre motivele pentru care ne bucuram să fie ea șefa asociației de proprietari. Îi apreciam abordarea pozitivă în rezolvarea problemelor și înclinația ei pentru o manieră cuprinzătoare. Ne bucuram să avem o negresă în poziție de conducere. Era o dovadă a faptului că, deși personalitatea cartierului se schimba, idealurile noastre pentru ce ar fi trebuit și putea să fie Oak Knoll erau trainice.

– Să-și revină? Valerie scutură din cap. Vreau să sper la asta însă… sună a moarte. Și nu mă refer doar la crengile astea, ci la întregul copac. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Naiba să-l ia de constructor! Mi-am dat seama de când au început să sape fundația – și apoi când au săpat și piscina… Rădăcinile lui sunt prea afectate.

– Cum poți să știi sigur că ăsta e motivul și nu e, de pildă, vreo boală? întrebă Ellen.

– Șapte ani de facultate mă ajută să-mi dau seama, răspunse Valerie și se întoarse către ea. Un doctorat mă ajută să-mi dau seama. Experiența. Nu-mi vine să cred că mă întrebi asta.

– OK, scuze, eu doar…

– Orașul n-ar fi trebuit să le dea niciodată avizul. Și constructorul – el știe ce se întâmplă cu copacii. Tocmai de aceea ar trebui să-i lase pe cei mari în pace. Trebuie să construiască case mai mici și, prin urmare, mult mai puțin profitabile ca să acomodeze copacii. Trebuie să evite tăierea sau acoperirea sau compactarea rădăcinilor – trebuie să umble cu grijă. Grija costă bani. Profitul e totul.

– Bine, da, dar…

– O să-i dau în judecată pe nenorociții ăștia lipsiți de inimă, zise Valerie. Pe constructor, pe compania care face piscine, pe…

– O clipă, zise Ellen. Ce-ai zice să tai mai întâi crengile astea și să mai vezi după aia ce se întâmplă. Nu vrei să creezi necazuri, dacă nu trebuie.

Valerie se așeză la baza copacului și se rezemă de el. Își înclină capul și ridică privirea. Două gaițe albastre săreau din creangă în creangă și țipau ca niște dinozauri. Un ritual de împerechere? O dezbatere pe motiv de teritoriu? Pițigoii țipau și sporovăiau în timp ce zburau din copac către dispozitivul de hrănit păsările și înapoi.

– Tare mi-aș dori să ai dreptate cu tăiatul. I se îngroșă vocea. Dumnezeu mi-e martor că vreau asta. Dar nu ai.

Ellen tăcu preț de un minut. Apoi spuse pe un ton pe cât de drăguț posibil:

– Valerie, scumpa mea, e doar un copac. Nu moare nimeni.

– Crezi că exagerez. Crezi că vorbesc ca o nebună.

– Nu nebună… doar că, ei bine, cu toții trebuie să ne păstrăm simțul proporției. E un copac minunat, poate chiar unul străvechi, însă cum spuneam, e doar un copac.

– E… e parte din viața mea de aici și a lui Zay. E un prieten, Ellen. Și da, poate că nu toate lumea își face prieteni din plante. Unii dintre voi aveți pisici sau câini, de care aveți grijă ca de copiii voștri – și pe care, îți amintesc, îi jelești ca și cum ai jeli după membri ai familiei. Așa sunt eu cu plantele și cu acest copac, în mod special. Valerie își apăsă palmele pe rădăcinile lui groase. Uite, un proces ar însemna ca eu să apăr un principiu. Sunt ecologistă. Dacă nu fac ceva pentru protejarea mediului, cine să facă? Trebuie să fii de acord cu mine în privința asta, Ellen, sau înainte să-ți dai seama, n-o să mai rămână nici un arbore în Oak Knoll.

– Da, sigur. Dar poate vrei să vorbești mai întâi cu soții Whitman. Vezi poate te înțelegi cu ei.

– Ce să rezolv cu ei? Cum ar ajuta o conversație situația actuală? Răul a fost făcut și nu mai poate fi reparat. Poate vor spune că le pare rău, dar eu nu caut scuze din partea lor sau a constructorului. Vreau să aduc o schimbare în politici și practici.

– Obișnuiam să trăim în armonie, zise Ellen.

– Doar nu dai vina pe mine pentru asta.

– Deja e plină lumea de conflicte. Sunt obosită, Val.

– Cine nu e? zise Valerie când se ridică în picioare.

– Hai înăuntru să te tratez cu nişte brânză cu ardei roşu, atât de bună, că o să-ţi schimbe viaţa. Şi nişte bere rece, dacă vrei.

– Aşa mai stăm de vorbă, zise Ellen.

– Şi n-am să mă opresc – ştii asta – şi tot ai să mă iubeşti, corect?

Şi tot aşa, înainte să acţioneze în instanţă, Valerie mai aşteptă un pic, observând îndeaproape copacul, uitându-se din nou după semne de boală şi infestare. Chiar îşi dorea ca evaluarea ei iniţială să fi fost eronată. Sau măcar mai puţin sumbră. Orice, numai să o fi oprit din a-şi atrage duşmănia soţilor Whitman. Voia să păstreze pacea şi să rămână vecina preferată a tuturor (în cuvintele noastre, nu ale ei). Voia să vadă dacă Julia Whitman avea să-i devină prietenă. Totuşi, copacul insista asupra propriilor planuri, scuturând frunze şi mai rapid, ca şi când ar fi vrut să pună la încercare integritatea lui Valerie şi să-i testeze determinarea. „Nu ignora imaginea de ansamblu, Val. Fă-mi dreptate, altfel de ce mai faci meseria asta?“ părea să-i spună copacul.

Căută sfatul unui avocat alb pe nume Wilson Everly. Deşi ar fi preferat să angajeze un om de culoare, aceasta fu o alegere strategică. Everly nu era doar alb, ci, de asemenea, şi sudist prin naştere, cu o familie care-şi avea rădăcinile în acest stat încă dinaintea Războiului Civil. O familie cu mulţi membri, care deveniseră ecologişti pătimaşi. Everly era un membru sudist a numeroase agenţii de conservare şi un avocat remarcabil, într-o firmă respectabilă. Valerie nici că ar fi putut găsi o mai fericită combinaţie pentru scopurile sale.

Wilson Everly, pe care trebuie să-l descriem ca având un aspect la fel de vertical ca şi reputaţia sa, o întâlni pe Valerie pe culoarul auster al firmei de avocatură şi o conduse în biroul lui. Fiind luna mai, el purta un costum gri-perlat. Cămaşa lui era albă şi apretată, cu guler, fără butoni; acest domn nu purta pantofi clasici de tip Oxford. Cravata lui îngustă, de culoarea mărului verde cu dungi fine, violet, era singurul indiciu vizibil al faptului că era mai mult decât un domn tradiţionalist din Sud. „Ne ascundem la vedere“, obişnuia să spună Tom (tot sudist), despre oameni ca el şi Everly, oameni despre care, atunci când erau scoşi

din contextul lor obişnuit, se presupunea că erau creştini conservatori tipici, de tradiţie şi influenţă sudistă. Şi în replică, Ellen obişnuia să remarce cât de frumos trebuie să fie să pari într-un fel care-ţi oferea un avantaj – fiindcă pentru ea, o emigrantă din Haiti, presupusă afro-americană (cum adesea i se întâmpla), nu exista nici un beneficiu.

– Vă rog, luaţi loc. Pot să vă aduc ceva? Ceai rece? Apă? întrebă Everly.

Cu accentul lui din Vechiul Sud, era vocea a nenumăraţi proprietari de plantaţii din trecutul îndepărtat, vocea pe care mulţi negri o asociau cu opresiunea şi cruzimea, fie şi la nivel subconştient.

Valerie îşi amintea cât se frământase când venise vorba să se mute din Michigan în Sud, deşi fusese entuziasmată să ocupe poziţia de profesoară şi nerăbdătoare să trăiască undeva unde zăpada era considerată o tratație rară. Raţional, îşi spunea că erau mulţi, mulţi albi în Sud care nu fluturau steagul Confederaţiei, cărora de fapt le era ruşine de acea moştenire. În mod iraţional, se aştepta ca fiecare persoană de acolo să încerce s-o umilească cu prima ocazie. Îi spusese asta lui Tom de prima oară când se întâlniseră, la o adunare universitară pentru anul ce urma, aşteptând ca el să se apere pe sine, statul şi Sudul, aşa cum şi alţi albi o făcuseră. Se aşteptase ca el să-i spună că era prea sensibilă. Să insiste că rasismul era un lucru ce ţinea de trecut. Însă el spusese cu toată sinceritatea: „Îmi pare rău. Cred că te simţi tare prost. Oricum, te admir că ai venit“. Când mai apoi îi mărturisise că era un apropiat al lui W.E.B. Du Bois, amândoi prinseseră avânt.

– Vreau să ştiu tot ce se întâmplă cu dumneavoastră şi copacul ăla minunat, îi spuse Everly.

– Care a fost minunat. Dar mulţumesc. Aşadar, aşa cum v-am zis la telefon, sistemul său de rădăcini a fost ciuntit în mod fatal. Copacul e pe moarte.

– Asta din pricina construcţiei de pe terenul de lângă dumneavoastră – îşi verifică notele – din spatele curţii dumneavoastră.

– Da, dar mai precis din pricina faptului să locuinţa, piscina şi veranda acoperă prea mult din teren. Am verificat permisele: KDC Homes a obţinut permisiunea să construiască acolo, fără să dezvăluie faptul că pe structura propusă exista deja un copac de aproape 23 de metri. Ceea ce mă face să cred fie că inspectorul care a acordat permisul nu a vizitat niciodată terenul, să vadă cu ochii lui cum stă

treaba, fie că l-a semnat oricum.

– Poate fi oricare dintre variante, încuviinţă Everly. Le-am mai văzut pe amândouă.

– KDC ştia care va fi efectul – tocmai de aceea au tăiat toţi copacii de pe teren, înainte de a începe construcţia. Fiecare arbore. Astfel n-a mai rămas nici unul să moară mai târziu şi nici un proprietar să se plângă de asta, prin urmare, nici o cerere adresată constructorului să plătească pentru defrişare. Totul se rezumă la bani. Laverne Michaels, femeia care locuise acolo din 1961, avea arbuşti bătrâni de lemn câinesc în curtea din faţă, care deveniseră o atracţie pentru unii trecători, în fiecare primăvară. Ştii ce e acolo acum? Tufe de buxus! Sunt… sunt ca nişte tufe din desenele animate Disney! N-o să facă deloc umbră.

– Nu, zise Everly, clătinând din cap în maniera răbdătoare, specifică anumitor domni în etate. Nu, n-o să facă. Acum, dumneavoastră spuneţi că şi proprietarul era oarecum conştient că ceea ce voia să construiască nu era conform codului. Ce vă face să credeţi asta?

– Aproape că a şi zis-o. Îşi aminti conversaţia avută cu Brad Whitman pe verandă în prima zi, când venise echipa responsabilă cu gardul. A zis că are un prieten în interior şi apoi a făcut cu ochiul. Nici unul dintre ei nu crede în reglementări. Nu le pasă de consecinţe, dacă le încalcă. Regulile sunt pentru rataţi, laşi şi sărăntoci!

– Vă înţeleg frustrarea, doamnă Alston-Holt. Însă cred că vă veţi simţi mai bine dacă vă concentraţi mai mult pe acţiune decât pe emoţie. Vă rog să mă credeţi că vă împărtăşesc părerea. Însă am descoperit că, atunci când las deoparte aspectele emoţionale ale unei situaţii, sunt mai eficient şi dorm mai bine.

– Eu nu pot să dorm bine când mă gândesc că, mai devreme sau mai târziu, în curtea mea o să intre nişte oameni cu fierăstraie, să…

Vocea ei se îngroşă şi se opri un moment să se reculeagă, amintindu-şi să rămână concentrată pe scopul ei, să caute dreptate, nu răzbunare. Credea în dreptate. Dreptatea avea să-i ajungă.

– Să tai respectivul copac, zise ea, mă va costa câteva mii de dolari bune, pe care nu-i am. În toamnă, fiul meu merge la o facultate privată şi, deşi a câştigat o bursă substanţială, nu pot nici pe departe să acopăr cheltuiala. Am ceva bani

strânși, zise ea dorindu-și a zecea mia oară ca Tom să-și fi făcut o asigurare de viață (ceea ce amândoi își doriseră, dar nu reușiseră niciodată să facă), dar am să împrumut și mai mulți. De unde să mai scot și banii pentru tăiat copacul? Tocmai de aceea mă aflu aici. Fiindcă această cheltuială nu ar trebui să fie a mea.

– Într-adevăr. Am constatat că treaba asta se poate întinde la cinci–șapte mii de dolari, în funcție de condiții, dacă trebuie sau nu să aducă o macara și așa mai departe. Și dincolo de asta, mai e și faptul că-ți modifică proprietatea, odată ce buturugile și rădăcinile sunt scoase.

– Doamne, se cutremură Valerie, urăsc asta!

– Bănuiesc că nu trebuie să vă mai amintesc că, odată ce tai un copac de dimensiunile alea, schimbi ecosistemul din proximitate. Ceea ce presupune cheltuieli adiționale pentru restaurarea peisajului.

– Așa e, zise Valerie. Curtea mea va trebui reîmpădurită. E… eu…, își drese glasul și-și șterse ochii. Îmi pare rău, nu mă pot abține.

– Ar trebui să vorbim despre asta, zise Everly, gesticulând spre ea. Despre impactul emoțional pe care l-a provocat și îl va provoca această situație.

– Tocmai ați spus că trebuie să las la o parte emoțiile.

– Da, am spus asta. Și ar trebui s-o faceți, atunci când luăm decizii și urmăm o acțiune. Însă nu putem scoate din calcul suferința prin care treceți. E important să-i facem pe acest gen de oameni să resimtă consecințele la nivel material. E o chestiune de dreptate aici și, de asemenea, sper eu, o descurajare a unor asemenea acțiuni pe viitor. Vreau să încep estimarea pagubelor la cinci sute de mii de dolari și, mai departe, vedem.

– Scuze, clipi Valerie și se aplecă mai în față. Nu v-am auzit bine. Cinci sute de mii de dolari?

Dacă ei i-ar fi cerut cineva să estimeze paguba, ar fi zis zece mii de dolari. Cel mult cincisprezece.

– Într-adevăr e o sumă mare. Și trebuie să fie mare, ca să aibă efect, zise Everly. Iar ca proporție, cred că ar fi cinstit ca KDC să plătească patru sute de mii și domnul Whitman o sută. La care se adaugă desigur o rambursare a tuturor

cheltuielilor dumneavoastră, printre care și onorariul meu. Dacă încep să sap, iertați-mi exprimarea, și constat că există dovezi că primăria a fost implicată, vom dori să includem și asta în proces.

– Eu…, începu Valerie.

Primul ei impuls fu să protesteze că suma era prea mare, să spună că, deși era absolut devastată de pierderea iminentă a copacului, o compensație de cinci sute de mii de dolari era o absurditate.

Apoi începu să se gândească la o posibilă reușită, din care ar fi putut plăti cheltuielile de facultate ale lui Xavier, pe care bursa lui nu le acoperea. Nici ea și nici Xavier nu ar mai fi fost nevoiți să se împrumute. Ar fi putut plăti și valoarea ipotecii. Ar fi putut face donații către NAACP[9] și ACLU[10] și către Centrul Juridic de Luptă Împotriva Sărăciei, alături de o întreagă listă de organizații ce aveau drept scop principal protecția mediului.

– Incredibil. Dacă într-adevăr ați putea face asta, ar fi în avantajul multor oameni, zise Valerie.

– Ușor de zis, greu de făcut. Dar începem să demarăm procedurile și sunt convins că veți ieși din asta mai bine decât sunteți acum.

– Sincer, e tot ce îmi doresc. Dacă nu-i oprim pe nemernicii ăștia fără suflet… Scuze, știu că trebuie să las deoparte mânia. Dați-mi voie să reformulez: dacă la final putem încuraja – ba nu, dacă putem impune – un comportament mai bun pe viitor, atunci toată lumea are de câștigat.

– Așa vă vreau, concluzionă Everly.

Am spus-o și înainte: nimeni dintre cei care o cunoscuseră pe Valerie înainte de începerea renovării din Oak Knoll, n-ar fi considerat-o niciodată scandalagioaică. Nimeni n-a considerat-o niciodată o persoană dificilă. Din contră, era chiar opusul. Căuta înțelegere, era respectuoasă din multe puncte de vedere. N-avea mare talent de bucătăreasă, dar puteai conta pe ea să organizeze un parastas, o petrecere de pensionare sau o zi de naștere și să se asigure că toate acestea decurgeau perfect.

O știam drept genul de persoană care îmbrățișează copacii, drept gardianul a ceea ce făcea din Oak Knoll un loc atât de frumos pentru locuit. Asociația de proprietari îi adoptase sugestia ca orice rezident să solicite și să obțină permisiunea legală, de câte ori dorea să taie un copac cu diametrul mai mare de zece centimetri – ceea ce era maximum cât puteam reglementa; primăria avea propriile reguli, care, din punct de vedere legal, le depășeau pe ale noastre. Unii copaci chiar trebuiau tăiați – și Valerie era expertă în asta. Selecționarea deșeurilor și gestionarea inteligentă a habitatului nu aduceau beneficii doar copacilor, ci și rezidenților umani și animalelor. Oposumi, vulpi, ratoni, veverițe, căprioare, veverițe cu fălci, șopârle, șoimi, orice fel de pasăre cântătoare, cinci specii de ciocănitoare, printre care și cea cu burtă galbenă și cea cu creastă… toate aceste creaturi trăiau alături de noi sau obișnuiau să trăiască, înainte de începerea construcției; acum, nimeni nu mai zărise vreo ciocănitoare cu creastă de mai bine de un an. Și nici măcar nu menționăm efectele devastatoare asupra unor categorii mai puțin vizibile, cum ar fi viața insectelor și sănătatea solului și ecuațiile complicate de dioxid de carbon și oxigenare, despre care putem vorbi doar în termeni generali.

Să păstrezi aspectul vizual al cartierului Oak Knoll și ecosistemul echilibrat era o vrednică strădanie. Ne plăcea să avem o autoritate locală motivată să servească comunitatea în feluri în care aceasta nici nu știuse că trebuie ajutată. Arar mai trecea o zi între februarie și noiembrie, în care unul dintre noi să n-o sune sau să nu o viziteze pe Valerie, ca să o întrebe despre plantare și tăiere, despre fertilizarea ierbii sau uciderea buruienilor, în moduri care să nu afecteze insectele, păsările sau animalele de companie. Și sincer, uneori o verificam, mai ales în primul an de la moartea lui Tom. Pe scurt, Valerie era ca o țestoasă: carapace dură, moale pe dinăuntru și plăcută când o aveai prin preajmă.

Totuși, aveam rezerve vizavi de procesul pe care urma să-l înceapă cu familia Whitman. La fel de tare ca armonia ecologică, prețuiam și armonia socială. Valerie era de aceeași părere, cu toții știam asta. Așadar, ce efect urma să aibă acest proces asupra prieteniei sale în curs de dezvoltare cu Julia Whitman? Dar asupra relațiilor noastre, atât cu Valerie, cât și cu soții Whitman? Ce avea să se întâmple cu prietenia dintre copiii lor – că noi doar la prietenie ne gândeam (dacă stăm să ne gândim). Poate o cale mai bună ar fi fost un proces mai puțin vizibil, mai puțin litigios, mai puțin distructiv financiar și chiar și așa, remarcau unii dintre noi, n-ar fi fost ca și când Brad Whitman ar fi rămas pe drumuri, dacă ar fi fost pus să plătească?

Ne întrebam, dacă Tom ar fi trăit să vadă ce se întâmpla, oare ar fi sfătuit-o pe Valerie să nu intenteze proces? Sau măcar ar fi avertizat-o să nu-l pornească împotriva lui Brad Whitman?

Aceia dintre noi care îl cunoscuseră mai bine pe Tom spuseseră categoric nu. El o iubise tocmai pentru că era deopotrivă tandră și feroce.

Capitolul 13

Scena de la cina familiei Whitman, în seara când Juniper ceru o maşină, fu una la care nimeni nu şi-ar fi dorit să asiste. Fiindcă, deşi oricăruia dintre noi îi plăcea să admire de pe trotuar casa lor perfectă, să contemple lumina caldă de la lămpile scumpe dinăuntru, să observe cum jgheaburile din cupru captau apusul, când greierii de abia îşi începeau recitalul de noapte în tufele din buxus… şi oricât i-am fi invidiat pentru traiul bun pe soţii Whitman, dezaprobam mărimea casei şi procesul prin care aceasta ajunsese să-şi depăşească în înălţime vecinii şi ne întrebam cum se purtau unul cu altul atunci când nimeni nu se uita. Eram curioşi să aflăm dacă şi viaţa lor de familie era demnă de invidie, la fel ca şi casa.

De pildă, Juniper putea fi un catalizator de drame doar fiindcă avea şaptesprezece ani şi era nerăbdătoare să devină adult, aşa cum mulţi dintre noi eram la vârsta respectivă. Apoi, mai era şi vizita iminentă a mamei Juliei, despre care Julia îi povestise lui Kelli Hanes, la o vorbă în faţa cutiei poştale, de curând, într-o după-amiază când Kelli pleca să intre în tura a doua în sala de urgenţe. Aparent, mama, Lottie Corbett, avea probleme cu banii şi cu sănătatea şi urma să stea cu familia fiicei sale pentru o vreme. Şi peste toate acestea, Brad încă nu ştia că urma să fie dat în judecată – eveniment ce avea să provoace tunete şi fulgere între familiile Whitman şi Alston-Holt. Pentru un moment însă, problema era o maşină şi pe lângă aceasta, o slujbă.

Cina se terminase şi în timp ce fetele curăţară farfuriile, Julia puse pe masă o plăcintă cu căpşuni şi rubarbă.

– Cine vrea şi îngheţată?

– Eu, zise Lily ridicând braţul şi făcând cu mâna.

– Primesc doar cei care-şi curăţă farfuria.

– Vreau şi eu, spuse Juniper.

– Ce-ai zice de jumătate de linguriţă? întrebă Julia, amintindu-şi cât de tare se rotunjise la vârsta lui Juniper.

Asta i se întâmplase din pricina unei diete bazate pe gunoaie zaharate de doi bani: Twinkies şi sucuri şi batoane cu dulciuri şi tarte congelate… mâncase orice putuse să-l convingă pe un băiat să-i cumpere din magazinul de cartier, în drum spre liceu, sau orice reuşise să ascundă în betelia pantalonilor sau în buzunare, atunci când casiera nu fusese atentă. Ambele obiceiuri o băgaseră în acelaşi soi de belele: băieţii aşteptau anumite favoruri în schimb. Fuseseră vremuri cumplite, dar Julia nu se ruşina cu ele. Îi dădeau tăria să reziste atunci când fiicele sale protestau că aveau reguli mai stricte decât cele impuse de părinţii prietenelor lor.

– Tot alerg patruzeci şi opt de kilometri pe săptămână, spuse nervoasă Juniper şi comentă în privinţa îngheţatei. Nu poţi să-mi dai una întreagă?

– Sigur, răspunse Brad. Mi se pare rezonabil.

Îi aruncă Juliei o privire care spunea: „Las-o în pace“. Julia se zbârli o clipă, apoi încuviinţă. Avea dreptate. Din nou, exagera cu educaţia. În timp ce luă farfuria din mâna Juliei, Juniper continuă:

– Pe lângă asta, mă întrebam dacă puteţi să mă ajutaţi să-mi iau o maşină. Vă dau banii înapoi.

– O maşină? Pentru ce? întrebă Julia.

Majoritatea adolescenţilor de azi – sau cel puţin cei de la Blakely – nu se grăbeau să conducă. Erau atât de obişnuiţi să meargă cu autobuzul sau să-şi folosească mamele pe post de şofer, încât nici măcar nu le trecea prin cap să-şi cumpere maşini. Julia şi Brad o puseseră pe Juniper să ia lecţii de şofat, ca în caz că era nevoie, să poată trece legal şi în siguranţă la volan. Se asiguraseră ca ea să dea testul şi să-şi ia permisul. Totuşi, ei nu avuseseră o clipă intenţia să o lase să conducă de una singură fără motiv, ceea ce era în regulă, din moment ce nici Juniper nu ceruse asta.

– Pentru muncă, îi răspunse ea Juliei. Fresh Market mi-a oferit o slujbă să aranjez rafturile și nu vreau ca tu să mă duci mereu la lucru și înapoi.

– Te-ai angajat? întrebă Julia.

– Ei, de ce ai făcut asta? zise Brad.

– Ți-am zis că am de gând să aplic la mai multe, nu-ți amintești? îi spuse Juniper lui Brad.

– De ce nu mi-ai zis? întrebă Julia.

– Îmi amintesc că am stabilit că vei lucra pentru mine, îi răspunse Brad lui Juniper.

– Nu, răspunse ea încruntându-se. Am zis că poate voi face asta.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Julia. Pentru ea, toate erau noutăți.

– Acum două săptămâni? I-am spus lui Brad că vreau să mă angajez, ca să nu mă plictisesc toată vara.

– Iar eu am zis că avem un loc liber la expedieri – pe care altminteri l-aș fi dat la ziar, dacă știam că nu te gândești serios la oferta mea, îi spuse Brad lui Juniper.

– Am spus doar că poate, răspunse Juniper foarte tristă. Încă mă gândesc ce vreau să fac.

– *Vreau niște plăcintă și înghețată, ceru Lily cu o privire rugătoare către Julia, care se întoarse imediat la porționat și servit.*

– Cu ce? o întrebă Brad pe Juniper. Cu vara asta sau cu viața ta?

– Juniper merge la facultate, așa mi-a zis.

– E posibil. Ar trebui, dacă vrea să aibă o carieră, dar știm că femeile pot avea alte opțiuni, la fel de bune, nu-i așa?

– Corect! O să mă mărit cu tati și o să-l rog să-mi facă și mie o casă ca asta, doar că portocalie, enunță Lily.

– Nu poți să te măriți cu tata, o atenționă Juniper, prietenos.

– De ce nu? spuse schimonosindu-se.

– Scumpa mea, tati e căsătorit cu mami. Tu o să te măriți cu altcineva, îi spuse Julia.

– *Cu cine?*

– Cu cineva pe care o să-l cunoști mai târziu, când o să te faci mare.

– Dar… deja îl cunosc pe tati și mă iubește și eu îl iubesc.

– Așa e, scumpete. Dar Juniper și mami au dreptate. Când o să crești mare, o să cunoști pe cineva de care o să te îndrăgostești nebunește și el o să-ți construiască casa ta mare și frumoasă și eu o să vin în vizită. Ce zici de asta?

– Groaznic. Nici măcar nu-l cunosc. E o prostie, zise Lily scormonind plăcinta din farfurie. Prea multe reguli.

– Prin urmare, încă n-ai acceptat slujba? o întrebă Brad pe Juniper.

– Ba da, dar aș putea să le fac pe amândouă. Ce zici de asta?

– Nu știu. Ai mult de citit vara asta, plus lecțiile de pian…

– Vreau să renunț la pian.

– Și eu, mărturisi Lily. În ce zi vine bunica?

– O luăm joi de la domnișoara Mabel. Nu te lași de pian.

– Dar Juniper?

– Juniper e suficient de mare să ia decizii singură.

– Bine, zise Brad în timp ce se freca pe bărbie. Sigur, îți cumpăr o mașină – și nu e nevoie să-mi dai banii – și ia și slujba de la magazin, atât timp cât vii la mine patru ore pe zi, trei zile pe săptămână. Ne-am înțeles?

– Da! se însenină Juniper.

– Primești o mașină? întrebă Lily.

Brad îi întinse mâna și ea i-o scutură. Juniper era pe cât de ușurată, pe atât de surprinsă.

– Cred că da.

– Mergem s-o luăm mâine, după școală, o anunță Brad.

– Mâine are de alergat, enunță Julia, simțind că întreaga situație îi scăpa din mână.

– Nu e neapărat nevoie, spuse Juniper. Mâine e perfect.

– Pot să vin și eu? Să mă uit la mașina lui Juniper? sări Lily.

– Ai lecții de dans, îi reaminti Julia.

– Tu și cu mine, ne dăm întâlnire poimâine, ce zici?

– Cred că e în regulă, răspunse Lily, revenind la plăcintă.

– E grozav, mulțumesc! spuse Juniper și merse să-l îmbrățișeze pe Brad.

– De acord cu tine, scumpo, răspunse el și o sărută pe frunte. Să nu lași niciodată pe cineva să spună că Brad Whitman n-are grijă de toate fetele lui.

Mai târziu, când Lily era în pat și Juniper în camera de oaspeți, vorbind la telefon cu una dintre prietenele ei – probabil despre mașina pe care urma să o primească – Julia i se alătură lui Brad pe veranda de lângă piscină. Era o noapte neașteptat de răcoroasă pentru mijlocul verii. Atunci aprecia cel mai mult piscina – când putea să alunece în ea după lăsarea întunericului, când piscina era luminată și atrăgătoare ca în resorturile pe care le văzuse în filme sau la televizor, ca piscinele milionarilor din Miami, Los Angeles sau Hawaii. Ea și Brad erau milionari acum – sau cel puțin Brad era, ceea ce o făcea și pe ea, prin alianță. Nu trăiau la nivelul celor cu adevărat bogați, cu conace și apartamente pretutindeni în lume, cu yachturi, avioane particulare și toate cele. Însă Julia nici nu-și dorea acel stil de viață. Voia exact ceea ce avea în clipa aceea: o casă

perfectă, siguranță și securitate și un soț perfect (sau pe aproape), al cărui scop declarat era să aibă grijă ca ea și fetele ei să ducă această viață perfectă.

– Am fost surprinsă să aud că voiai să o angajezi pe Juniper, spuse Julia când se așează pe un scaun în dreapta lui Brad.

– Am vrut să îți spun. Scuze pentru asta.

– O mașină? E prea mult.

Brad se uita la piscină. Luminile ei lăsau valuri palide pe chipul și pe fața lui și pe spatele casei. Pe masa de lângă cotul lui zăcea o sticlă de bere locală, ce-i fusese oferită în speranța că avea s-o recomande publicului. Uneori mai făcea asta în reclamele lui. Mereu nonșalant – Brad nu era om de vânzări. Tocmai de aceea, plasările de produs pe care le făcea deveniseră subiect de interes public și speculații în regiune. Un campion, aproape. Ce urma oare să mănânce, să bea, să poarte sau să țină în mână în următoarea sa reclamă? Era o competiție între furnizorii care voiau să-l lingușească. Lui Brad îi plăcea asta – primea gratuit o grămadă de produse locale. Și Juliei îi plăcea, de asemenea, că Brad devenise atât de cunoscut. Era mereu politicos când oamenii îl recunoșteau pe stradă și îl opreau puțin să-i vorbească. Când apari la televizor ești celebru de facto, chiar dacă conduci o companie de încălzire și ventilație. Un pește mare, într-un iaz mic: îi convenea lui Brad și-i convenea și Juliei.

– E timpul să aibă și ea mașină, nu crezi? îi spuse el Juliei.

– Poate, dar nu trebuie să-mi și placă. Încă un motiv de îngrijorare pentru mine.

– O să-i instalăm un dispozitiv de urmărire pe mașină, ce zici? Există acum tot felul de tehnologii care ne pot ajuta să vedem cum conduce și unde se duce. Îi face pe copii să fie mai sinceri și, prin urmare, mai în siguranță. Oricum, asta e ideea.

– Bine, în regulă, zise Julia fiindcă din punctul de vedere al unei mamei, era perfect de acord, deși Julia din adolescență ar fi fost îngrozită de ideea ca mama ei să o urmărească oriunde ar fi mers. Și m-a surprins și Juniper; munca la centrul de expediții nu-i tocmai genul de job care să-i fie pe plac.

– Rămâne de văzut. E posibil să-i placă. Îți garantez că n-o să se dea în vânt să umple rafturi la alimentară. Odată ce vine să lucreze cu mine și prinde mersul

lucrurilor, pun pariu că o să aprecieze mai mult întreg mecanismul – i-am spus că o să o învăț totul de la zero și că mai târziu o să-i fac loc la conducere, dacă asta-și dorește.

– Management? Ea zice că vrea la facultate.

– Eu nu văd nici un rost în asta. Tu vezi?

– Dacă vrea să aibă o carieră…

– Tocmai că-i ofer una, zise Brad.

– Ceea ce e foarte generos din partea ta, spuse Julia grijulie. Dar poate o să aibă și alte înclinații.

– Acum cânți o cu totul altă melodie decât cea pe care o cântai acum trei ani, când te-ai înrolat în programul cu Promisiunea, spuse Brad în timp ce se întorcea către ea.

– De ce? Fiindcă susțin și alternative în afară de căsnicie și maternitate? Sunt realistă. Promisiunea Purității a fost exact ceea ce ea avea nevoie – dar chiar avem impresia că o să se țină de asta după ce face optsprezece ani? Chiar crezi că asta are de gând?

– Eu vreau să mă lămuresc ce ai tu de gând.

– Eu?

– Îi transmiți mesaje amestecate. Păstrează-te pentru căsătorie – dar nu te căsători prea curând. Mai întâi mergi la facultate și fă-ți o carieră. Dar te rog nu merge la facultate dacă e prea departe. Sau deloc – mai bine mărită-te bine și lasă-l pe bărbatu-tău să aibă grijă de tine. Nu mă miră că e confuză și are toane. Eu cel puțin îi ofer o opțiune reală, concretă și lipsită de ambiguitate în ceea ce privește viitorul ei.

– I-ai spus, de asemenea, și că nu trebuie să se țină neapărat de jurământ? spuse Julia iritată de acuza adusă.

– Nu, dar i-am reamintit că trebuie să ia totul în serios, că virginitatea e superputerea unei tinere.

O superputere pe care Julia n-o avusese – pe care nu putuse s-o aibă, din moment ce fusese deja distrusă. Violată. Cuvântul era greu, dar corect. Oricum n-ar fi reușit să se păstreze pură; îi lipsise înțelepciunea, sprijinul, puterea – toate instrumentele care le garantau fiicelor ei asta, prin programul Noua Speranță și prin metodele de creștere pe care ea și Brad le foloseau.

– Tu realizezi că dacă ea decide că Whitman CVAC i se potrivește, o să ai mai mult timp să te bucuri de ea acasă, sau măcar prin apropiere?

– Nu m-ar deranja asta.

– M-am gândit eu. Vezi? Mereu am grijă de fetele mele. De toate.

Julia sorbi îndelung din bere și se gândi dacă mesajele pe care i le transmitea lui Juniper erau într-adevăr atât de amestecate. Da, o încurajase pe Juniper să ia în serios tot ce ținea de Promisiunea Purității. Voia ca fiica ei să se prețuiască mai mult decât ea, Julia, o făcuse în adolescență, voia ca fiica ei să privească castitatea ca pe lucrul care o punea la cârma destinului său.

De asemenea, Julia credea din toată inima că, cu toate neajunsurile, căsnicia combinată cu maternitatea full-time ofereau o existență mult mai bună decât jongleria constantă între muncă și grija față de copii, într-un mariaj cu un bărbat care nu avea să privească niciodată creșterea copiilor și munca de acasă ca pe o slujbă egală cu a lui. Îi spusese lui Juniper că, sincer, nu cunoștea nici o femeie care să aibă serviciu și al cărei soț să-i fie partener egal în această privință.

În același timp, Juniper era strălucită și curioasă și ar fi putut să aibă o carieră, măcar pentru o vreme; Julia nu voise să descurajeze asta – cel puțin nu cât Juniper era atrasă de școală. Da, era vinovată pe deplin de toate acuzele.

– Ai dreptate cu tot ce spui, îi spuse lui Brad. Dorințele mele sunt amestecate, dar asta fiindcă o iubesc atât de tare. Vreau să fie fericită. Dacă vrea să conducă afacerea alături de tine, atunci fie, mă bucur din inimă. Mai ales că atunci nu s-ar mai mărita cu cineva care s-o mute din statul ăsta.

– Nu, așa e, întări Brad.

Julia privi către lumina vălurită de la suprafața apei. Chiar și acum, stând acolo, simțea cum totul era în mișcare. Era mereu pe grabă, mereu preocupată să-și mențină sau să-și îmbunătățească traiul ei și al celorlalți… Dacă nu ducea copiii

cu mașina la școală sau nu făcea voluntariat la Blakely, făcea sport pentru a nu se îngrășa, sau planifica mesele familiei sau supraveghea serviciul de curățare sau lucra cu decoratorul sau stătea pe drumuri pentru diverse comisioane sau se preocupa cu necazurile mamei sale – petrecând ore în șir la telefon cu doctori, servicii de sănătate sau cu însăși Lottie. Unde era ușurarea care își imaginase că va veni odată cu această căsnicie? Ratase majoritatea timpului din primii nouă ani de viață a lui Juniper și, deși acum era mult mai disponibilă pentru ambele fete decât fusese pentru Juniper singură, simțea adesea că era precum calul proverbial care trăgea la căruță alergând după morcov – doar că și-l atârnase singură. Între timp, fetele ei creșteau și se îndepărtau de ea pe zi ce trecea.

– Aș vrea să pot opri timpul. Sunt oare atât de ridicolă că vreau să o mai țin aproape, să le mai țin aproape pe amândouă, pe cât de mult posibil?

– După cum ai crescut? Deloc.

– Nu vreau să par genul ăla de mamă disperată care nu-și lasă copiii să aibă propriile vieți.

– Îți garantez că nu te transformi în mama ta.

– Mda, Lottie. N-o să fie ușor s-o avem pe aici. Îmi pare rău. Tare aș fi vrut să stea acolo cu Mabel, cât timp i se repară rulota.

De curând, mama Juliei produsese o explozie care-i distrusese o mare parte din rulotă; din cauza fumului inhalat, intrase într-un program de dezintoxicare la policlinică; cea mai bună prietenă a lui Lottie, Mabel, fusese bucuroasă s-o primească pe Lottie să stea cu ea, însă doar până săptămâna următoare, când Mabel avea să se opereze, să-și pună proteză la un genunchi, având la rândul său nevoie de îngrijire. Mabel urma să meargă acasă la fiul său în Pittsboro, iar Lottie urma să vină la ei.

– Presupun că va trebui să-i găsim de lucru. N-ai zis tu că amica ta Valerie – indică spre casa ei – urmează să sape un mic iaz cu pești? zise Brad.

– Da, așa e.

– Pare genul de persoană care n-ar refuza o bătrână plictisită și bolnavă, care ar avea mult timp liber și ar vrea să urmărească progresul lucrării – chiar dacă – de fapt când, bătrâna devine o pacoste. Nu trebuie să-i dăm un avertisment în

prealabil.

Julia zâmbi, convinsă că Brad glumea.

Capitolul 14

– Ești gata pentru cel mai tare shopping? o întrebă Brad pe Juniper de cum o luă de la Blakely, la sfârșitul zilei de școală, așa cum îi promisese.

– Cred că da.

– Crezi? zise el imitându-i tonul precaut și făcând o față prelungă. Așa, taie-mi din entuziasm!

– Scuze, zise ea punându-și centura. Sunt gata. Atât doar că e… ciudat. Adică, vorbim de o mașină.

– Ai cerut o mașină, îi zise el, luând curba pe lângă directorul adjunct, care era de serviciu la coada de mașini.

– Și dacă ceream o girafă? i-o întoarse Juniper, încercând să detensioneze atmosfera.

Nu voia să-l facă să regrete târgul făcut, să-l regândească sau să se răzgândească.

– Din păcate, ne-ar trebui o curte mai mare. Dar pentru mașină e loc.

– Bine, rămânem doar la mașină. Pentru moment.

– Ah, deci acum e „pentru moment“?

– Da, păi am intrat pe site-ul ăsta, unde poți să cumperi cam orice broască de copac. Mie cel mai tare îmi place aia cu ochi roșii, însă îmi place și broasca-clovn și broasca cu picioare de tigru, așa că…

– Nu știu ce părere ar avea mama ta despre asta, râse Brad.

– Știu. Tocmai de aia n-am comandat nici una. Încă.

Lui Juniper îi plăcea acest schimb de replici nevinovate cu Brad mai mult decât s-ar fi aşteptat. Simţea că totul era ca pe vremuri şi-i dădea speranţa că temerile ei legate de a munci cu şi pentru el erau neîntemeiate, că totul avea să iasă bine. Nu voia să se gândească mereu la Brad. Prefera – mult mai mult – să se gândească la Xavier. Să-l atingă pe Xavier. Să-l sărute pe Xavier.

Se scutură singură din visare. Trebuia să se concentreze pe achiziţionarea unei maşini.

Juniper nu prea avusese ocazia să se plimbe în maşina lui Brad, „jucăria“ lui, aşa cum el îi spunea el, Maserati Grand-Turismo decapotabil, lucios şi neted, cu un motor V8 de 4,7 litri, despre care Juniper ştia că-l costase 160 000 de dolari, doar fiindcă Brad îşi lipise eticheta cu preţul pe avizier. Acesta nu era genul ei de maşină şi nu şi-ar fi cumpărat-o nici dacă ar fi avut banii – dacă, să spunem, Brad în loc să fi făcut două milioane de dolari din şmecheria pe care o inventase ar fi făcut zece sau o sută. Genul ăsta de lux o agita pe Juniper. O singură mişcare greşită, fie în interiorul maşinii sau cu maşina şi te alegeai cu o pată, o tăietură, o zgârietură sau o ciobitură, a cărei reparaţie ar fi costat o avere în sine. Şi-n plus, nu era deloc stilul ei. Ei îi plăceau lucrurile mai necizelate, mai practice. Lui Brad îi plăcea să-şi scoată maşina noaptea târziu pe autostradă, când nu era trafic, şi „să-i dea talpă“. Juniper ar fi preferat mai degrabă un jeep sau o camionetă pe care să o folosească prin munţi, off-road, cu 16 kilometri la oră, până să fi dat de o cascadă sau un loc idilic de campat. Ar fi putut merge împreună cu Xavier, nu acum, dar poate într-o bună zi. Să se întindă pe o pătură şi să privească stelele. Şi poate să facă şi alte lucruri.

Însă acum nu avea voie să meargă cu maşina decât la muncă şi înapoi acasă, mai puţin în cazul în care ar fi obţinut o permisiune specială, asta-i spuseseră părinţii. Cealaltă regulă fusese că trebuia să-şi plătească singură benzina. De asemenea, nu avea voie să ia cu ea în maşină băieţi (ceea ce se subînţelegea). Nu avea voie să plimbe pe nimeni fără să i se dea voie înainte. Ei îi convenea. Tot ce conta pentru ea era că avea o maşină cu care să meargă la lucru, unde avea să se întâlnească cu colegul ei preferat, Xavier. Nu spusese asta nimănui altcuiva în afară de Pepper, care îi trimisese lui mesaj din partea ei, să-i dea vestea bună, însă nu primise înapoi nici un răspuns.

Fir-ar să fie, făcea asta din nou; era ca şi cum fiecare drum din mintea ei ducea spre Xavier. „Concentrează-te, fată!“ îşi zise zâmbind în sinea ei. Era o problemă drăguţă. În timp ce ea şi Brad traversau oraşul, el întrebă:

– Și, cum a fost la școală?

– Facem doar recapitularea de sfârșit de an. E atât de plictisitor.

Nu mai menționă și faptul că Meghan o urmărise în baia fetelor și o tachinase că ratase petrecerea de ziua unei colege, cu un weekend în urmă, o petrecere care fusese cea mai tare din parcare. Fără părinți, cu destul alcool, ceva droguri recreaționale și dansuri „de care tu sigur nu ai voie“. Juniper îi răspunsese: „Geloasă că am luat zece la testul de engleză, nu-i așa?“ și Meghan se încruntase: „Testul ăla-i doar o pierdere de vreme“.

– Nu-i așa că de abia aștepți să scapi?

– Da, așa e.

– Îmi amintesc și eu sentimentul ăsta.

– Și mai am încă un an. Mi-aș dori să dau un test să trec direct peste ultimul an și să-mi iau diploma mai devreme.

– Și nu poți?

– Nu știu, zise ea. N-am mai auzit pe altcineva s-o facă.

– Ei bine, scumpa mea, uite aici prima lecție de adult: vrei ceva, ceri. Simplu. Bine, când spun ceri, nu zic s-o spui pur și simplu: „Hei, poți să-mi dai asta?“ și să te aștepți chiar să primești ce dorești – azi fiind o mică excepție de la regulă, îi zise el zâmbind. Ai cerut și ți s-a dat – sau ți se va da – destul de direct. Dar zic așa, ca lecție de viață la modul general: află cum să obții ceea ce-ți dorești și apoi fă tot ce trebuie să faci ca să obții asta.

Juniper luă aminte la vorbele lui. Acesta nu era mesajul pe care îl primise de la părintele Matthews la Noua Speranță. Când mama ei începuse s-o ducă la școala de duminică, la biserică și apoi într-un grup de tineri și în Programul Purității, tot ce auzise Juniper de la părintele Matthews și de la toți adulții pe care-i cunoștea (din afara școlii) fuseseră indicațiile Bibliei către femei – și anume să aspire, să fie ascultătoare și supuse față de viitorii soți și să privească maternitatea ca pe cea mai mare realizare, evitând munca din afara căminului. O femeie trebuia să fie modestă și lipsită de pretenții sau de ambiție și recunoscătoare soțului, căruia să-i încurajeze toate ambițiile și nevoile.

Din ce-și dădea seama Juniper, i se părea că Julia acceptase cu bucurie modelul acela și, aparent, încă o făcea. Însă, pe măsură ce familia ei se dezobișnuise să meargă la biserică în mod regulat, Juniper auzise din ce în ce mai puțin dogma – cu mici contradicții, până de curând. Acum mama ei părea de acord ca facultatea și cariera să fie o alegere bună. Juniper se întreba dacă nu cumva ori își schimbaseră părerea, ori dacă într-adevăr crezuseră asta cu adevărat, de la bun început.

Și noi ne întrebam același lucru. Posibil ca Julia să fi ales modelul soției îndatoritoare din rațiuni pur pragmatice. La urma urmei, pendulase între joburi de când începuse să facă babysitting, la vârsta de unsprezece ani, așa că ce putea să-i displacă la o formă de credință, în care practic bărbatul (oricare ar fi fost el) o lăsa să stea acasă, să se ocupe doar de gospodărie și de educația lui Juniper? În primul rând, începuse să meargă la Noua Speranță doar la sugestia unei alte angajate de la Whitman CVAC, Cindy. Juliei îi plăcea mediul de la biserică, cu grija și sprijinul aferente, cu conceptul de renaștere și apartenență (posibile doar prin botez și până la urmă, de ce nu?). Faptul că Brad o aprobase o motivase și mai tare. Bănuim că Iisus avusese foarte puțin de-a face cu toate acestea.

Și oricum, cine îl cunoscuse pe Brad înainte de Julia știa că omul nu se ținuse de aceste crezuri stricte și tradiționale și e posibil să nu se fi ținut, de fapt, niciodată. Juniper începea și ea să-și dea seama de asta. Nu i se părea neapărat ceva rău, ci doar stânjenitor.

– Prin urmare, dacă aș putea să termin Blakely mai devreme, tu și mama ați fi în regulă cu asta?

– Faci optsprezece ani în decembrie. E viața ta și faci ce vrei cu ea.

– OK, zise ea, văzând cum i se deschid uși acolo unde înainte văzuse doar ziduri. Bun așa, am să mă interesez.

– Dar uite care-i treaba, zise Brad. Să spunem că reușești să sari o bucată din ultimul an. Dacă reușești, îți recomand să nu te grăbești să începi facultatea mai devreme, dacă la asta te gândești. De fapt, am să fiu sincer cu tine și am să-ți spun direct că nu vreau să mergi la facultate. E o mare risipă de timp și de bani pentru cineva în poziția ta. Mai lasă-mi un an până să te decizi de tot. O să începem cu expedițiile, o să te învăț toate cele și apoi te hotărăști ce vrei mai departe.

– Bine, spuse ea, acesta fiind singurul răspuns posibil în situaţia dată. Dar nu ştiu dacă pot sări peste.

– Da, bine. Oricum ar fi, asta e ideea.

„Oricum ar fi“, îşi zise ea, „nu rămân la Whitman CVAC.“

Brad opri în parcarea de la CarMax şi spuse:

– OK, regula numărul unu: nu iei nimic care are un kilometraj mai mare de 48 000 de kilometri. A doua: camionetele de tip pick-up ies din discuţie, au un consum de căcat, scuză-mi expresia, şi chiar n-are sens să-ţi arunci banii pe fiecare plin. A treia: nu te uita după maşini mici – vreau să fii în siguranţă. Ultima regulă: nimic peste patruzeci de mii.

– Ai zis treizeci.

– De dolari, zise el.

Găsim că e important de menţionat că, deşi Juniper locuia într-o casă care, conform registrului de taxe, fusese vândută cu 1,7 milioane de dolari şi deşi venise la CarMax într-o maşină sport de import, pe care tatăl ei vitreg dăduse mai mult decât oricare din vechii rezidenţi din Oak Knoll plătiseră pentru casele lor şi deşi fusese de mult obişnuită să se îmbrace în haine moderne şi să aibă propria cameră, Juniper era uimită de bugetul fixat de Brad. Mută. Pentru o clipă, rămase cu gura căscată.

– Şi, aşa cum i-am promis mamei tale, o să instalăm şi un monitor, să fim siguri că mergi responsabil şi să ştim unde eşti, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor.

– Sigur, bine, zise Juniper fără să stea pe gânduri, din moment ce nu avea nici o intenţie să-i păcălească în vreun fel.

Brad se înclină şi o conduse spre parcare. Din mulţimea de oferte, din rândurile nesfârşite de maşini curate şi strălucitoare cu consum decent şi indici buni de siguranţă şi ferestre cu etichete de preţuri mai mici de patruzeci de mii, Juniper alese şi testă trei vehicule diferite şi apoi alese un Range Rover Evoque alb, de trei ani, cu 35 000 de kilometri la bord. Brad îi scrise vânzătoarei un cec de 30 000 de dolari şi puţin mai târziu, când SUV-ul era spălat şi cu plinul făcut şi adus

spre livrare, Brad îi dădu cheile lui Juniper și-i spuse:

– În regulă, scumpo, acum e doar a ta.

Juniper îi făcu mașinii o poză pentru a i-o arăta lui Pepper și apoi își încolăci brațele în jurul lui Brad, așa cum o făcuse dintotdeauna, așa cum și el se aștepta să o facă.

– Mulțumesc. Mulțumesc din suflet.

– Cu plăcere. Vorbesc serios. Acum, nu mă face să-mi pară rău de asta, ne-am înțeles?

Privirea lui îi readuse înapoi toate neliniștile.

Capitolul 15

Circumstanţele atenuante, atunci când le cunoşti, influenţează puternic modul în care priveşti un lucru sau o persoană. Ne plăcea Juniper, aşa cum o cunoscuserăm până atunci. Dar cu siguranţă ne era greu să vedem o fată de vârsta ei într-un SUV de lux, pe care majoritatea nu ni-l puteam permite, în mod responsabil.

Totuşi, dacă am fi ştiut atunci povestea celei de-a treia aniversări a ei, poate n-am mai fi ridicat din sprânceană la vederea maşinii cu care venise acasă în ziua aceea. N-am mai fi comentat între noi că era răsfăţată. Am fi admirat acel alb şi lustruit simbol al statutului său fără invidie – sau, oricum, cu mai puţină invidie – fiindcă am fi înţeles mai bine lucrurile prin care trecuse în primii săi ani de viaţă. Adevărul e că, dincolo de a fi profitat de oferta lui Brad, procedase fix cum ar fi făcut-o oricare dintre noi, în aceleaşi circumstanţe.

(Însă în ceea ce priveşte faptul că judecam acţiunile părinţilor săi, atât din trecut, cât şi din prezent, ar fi cu totul altă discuţie.)

Lucrurile se întâmplaseră în felul următor: Julia şi Juniper locuiau în Carolina de Nord, acolo unde crescuse Julia. Lottie, mama Juliei, trăia în rulota de care auzisem, însă Julia, în vârstă de nouăsprezece ani şi sătulă să o servească pe Lottie tot timpul, îşi luase propriul apartament – de fapt, o singură cameră deasupra frizeriei din oraş – cuvântul oraş fiind o exagerare, acesta reprezentând mai degrabă o intersecţie cu un semnal galben intermitent de atenţionare în mijloc. Cele patru colţuri ale intersecţiei erau ţintuite de clădiri comerciale. Rezidenţii erau împrăştiaţi între aceste colţuri, într-un tipar dezordonat de cocioabe, rulote şi mici ferme, întinse pe vreo trei kilometri.

Aniversarea de trei ani a lui Juniper începuse cu dificultăţi. Soba fusese înfundată toată noaptea, aşa că apartamentul era înăbuşitor, în ciuda faptului că singura fereastră existentă fusese larg deschisă tot timpul. Nici fata şi nici mama nu dormiseră prea bine, fiind transpirate şi irascibile pe tot parcursul nopţii. Şi

acum Lottie o ținea pe Julia la telefon, în timp ce Julia încerca să mănânce și să o hrănească și pe Juniper, apoi să o îmbrace și să o pregătească pentru ziua în curs.

Țineți cont de faptul că Julia, care urma să împlinească douăzeci de ani în două săptămâni, era o mamă singură care nu reușise să-și facă timp să-și dea bacalaureatul – fiind, de fapt, doar o fată ce încerca să-și croiască drumul spre maturitate, cu un plus de integritate față de anii adolescenței.

Era la telefon cu mama ei – un telefon cu fir, deoarece un mobil era mult prea scump pe lângă chiria și rata la mașină (cu dobândă de 24%) și banii pe care trebuia să-i dea bonei care avea grijă de Juniper în timp ce ea era la muncă. Sub nici o formă nu voia să o lase cu Lottie, care încă își câștiga traiul curățând casele oamenilor înstăriți din zonă, în cel mai apropiat oraș ca distanță. Până și telefonul fix costa mai mult decât voia Julia să cheltuie, însă cum putea oare să se descurce fără telefon?

În dimineața respectivă, Lottie avea o problemă cu un câine și o sunase pe Julia să-i povestească. Julia o ascultă preț de un minut, apoi îi spuse:

– Mama, nu am timp de asta, trebuie să o duc pe Juniper la bonă și apoi să plec la muncă. Spune-i doar lui Barney să lege câinele ăla, că dacă nu, suni la poliție, hai că nu e așa greu.

– N-am numărul. Care e?

– Caută-l. Eu sigur nu-l știu.

– Ce crezi că am o carte de telefoane? Nu le aduc pe aici, asta dacă le mai tipăresc.

– Bine, du-te la biblioteca publică și caută-l acolo.

– Nu vreau s-o aduci pe Juniper aici mai târziu, dacă mai e câinele ăla prin preajmă.

– Bun, atunci vino tu la noi. Facem brioșe.

– N-ai de gând să-i dai o masă caldă?

– Ba da, zise Julia, gândindu-se că cel mai probabil va fi un hotdog. Vino sau nu

veni. Trebuie să închid, mamă.

Fără să mai aştepte un răspuns, Julia închise şi se întoarse către Juniper, care stătea la masă, mâncând unt de arahide din borcan, cu linguriţa.

– În regulă, Juni, sărbătorita mea mică, hai să-ţi punem hăinuţa.

– Vreau şi cizme, spuse Juniper, coborând din scaun.

– Dar nu plouă.

– Cizme! decretă ea.

Porni chitită spre salteaua japoneză care le servea drept pat, sub care era depozitată încălţămintea lor, alături de cutii din plastic cu ciorapi, şosete, chiloţi şi colecţia de ursuleţi Beanie Babies, toate cumpărate de la un second-hand din oraşul învecinat, de lângă biblioteca locală despre care Julia îi spusese mamei sale, aflată pe o stradă mai sus de unde lucra Julia.

– Bine, cizme, cedă Julia. Dar trebuie să ne grăbim.

Erau aproape ieşite pe uşă când telefonul sună din nou. Julia ezită, însă sperând că poate era managerul ei de la Dance-n-Dine, care voia să o anunţe că era o inundaţie sau că inspecţia sanitară îi închisese temporar şi putea să-şi ia ziua liberă, răspunse. Era Lottie, din nou. Maşina ei nu voia să pornească şi voia ca Julia să vină să o ia.

– Julia, spuse ea, ştii că nu pot să trec de ziua asta dacă câinele ăsta stă la uşa mea şi mă mârâie. O să fiu prizonieră.

– Câinele e acolo acum?

– Da.

– Şi ai ajuns până la maşină, corect?

– Riscându-mi viaţa, da. Nu-mi spune că trebuie să mă duc la Shay – femeia aia e un gunoi şi nu vreau să am de-a face cu ea.

– Hai, mamă, mă faci să întârzii.

– Patty o să înțeleagă.

– Patty o să mă dea afară. Nu pot să-mi pierd serviciul.

– Oricum nu-mi place că lucrezi acolo. Se uită toți bărbații ăia la tine ca și cum… nu știu. Carne proaspătă. Las-o să te dea afară. Poți să te muți înapoi cu mine.

– Nu.

– Ei bine, asta e o alegere, corect.

– Da, este. Fii gata când ajung acolo – și te întorci singură acasă, ne-am înțeles?

– Cum?

– Nu-mi pasă. Te descurci.

Juniper își aminti că fusese zorită pe ușă și apoi pe scări, până la mașină. Transpirase cu jacheta pe ea. Mașina mirosea a țigări râncezite, fiind afumată până la refuz de fostul proprietar, sau proprietari. AMC Gremlinul era mai bătrân ca Julia și fusese martorul multor obiceiuri nesănătoase și scârboase, de-a lungul anilor.

După ce o culese pe Lottie și o lăsă la bibliotecă, Julia conduse spre bonă cu o viteză ce-i păru periculoasă lui Juniper. Aceasta stătea într-o casă dărăpănată, pe un drum de țară, la vreo șase kilometri în afara orașului. Casa era pătrată și vopsită în culoarea mentei palide, cu un acoperiș din carton bituminat. Un gard din plasă de sârmă o împrejmuia, îngrădind câini sau copii care stăteau pe acolo. La momentul acela, Juniper era singurul client uman al bonei.

– Karen, am ajuns, strigă Julia, zorind-o pe Juniper să intre pe poartă și apoi să urce treptele din lemn. Ușa casei era deschisă.

Nimeni nu răspunse. Julia o grăbi pe Juniper înăuntru.

– Unde e? Karen?

Casa – cu toate cele patru camere – părea goală, exceptându-l pe Doofus, bătrânul câine al lui Karen, care stătea în fața televizorului și dădea din coadă,

fără a se obosi însă să le întâmpine. Pe ecran rula un talk-show matinal, care era în mijlocul segmentului de gătit. Julia rămase cu Juniper în sufragerie şi căzu un moment pe gânduri. Se lăsă pe genunchi şi spuse:

– Juni, mami trebuie să plece. Stai aici pe canapea şi nu te mişca. Karen se întoarce într-un minut.

– Nu vreau.

– Iubire, mami trebuie să meargă la muncă, altfel n-o să mai aibă cu ce să-ţi cumpere încă un ursuleţ Beanie Bag data viitoare când mergem la magazin.

– Nu pleca.

– Karen se întoarce imediat, spuse Julia şi o luă în braţe şi-şi atinse nasul de al lui Juniper. Fii tu fata mea cea responsabilă şi ai grijă de Doofus, OK? Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. O aşează pe Juniper pe canapea. Ne vedem imediat după somnul de după-amiază şi o să facem brioşe de ziua ta. Yay!

– Yay, spuse şi Juniper pe un ton stins, ca şi când ar fi răspuns la o întrebare.

Julia plecă. Pentru un timp, Juniper rămase acolo unde Julia o pusese, cu picioruşele încălţate cu cizmele Dora Exploratoarea ieşite în afară. Avu grijă ca ele să nu atingă materialul canapelei. Îşi păstră jacheta pe ea, deşi încă transpira. Urmări porţiunea din emisiunea de gătit. Oamenii din emisiunea povesteau despre cum să gătească un rântaş, cuvânt care îi aminti lui Juniper de personajul Roo, micul cangur din poveştile cu Winnie The Pooh. Fetiţa urmări cu mare atenţie emisiunea, aşteptând ca micul prieten al lui Pooh să iasă cumva din oală.

Când îi fu limpede că Roo nu mai avea să apară, Juniper vru să schimbe canalul, însă i se spusese să rămână pe canapea şi nu voia să aibă probleme, atunci când Karen se întorcea şi ar fi găsit-o pe jos.

Puteţi să vă imaginaţi fetiţa acesta, pe canapeaua albastră în carouri, cu părul ei şaten-deschis strâns în codiţe mici, cu cizmuliţele ei roz înflorate, ieşite în afară, atârnând deasupra unui covor împletit, din anii ’70, uzat şi cu un model portocaliu amestecat cu maroniu şi arămiu? Canapeaua avea o mică pată de sânge pe ea, probabil din pricină că fostului proprietar îi sângerase nasul, dar cine putea spune asta cu certitudine? Juniper avea obrajii înroşiţi. Îşi alungă lacrimile clipind din gene.

Colanții ei dungați în culorile curcubeului i se întrezăreau ieșind din cizme de sub fusta ei roz de balerină. În timp ce aștepta, ciupi materialul de deasupra genunchilor, îl ridică și apoi îi dădu drumul. Făcu asta de patru sau cinci ori. Se scobi în nas. Își scărpină ciupitura de păianjen de la gât.

Mațele îi chiorăiră, vestind-o că era timpul pentru o gustare. Poate Karen o să-și aducă aminte că azi era ziua ei. Poate că avea să-i dea viermi din jeleu ca gustare. De asemenea, voia la toaletă. Acest din urmă motiv îi dădu lui Juniper curajul să se miște de pe canapea. Era convinsă că bona avea să fie mai supărată pe ea dacă făcea pipi pe canapea decât dacă se mișca de acolo.

Baia fără ferestre era o peșteră mică, umedă și întunecată. Lui Juniper nu-i plăcea nici măcar atunci când arăta cel mai bine. Azi îi părea sinistră. Ceva putea să se ascundă după perdeaua de duș, pândind momentul să sară și să o înșface. Se apropie cu inima tremurândă.

Ca să ajungă la întrerupătorul de lumină, Juniper trebuia să tragă taburetul de sub chiuvetă și să se urce pe el. Pe când ce se urca, inimioara ei de pasăre bătea tare, făcând-o să tresară, apoi totul se întunecă. Ea începu să plângă şi, în acelaşi timp, se scăpă pe ea. Și Karen tot nu mai venea.

Juniper nu știu ce altceva să facă, decât să fugă din baie. Rămase în living, cu hainele murdărite care începeau să se simtă lipicioase și reci pe piele și cu fața brăzdată de lacrimi. Nu mai venea nimeni după ea. Era singură acolo cu Doofus și avea să rămână singură pe veci, fără gustări de ziua ei sau brioșe sau cadouri de la bunica. N-avea s-o schimbe nimeni în haine uscate. N-avea să pună nimeni un film sau să-i citească o poveste înainte de somnul de după-amiază.

Avea trei ani în ziua aceea; n-avea o percepție clară asupra a ceea ce însemna dragostea, dar dragostea, așa cum o știa ea, era atunci când cineva te lua în brațe și tu-l strângeai tare. Iar acum nu avea pe nimeni.

Cât timp petrecuse Juniper așa singură, convinsă că fusese abandonată, fără vreo șansă de a fi salvată? Greu de spus. Mai târziu, Karen îi spusese Juliei că fusese alături să-și îngrijească tatăl, care suferea de scleroză multiplă și avea nevoie de ceva ajutor în plus cu rutina de dimineață. Când se întorsese acasă, o găsise pe Juniper sub masa din bucătărie, fără pantaloni pe ea, cu o franzelă ambalată alături. Ambalajul era deschis și Juniper mânca o felie. Cizmele ei de ploaie erau puse cu susul în jos în chiuvetă.

Nici Karen şi nici Julia nu fuseseră tulburate de situaţie. Din punctul lor de vedere, nu se întâmplase nimic grav. Da, Juniper avusese o mică problemă cu mersul la baie cât aşteptase, dar se descurcase admirabil. Ce fetiţă deşteaptă! La mulţi ani!

Capitolul 16

Sosi şi ultima zi de şcoală a lui Xavier.

– N-am de gând să ratez asta, spuse Joseph, băiatul alb cu codiţe rastafari care cânta la saxofon, ca răspuns la alarma de 7.20.

Părea obosit, de parcă fusese treaz toată noaptea sau de parcă se dăduse din pat cu zece minute mai devreme şi traversase în fugă sala de bal a liceului, din vecinătatea curţii lui, ca să ajungă acum la timp.

– Eu cred că da, zise Xavier, luând loc alături de el.

Clasa era aproape plină; unii colegi aleseseră să chiulească. Azi elevii din ultimul an n-aveau o zi tocmai încărcată, evenimentul principal fiind o întrunire de premiere. Aşa că cel mai probabil, cei care chiuleau ştiau că n-aveau la ce premii să se aştepte. Joseph urma să primească unul, pentru muzică. Xavier urma să primească trei: pentru muzică, cultură civică şi economie. Terminase anul cu o medie de 4.2.[11]

„Un perfecţionist“, aşa cum îl catalogase unchiul său Kyle de curând, cu un amestec de admiraţie şi ciudă; Valerie reuşise să lase în urmă viaţa ei de clasă muncitoare, în vreme ce Kyle nu reuşise niciodată. Viaţa lui Kyle era cea a unui muncitor la o fabrică de maşini, trăind de la un salariu la altul, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Fiul lui Kyle terminase liceul cu trei ani mai devreme, însă nu pentru merite deosebite, iar acum era închis deoarece cumpărase iarbă. „Pun pariu că ai impresia că poţi ajunge următorul preşedinte negru“, îi spusese Kyle lui Xavier în timpul unei conversaţii la telefon şi Xavier îi răspunsese „A, nu. Cine ar vrea slujba asta?“ Îl admira pe preşedintele Obama, aşa cum era de aşteptat; însă nu avea nici o dorinţă să trăiască cu o ţintă pe spate sau să fie supus acuzaţiilor la care erau supuşi politicienii. Îi ajungea să fie analizat de profesorii de muzică, de juriile din competiţii şi într-o bună zi, de critici.

Era îngrijorat că aversiunea lui faţă de politică îl făcea un om slab. Tatăl său

fusese atât profesor, cât şi activist, predându-le studenţilor şi vorbindu-le organizaţiilor şi chiar Congresului despre discriminarea rasială. Într-un discurs care era disponibil pe YouTube, Tom se adresase publicului spunând: „De ce fac asta? Ei bine, un motiv ar fi că albii ascultă mai bine de alţi albi. Şi fiindcă e răspunderea albilor să îndrepte răul făcut de strămoşii lor. Dar oricărei persoane careia îi pasă să se facă dreptate în cazul ei – şi aşa suntem toţi. Sunt destul de sigur, va vrea să se facă dreptate şi-n grup, de asemenea. Înţelegeţi?“

Xavier înţelegea. Vizionase acea înregistrare şi altele la nesfârşit. Înţelegea, normal că înţelegea, dar nu voia să se pună vreodată de-a curmezişul sau să lase ceva să stea în calea pasiunii sale. Cel puţin nu acum, nu când de-abia pornea pe drumul spre o carieră în muzică, muzică full-time, ca mod de viaţă, cu zile petrecute în studiouri de repetiţii, cu nopţi în care avea să concerteze în diverse locuri, într-o lume populată de oameni care preţuiau artele. Care mai era rostul progresului către egalitatea în drepturi, dacă un individ ca el, care nu era alb, ar fi continuat să agite apele, în loc să se bucure de rezultate?

Prin urmare, nu-şi dorea nimic altceva decât o viaţă trăită prin muzică. Cu o singură excepţie: Juniper. Juniper, gândi el, putea să existe alături de muzică. Emoţiile pe care le avea atunci când se gândea la ea nu erau cu nimic diferite de cele pe care le trăia atunci când cânta la chitară (fără a socoti dorinţa sexuală). Ar fi înţeles tatăl lui asta? se întrebă Xavier. Ar fi fost mândru?

– Eşti un ciudat, îi zise Joseph lui Xavier. Pun pariu că te-ai trezit de la şase să exersezi.

– De fapt, la cinci jumate.

– Cum spuneam.

Xavier i-ar fi putut răspunde că dacă şi el, Joseph, ar fi exersat mai mult, ar fi putut obţine o bursă de muzică la o şcoală în alt stat, sau cel puţin altundeva în stat, într-un loc nou şi interesant, unde orice reper, stradă sau mall, unde orice biserică, conac sau stejar mare nu-i era la fel de cunoscut ca propriu-i chip în oglindă. I-ar fi putut spune că trezitul devreme îi dădea unui om impresia (oricât de falsă) că avea controlul asupra vieţii sale, că făcea parte din acţiunile ce guvernau lumea. De asemenea, lui Xavier nu-i plăcea să doarmă până târziu. Nu-i plăcuse cum se simţise în puţinele ocazii când dormise peste, să spunem, ora nouă; i se părea că jumătate din zi se pierdea, că era în urmă cu tot, că pierduse

un timp pe care nu-l mai putea recupera.

Și mama lui era genul de persoană care se trezea devreme și se obișnuiseră amândoi să stea în bucătărie în zori, când cerul se însenina, să bea cafea și să vorbească despre tot ce le trecea prin minte. În ultima vreme subiectul era marele stejar, cât avea acesta să mai reziste și cât se temea ea de ziua când acesta avea să moară. În dimineața aceasta, care era ultima lui zi în școala de stat, îi spusese:

– Știu că e dureros ce spun, însă azi, mai mult ca oricând, mi-aș fi dorit ca tatăl tău să fi făcut parte din viața ta.

– Da, și eu, deși până să-i spună ea, nici nu-i trecuse asta prin cap.

Adevărul era că el se străduia să nu se gândească prea des în direcția aia – deoarece, care era rostul să se înfrupte din durere și pierdere? Trebuia să se concentreze pe ceea ce conta cu adevărat și anume pe practica ce-l ajutase să traverseze toți acești ani cu succes. Își pierdea uneori concentrarea de la asta? Firește vezi situația Juniper Whitman. Îi devenise tot mai ușor odată cu trecerea anilor, tocmai fiindcă se apropia tot mai mult de a fi la cârma propriului destin – în măsura în care cineva poate fi.

Și-ar fi dorit ca tatăl lui să-i fie alături. Nu-l avusese lângă el de la bun început. „Viața-i de căcat“, îi spusese unchiul Kyle, cu o zi în urmă. „Dacă nu știai deja, o să afli. Mamele nu-și pot proteja îngerașii scumpi la nesfârșit.“ Xavier știa asta într-un fel. Nu-i relatase nimic din toate acestea lui Joseph. Îi spusese doar:

– Ei bine, am văzut patru căprioare în curtea mea la răsărit. Tu ce-ai văzut când ți-ai urnit fundul prăpădit din pat?

– Am văzut locul ăsta.

Dat fiind faptul că-n sala de clasă erau doar elevi din ultimul an și că aceasta era ultima dată când ei se adunau aici, domnul Hopkins, profesorul care le preda engleza și ținea un întreg curs despre Scott Fitzgerald și soția lui, Zelda, nu se mai obosi ca de obicei să facă liniște în clasă, în vreme ce anunțurile zilnice erau difuzate la megafon. În schimb, se plimbă prin sală cu un coș din plastic, plin cu batoane pentru micul dejun și brioșe ambalate pe care le oferi elevilor. Xavier luă o brioșă cu portocale și coacăze.

– Mulțumesc, îi zise el domnului Hopkins, un bărbat de culoare, trebuie să

adăugăm, deoarece nici un profesor alb n-a fi făcut un asemenea gest dintr-un număr de motive – acesta apropiindu-se, apoi ciufulindu-i părul lui Xavier.

Joseph alese un baton pentru mic dejun. Domnul Hopkins nu-l ciufuli și pe el. Când domnul Hopkins trecu mai departe, Joseph zise:

– Suge-o.

– Și eu te iubesc, frate.

– Hei, în seara asta se întâmplă ceva la Marco. Ar trebui să mergem, îi zise Joseph lui Xavier.

– Da, sigur, dar vezi că mâine merg la muncă.

– Adică?

– Adică, răspunse Xavier desfăcând brioșa, n-o să rămân peste noapte.

– Omule, păi ce rost mai are dacă nu rămâi?

– Rostul e că mă uit la o notă de plată de 30 de bătrâne pentru primul an de facultate. Nu pot să nu merg la muncă.

– Păi ce, ai pierdut bursa?

– Nu, omule, asta e pe lângă bursa primită și ajutorul financiar.

– Pe bune, mai bine ai fi mers la o facultate de stat.

Nu era ca și cum Xavier nu se gândise la asta. Atât Dashawn, cât și Joseph mergeau acolo – Joseph (un student de nota 7 cel mult) mergea acolo în virtutea faptului că-și alesese să-și ia licența în comunicare și că avea o mamă care lucra la Biroul de Admiteri. Xavier îl iubea ca pe un frate, în ciuda faptului că era un pierde-vară; Joseph, care avea un saxofon ce-i devenise aproape al cincilea membru, înțelegea și împărtășea dorința nestăpânită a lui Xavier de a face muzică, fiind aceeași dorință care îi mânase pe muzicieni încă din vremea primelor flaute din os și tobe din piele.

– Și să-mi dau licența în ce? îi zise Xavier. Nimeni nu face chitară clasică la stat.

– În orice. Cui îi pasă? Nu-i ca şi cum ar exista slujbe disponibile pentru absolvenţi. Am putea să ne luăm un apartament împreună şi să petrecem cât poftim.

– Bobocii stau în dormitoare de cămin, nu în apartamente.

– În fine. Măcar ar fi prin preajmă. Nu-i aşa? o întrebă Joseph pe Andrea, fata care stătea în stânga lui, înghiontindu-i piciorul cu al său.

– Ţine-ţi picioarele puturoase departe de mine! spuse ea şi se întoarse imediat.

– N-ar fi mişto să-l avem pe Zay la universitatea de stat la anul, ca să putem să ieşim cu toţii?

– Nu m-ar deranja, răspunse Andrea, zâmbindu-i lui Xavier.

– Ei bine, n-o să se întâmple.

El nu-i zâmbi şi nici măcar nu se uită la ea. Andrea era una dintre fetele cu care se cuplase toamna trecută şi care de atunci îi dăduse mesaje în fiecare săptămână, mesaje care erau mai mult sau mai puţin invitaţii să iasă din nou. Ştia că n-ar fi trebuit să stea pe gânduri când o fată îi cerea asta. Ce mascul normal n-ar fi procedat aşa? Sex fără obligaţii, fără aşteptări – despre asta era întreaga cultură a cuplării. În regulă, dacă asta funcţiona pentru ea şi pentru unii dintre prietenii lui, dar el se lămurise repede că nu era făcut pentru aşa ceva.

Firește, voia să facă sex. Se bucurase şi fusese chiar recunoscător s-o facă. În acelaşi timp, se simţise aiurea să se dezbrace alături de o fată pe care nu o cunoştea prea bine şi pe care nici nu-l interesase s-o cunoască mai departe. Fuseseră câteva minute de dorinţă intensă şi descărcare şi apoi ea-i spusese în timp ce se îmbrăca: „Trebuie să mă văd cu prietenii în oraş, cam în vreo douăzeci de minute, aşa că ne vedem la şcoală, în regulă?“, iar el îi răspunsese „Sigur“. Şi apoi rămăsese singur în dormitorul său, cu lampa în formă de miel, cu telefonul mobil şi cu un prezervativ folosit, pe care-l învelise rapid într-o pagină de caiet şi-l aruncase la coş. Se simţise gol pe dinăuntru şi stingher. Nu se putea aştepta la altceva de la Andrea, dar voia… mai mult. O conexiune, poate. Emoţie. Era oare jalnic şi demodat dacă se gândea că sexul avea legătură cu dragostea?

Apoi o făcuse din nou cu altă fată, mai mult ca să se convingă că rezultatul

fusese același și să profite de o ofertă sigură. Fata respectivă, Rachel, nu fusese la fel de tăioasă ca Andrea. Chiar și așa, întâlnirea nu fusese nimic mai mult decât o scurtă distracție, o potrivire a unor piese care se îmbinau. Fusese bine, dar, în același timp, nu tocmai. Nu plănuia să repete experiența.

– Voi mergeți diseară la Marco? îi întrebă Andrea.

– Mergem, răspunse Joseph, când sună de ieșire.

– Ne vedem acolo, spuse ea.

– Ne vedem acolo, îi zise Joseph lui Xavier, privind-o cum pleca.

– Te vezi tu cu ea, zise Xavier care își aruncă rucsacul peste umăr și se ridică.

– Să nu-mi spui că dai înapoi.

– Dacă petrecerea o să fie doar…

– Calmează-te. O să fie multe lucruri, îl asigură Joseph.

Merseră spre hol și intrară într-o grămadă de adolescenți care se îndreptau spre sălile de clasă pentru prima oră.

– E vorba de fata aia?

– Care fată?

– Vecina, gagica de la Blakely cu care am vorbit atunci în fața casei tale. Mi-a zis Dashawn.

– Nu, nu despre ea e vorba. Și o cheamă Juniper.

Capitolul 17

– Aşadar, ascultă, zise Valerie în seara aceea, în timp ce mergea împreună cu Xavier, de la laboratorul ei din universitate, către parcare. N-am vrut să spun o vorbă despre asta, până n-au fost gata toate detaliile, dar acum că sunt, situaţia e următoarea: am angajat un avocat şi-i dau în judecată pe constructorii familiei Whitman, Primăria şi pe Brad Whitman, pentru că ne-au omorât copacul.

– Poţi face asta? întrebă Xavier, cărând o tavă cu răsaduri.

– Pot. E un proces civil, nu unul penal. N-o să meargă nimeni la închisoare. Pedeapsa va fi doar de ordin financiar. Scopul lui e să-i descurajeze pe aceşti oameni să-şi continue practicile dăunătoare şi înşelătoare de construcţie.

– Ai zis de Brad. Nu şi pe soţia lui?

– Nu. Presupunerea noastră e că el şi constructorul au luat deciziile relevante.

– Şi ei ştiu? Mă refer la soţii Whitman.

Judecând după tonul său, Xavier părea uşor alarmat.

– Încă nu. Primul pas este trimiterea citaţiei, care va fi prin corespondenţă înregistrată, după ce avocaţii mei termină de pus la punct toate hârtiile – cam în două săptămâni, cred. Ai auzit expresia „a fi citat“, corect? Uneori şeriful face asta în persoană, dar nu aşa vom proceda în cazul de faţă.

– Nu văd de ce a trebuit să duci lucrurile atât de departe, răspunse Xavier şi se opri locului.

– Vorbeşti serios? spuse ea cu pupilele dilatate. N-ai trăit cu mine în fiecare zi, preţ de optsprezece ani şi şapte săptămâni? N-ai asistat la cursurile mele de vară vreo cinci ani, ca să nu te trimit la grădiniţă? Trebuie să luptăm pentru ceea ce este just, altfel nimic n-o să se schimbe.

– Ai zis că o să fii o vecină bună.

– Treaba asta nu e ceva personal.

– Adică, zâmbi Xavier afectat, tu ai impresia că Brad Whitman n-o să ia asta personal?

– Nu înțeleg de ce te agiți atâta. Nici măcar nu vei fi aici când vom lămuri asta. Poate dura șase luni, poate mai mult.

– Când veți lămuri asta? întrebă el, vădit agitat. Mamă, e un proces. Dacă voiai să „lămurești“ ceva, puteai să mergi să vorbești direct cu individul.

– A, așa crezi? Să merg și să-i cer să plătească o penalizare de o sută de mii de dolari și să-l pun să jure că n-o să se mai repete? Să mă duc și să le cer constructorului și Primăriei să se scuture de patru sute de mii?

– Ce? Cinci sute de mii? Atâta ceri daune?

– Știu, zise ea. Pare exagerat. Avocatul a propus suma asta și, când mi-a explicat de ce, am fost de acord cu el. E oare nevoie să-ți amintesc că facultatea ta costă aproape șaptezeci de mii de dolari pe an?

– O clipă. M-ai încurajat să-mi aleg facultatea visurilor mele și acum dai vina pe mine că e scumpă?

– N-am vrut să sune așa.

– În plus, bursa mea…

– Acoperă jumate. Știu. Dar dacă ceva nu merge sau dacă tu nu reușești să menții media necesară…

– Am s-o mențin.

– Mă aștept să o faci. Însă uneori, se mai întâmplă lucruri neașteptate. Poate că o să ai un semestru greu și… tot ce zic e că deși n-am început asta pentru bani, banii pot face toată diferența în următorii patru ani din viața ta. Gândește-te doar cât timp vei avea pentru muzica ta, dacă nu vei fi nevoit să-ți iei o slujbă, ca toată lumea. Ai putea să-ți obții diploma fără ca vreunul dintre noi să intre în

datorii. Ai putea să te gândești și la secția universitară pentru doctoranzi.

Xavier tăcea, dar părea supărat. Îi putea vedea mintea cum lucra.

– Ce-i cu tine? Ce te frământă atât de tare?

– Nimic, răspunse el și începu să meargă din nou.

– E în regulă, spuse ea continuând să meargă.

– Poate e mai bine așa, ca soții Whitman să ne devină dușmani, concluzionă el.

– Dușmani? Nu fi atât de dramatic. Nu trebuie să fim dușmani. Când Brad Whitman va înțelege cât rău au provocat alegerile lui…

– Atunci, ce, o să te invite la grătar? „Hei, greșeala mea, uite un cec. Să lăsăm trecutul să fie trecut“, zise Xavier imitându-l pe Brad.

– Nu, dar dacă sau când ne intersectăm…

– N-ai de gând să-i spui?

– Nu așa se procedează, zise ea.

Și mai adevărat era faptul că nu voia să-l confrunte direct pe Brad; era, fără îndoială, genul care ar fi încercat s-o farmece să-și schimbe hotărârea, iar ea nu voia asta. Cât despre Julia, nu voia s-o ofenseze personal, ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi încercat să-i explice. Mai bine lăsa lucrurile așa. Aveau să se rezolve de la sine.

– Dacă și când o să ne intersectăm, repetă Valerie, sunt convinsă că o să fie civilizat și am să fiu și eu și asta o să-mi fie îndeajuns. Am exersat suficient să coexist alături de oameni care n-au altceva decât dispreț pentru ceea ce sunt și ce-am făcut cu viața mea, cu alegerile mele, cu lucrurile pe care le-am susținut. Nu-mi pasă dacă lui Brad Whitman îi place de mine sau nu, îmi pasă de ceea ce este just.

– Credeam că tu și Julia erați pe cale să deveniți prietene.

– Am toți prietenii de care am nevoie, zise Valerie încordată.

Ajunseră la mașină și încărcară tăvile cu semințe în liniște. Valerie conduse fără să scoată o vorbă. Când sosiră acasă, Xavier se retrase în dormitorul lui, unde Valerie îl auzi luând una dintre chitare – modelul Jose Marin Plazuelo – își dădu ea seama după sunet, un instrument dichisit în valoare de 6 000 de dolari, pe care-l plătise el însuși. Cântă o piesă la care lucra deja de ceva vreme – Asturias, o compoziție spaniolă din secolul al XIX-lea. Era complexă și expresivă, plină de melancolie și pasiune deopotrivă. Potrivită, gândi ea, pentru cum era viața lui acum. Și atât de fidelă caracterului său.

Ascultând, Valerie simți mândrie, teamă și tristețe în egală măsură. În două săptămâni, el avea să decoleze din preajma ei și să se avânte în lume. Când oare se făcuse atât de înalt, de matur, atât de departe de punctul când ea putea să-l tragă pe genunchi, să-și încolăcească brațele în jurul lui și să-și asigure că totul avea să fie bine? Când îl ținea în brațe și ea credea asta, măcar pentru scurt timp. Dar cum oare avea să fie totul bine, când ea nu-l va mai auzi zilnic? Ah, blestemul condiției de mamă.

Puțin mai târziu, Xavier urma să plece la o petrecere la prietenul lui Marco, își aminti Valerie.

– Stai un pic. Am deviat mai devreme. Ce-ai vrut să spui când ai zis că probabil e mai bine să fim dușmani cu familia Whitman? De ce ar fi probabil mai bine?

– Nimic.

– Mai încearcă, spuse ea și-și puse mâinile în șold.

– Nimic. Îmi place de Juniper, atât. Am fost – nu știu. M-am gândit să ieșim, dacă părinții ar lăsa-o.

– Vrei să ieși cu Juniper Whitman? E… adică, n-ai văzut poza aia cu ea și Brad, treaba cu puritatea, când am fost la petrecerea de casă nouă? Xavier Alston-Holt, Juniper nu e o fată la care ar trebui să te gândești mai mult de două secunde.

– Era o poză de când avea paisprezece ani. Nu mai pune botul la prostia aia.

– E o viziune asupra lumii. A crescut cu asta. Crezi că se poate lepăda de ea ca de un tricou mai vechi?

– N-o cunoști. Dar oricum nu mai contează. Oricum n-are nici un sens să mă văd

cu cineva de pe aici.

– Mai ales cu ea.

– Ea e în regulă, zise el.

– Neîndoielnic. Și mie îmi place. Dar cum să-ți spun? E foarte, foarte albă.

– Pe bune? spuse el dându-și ochii peste cap. Asta-i tot ce poți să spui? Nimănui nu-i mai pasă de treburile astea.

– Unora nu le pasă. Însă altora da. Foarte mult. Gândește-te ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

– Acum multă vreme. Acum e altfel.

– Nu atât de mult pe cum pare din punctul tău de vedere. Țara asta e doar parțial integrată. În bule, în grupuri de locuitori unde mentalitatea tribală nu e atât de puternică. Ești în interior, așa că nu poți să-ți dai seama – și poate că aici e vina mea, că te-am crescut atât de specific clasei de mijloc, gândindu-mă că, dacă-mi trăiesc viața ca și când aș fi fost în The Cosby Show și rasa n-ar mai fi contat, întreaga lume m-ar fi urma și s-ar bucura. Îl apucă de antebraț. Zău, Zay, ți-ar fi mai bine dacă nu te-ai vedea cu vreo albă.

– Venind din partea ta, asta e o minciună. Te-ai măritat cu un alb.

„Și uite unde ne-a adus asta“, își zise ea. „Uite unde l-a adus pe el“. Nu spuse nimic din astea.

– În regulă, poate sunt mult prea precaută. Însă nu în ceea ce o privește pe Juniper – nu în ceea ce privește familia ei, sau mai bine zis, în ceea ce-l privește pe Brad. S-o pună să facă un legământ de virginitate? Haide! Genul ăsta de oameni vor doar să-și păstreze fetele și descendența „pure“. Acum patruzeci, cincizeci de ani, genul lui te-ar fi linșat doar că te-ai uitat la ea. Poate că acum nu mai spânzură băieți, dar atitudinea lor nu s-a schimbat.

– Cum zici tu.

– Mă iei pe mine cu „cum zici tu“? Își scutură capul mirată. Pesemne chiar îți place fata asta.

– Și dacă-mi place, ce? O să strici oricum ceea ce avem acum cu procesul tău, înainte să se transforme într-o relaţie. Deschise uşa din faţă. O să fiu acasă până la miezul nopţii.

Plecă, lăsând-o pe Valerie năucă. În urmă cu jumătate de oră se lamentase că rămăsese atât de puţin timp până ca el să plece la facultate. Acum parcă îi părea rău că asta nu se putea întâmpla mai devreme.

Capitolul 18

Acum ne apropiem de un moment de răscruce în povestea noastră. Urmează mai jos câteva lucruri importante:

Poveştile pe care le iubim cel mai mult în cultura noastră au mereu un personaj negativ.

Dacă ar fi s-o întrebăm pe Valerie Alston-Holt care ar fi acesta în povestea noastră, l-ar nominaliza pe Brad Whitman. N-ar spune însă că era răufăcătorul tipic de la televizor, un om în negru, un egocentrist sau psihopat cu inima neagră. Dacă cineva ar fi înțeles nuanțele fine a ceea ce am putea considera ticălos, Valerie cu siguranță le înțelegea. În același timp, dacă cineva ar fi întrebat-o, ar fi zis că Brad era arhitectul problemelor ei curente și n-ar fi greșit cu nimic.

Dar cine ar fi răufăcătorul acestei povești din punctul de vedere al lui Brad Whitman? În acest punct, când urmează a fi curând lovit de un proces cu daune de șase cifre, răspunsul este evident. Dar ceea ce este evident nu este mereu răspunsul.

Pe cine am fi nominalizat noi oare? Am fi nominalizat pe cineva? Sau am fi spus mai degrabă ceva de genul „Se mai întâmplă și dintr-astea“, ca și cum nimeni n-ar fi putut face nimic?

Dealul Stejarilor

CVAC – Heating, Ventilation and Air Conditioning – Căldură, Ventilație și Aer Condiționat

Yuppies = young urban professionals (tineri care lucrează în oraș)

Cremă împotriva hemoroizilor

Juniper = ienupăr

Regula picăturii era un principiu social și legal de clasificare rasială, utilizat în Statele Unite la început de secol XX. Această regulă spunea că orice persoană, chiar și cu un singur strămoș sub-saharian african (cu o singură picătură de „sânge negru“) era considerată o persoană de culoare (negru sau colorat, în termeni istorici).

Sistemul de învățământ K-12, adică „Kindergarten to 12th grade“(de la grădiniță la clasa a 12-a). Copiii încep școala în jur de cinci ani și termină la 18 ani

Spaghetti O – marcă americană de paste la conservă, ieftine și foarte populare

National Association for the Advancement of Colored People – Asociația Națională pentru Promovarea Oamenilor de Culoare

American Civil Liberties Union – Uniunea pentru Protecția Libertăților Civile Americane

Scorul ponderat la examenele de final de liceu în Statele Unite. Această medie este suficientă pentru admiterea la universitate

PARTEA A II-A

Capitolul 19

Astăzi, în a cincea zi de muncă a lui Juniper la magazinul alimentar, o zi fierbinte de iunie, la o săptămână după terminarea şcolii, ea şi Xavier stăteau în parcarea de la Fresh Market, între noua ei maşină şi vechiul lui automobil – o Honda de doisprezece ani, cu vopsea decolorată şi cojită pe capotă, acoperiş şi portbagaj, cojile fiind ţinute laolaltă de sevă de pin, o consecinţă a parcării şi acasă, şi la şcoală sub pinii omniprezenţi din Carolina de Nord. Între cele două vehicule era un contrast puternic pe care tinerii nu-l luau în seamă.

Fuseseră trimişi acasă mai devreme din turele lor, deoarece un camion cu marfă se stricase, nereuşind să mai livreze ceea ce altminteri ar fi trebuit depozitat. Prin urmare, acum erau amândoi liberi şi nesupravegheaţi.

Azi era prima zi când turele li se potriviseră şi prima şansă pe care o aveau să vorbească în persoană şi în intimitate de la întâlnirea lor, ce avusese loc în colţul din curtea lui Juniper. Amândoi purtau uniformele angajaţilor, compuse din pantaloni kaki şi cămăşi verzi. Juniper îşi împletise părul în două codiţe franţuzeşti. Mama îi spusese că părea ordonată, eficientă şi drăguţă. Juniper detesta cuvântul drăguţă. Nici pe mama ei nu prea o avea la inimă pentru asta; Julia părea incapabilă să se oprească să mai remarce în mod repetat cât de incredibil era că Juniper primise acel Land Rover, făcând-o pe Juniper să se simtă tot mai prost din cauza asta şi faţă de ea însăşi.

Julia fusese complet luată prin surprindere. Unii spuneau că asta se datora faptului că propriul ei SUV, deşi costase cel puţin de două ori mai mult decât acest Land Rover, era din acelaşi an cu al lui Juniper şi nu se cuvenea oare ca ea să aibă o maşină mai nouă ca a fiicei sale? Firește, această afirmaţie era nefondată. Unii dintre noi voiau să aibă o părere mai bună despre Julia. Pesemne că fusese mai degrabă surprinsă de faptul că aceste vehicul depăşea cu mult nevoile unei adolescente de a avea un transport de nădejde şi se temea ca Juniper să nu devină răsfăţată. În orice caz, Juniper, care plecase azi de acasă nervoasă, dăduse uitării toate acestea pentru Zay.

El era mai mult decât „drăguț“, era încântător. Știa că înseamnă atrăgător sau fermecător, însă-i plăcea și cum se diferența de acestea cuvântul încântător (în sens fonetic, nu literar).

Îl urmărise pe Zay la muncă. Stocase marfa de la raionul patru până la șapte, în timp ce ea se ocupase de raioanele doi și trei și-și găsise toate scuzele să treacă prin raioanele lui și să arunce o privire. Nu era câtuși de puțin leneș, ceea ce n-o surprinsese pe Juniper sau pe oricare dintre noi – altfel cum ar fi putut un adolescent să-și cumpere o chitară de 6 000 de dolari, dacă nu muncind pe brânci, fără să-și ia măcar o zi liberă?

Da, Juniper îl admirase pe Xavier în timp ce acesta muncea. Se gândise de asemenea la cât de bine începuseră, însă, în ultimele două săptămâni, când amândoi fuseseră foarte ocupați cu școala și altele, în cazul lui Xavier cu absolvirea, lucrurile stagnaseră. Până acum, sau cel puțin ea așa spera. Când ieșiseră de la muncă, el o întrebase: „Hei, ai un minut? Speram că putem să vorbim“ și ea-i spusese „Da, și eu“ și ieșiseră afară împreună.

De cum părăsiră magazinul, ea își putu auzi bătăile inimii în timpan, la fel ca în noaptea când el o sărutase și se simți brusc cuprinsă de căldură. Asta o fascina; era ca și cum o parte inconștientă și primitivă a ei știa lucruri de care partea conștientă era mult mai puțin sigură. Ea și Xavier împărtășeau ceva real, asta-i spuneau reacțiile ei. Îi spuneau că, în sfârșit, primea îndrumarea pentru care se rugase.

– Voiam să-ți spun cât de prost mă simt pentru noaptea aia, știi tu, de la petrecerea de casă nouă.

– Poftim? De ce?

– Îți datorez o scuză.

– Nu, n-ai de ce, n-ai greșit cu nimic, spuse ea în timp ce ținea în mână telefonul, învârtindu-l pe toate părțile, pe măsură ce vorbea.

– Apreciez că spui asta, dar… în primul rând, ai spus că n-ai voie să ieși cu băieții sau ceva de genul ăsta, așa că m-am gândit că te-am făcut să încalci regulile?

– Nu m-ai făcut. Pot să iau decizii și singură.

– Da, bine, nu asta am vrut să spun. Normal că ai o… nu mă exprim eu cum trebuie. Of, Doamne… știam că o să stric asta și acum crezi că sunt un nemernic.

– Nu cred asta. Nici pe departe.

– Voiam s-o fac mai devreme. Dar cum nu am numărul tău…

Juniper așteptă. Ce anume voia să facă mai devreme? Să-și ceară scuze? Sau era oare vorba de mai mult? Pentru că se comporta ca și când ar fi fost vorba de mai mult. Xavier se rezemă de mașină și-și puse telefonul și mâinile în buzunare, spunându-i:

– Poate că n-am greșit să fac asta, însă poate n-am făcut nici cea mai bună mișcare – pentru mine. Adică îmi place de tine. Enorm. Ar fi frumos să petrecem timp împreună, adică știi tu, să ieșim. Să presupunem că ai vrea și tu și că ai putea. N-am face decât să complicăm lucrurile, din moment ce eu plec în august. Înțelegi asta, nu-i așa?

Juniper îl urmărise cât vorbise. Acum, se uita în jos la pantofii ei și ridica din umeri.

– Cred că da, sigur.

– Oricum, e greu pentru mine. Dar putem fi prieteni. Adică, din moment ce oricum nu te lasă să ieși cu băieți…

– Da, corect, n-ar trebui să fac asta. Se uită la el lung. Dar m-am gândit că din moment ce noi – adică dacă mă hotăram că ar fi cineva cu care aș vrea să ies, aș fi discutat asta cu ei. De fapt, par mai relaxați în ultima vreme. Însă e ceva pur teoretic, din moment ce, așa cum zici și tu, nu vrei să începi ceva fiindcă urmează să pleci. Ceea ce cred că e inteligent din partea ta.

– Da, zise el holbându-se la ea intenționat, dar poate că e și stupid.

– În ce sens? întrebă ea și îi crescu pulsul instant.

– Ei bine, poate că nu privesc corect situația. Adică, dacă mă gândesc mai bine, poate că e chiar o prostie să ne refuzăm dreptul de a încerca?

– Stupid că nu ne acordăm șansa să fim deștepți și maturi?

– Da. Exact.

Urmă o tăcere incomodă, în timp ce amândoi zâmbiră la pantofii lor şi apoi Xavier zise:

– Deci, maşina asta… arătă spre SUV-ul ei. E destul de fainã.

– Nu ştiu. Mi-e cam jenă cu ea.

– Nu-i cazul. Consideră-te norocoasă.

– Eu doar… eram doar bucuroasă că puteam să-mi aleg orice voiam.

– Normal. Şi eu aş fi fost.

– Dar acum cred că mai bine aş fi ales o Corolla sau ceva de genul ăsta.

– Poftim? Nu, ia ce poţi să iei.

Sau, cum spunea şi Brad, „găseşte o cale să obţii ceea ce vrei şi apoi fă tot ce trebuie să obţii acel ceva“. Juniper se uită drept în ochii lui Xavier.

– Vrei să ieşim la un milkshake, să ne testăm inteligenţa şi maturitatea? Nu sunt aşteptată acasă în următoarele două ore.

– Da, zise el, vreau.

Of, Xavier făcu primul pas pe sârmă fără să-şi dea seama.

Şi cum mergeau ei către restaurant să-şi ia câte un milkshake, Xavier conducând în urma lui Juniper, ea se simţi deopotrivă curajoasă şi neliniştită, sentimente pe care le trăise cel mai intens în ultima vreme.

Curajul avea întru totul de-a face cu sentimentele ei faţă de Xavier. Neliniştea se datora faptului că acceptase să lucreze la biroul de expediţii alături de Brad (până acum trecuse doar o săptămână, deci trei ture) şi că-i văzuse entuziasmul, când o adusese la Centru şi le povestise tuturor de acolo că Whitman CVAC devenise, chiar şi într-o aşa mică măsură, o afacere de familie. În ultima vreme, tot ce era legat de Brad o făcea să se simtă agitată – şi dintr-un motiv întemeiat, la care

ajungem foarte curând.

– O să numim asta o „ne-întâlnire“, zise Juniper când îşi duseră băuturile la o masă de lângă fereastră.

– O „ne-întâlnire“?

– E ca o „non-întâlnire“, doar că asta sună ca şi cum oamenii n-ar vrea să iasă, în vreme ce o „ne-întâlnire“ sună ca şi cum ei ies, încearcă să se cunoască mai bine şi să-şi dea seama dacă ar trebui sau nu să iasă.

– Dacă spui tu, zise Xavier râzând.

– Păi spun. OK, spune-mi despre tine două lucruri pe care nu le ştiu deja.

– Hmm, se gândi el preţ de un minut, apoi râse din nou. Habar n-am, asta ar trebui să fie ceva greu, nu-i aşa?

– Încep eu, dacă vrei.

– Ce-ar fi să te întreb ceva ce ştiu deja că vreau să ştiu.

– Merge şi aşa.

– Bun. Sunt curios de treaba aia cu Promisiunea Purităţii. Am citit un pic despre subiect şi îmi pare, ei bine, îmi pare un pic bizară treaba. Mă întrebam dacă ai vrut să o faci sau dacă ai fost nevoită sau…

– Am vrut, răspunse Juniper. Surprinzător, nu-i aşa? Dar chiar am vrut asta.

Ceea ce iniţial nu-şi dorise deloc fusese să meargă la biserică. Asta se întâmplase mai devreme, când ea avea nouă ani şi Julia, proaspăt angajată la Whitman CVAC şi încercând să refacă viaţa lor, întorcea toate lucrurile la care se putea gândi.

Graţie faptului că avea un program fix de luni până vineri, weekendurile lor erau acum complet libere şi puteau fi umplute cu tot felul de activităţi de armonizare a familiei, în care Julia s-ar fi aruncat. Juniper era de mult obişnuită cu weekendurile în faţa televizorului, uitându-se la desene animate şi filme, cât Julia era la muncă. Nu voia să se îmbrace frumos duminică dimineaţa şi să

meargă într-un loc nou și să cunoască oameni noi, care nu s-ar fi purtat frumos cu ea. Însă Julia era prinsă în ideea că Iisus sau Dumnezeu (lui Juniper nu-i era tocmai clar căruia dintre ei îi atribuise Julia meritele, sau poate amândurora, sau poate că erau unul și același?) intrase în viețile lor, dovadă fiind faptul că fusese angajată de Brad. Și cum puteau oare să-și arate recunoștința mai bine decât prin venerație săptămânală? Juniper nu împărtășea convingerile Juliei. Nasol. Televizorul plecase, Iisus intrase. Juniper ar fi făcut bine să se obișnuiască.

Și ca un fapt știut, se obișnui. Biserica era curată și scăldată-n lumină. Se cânta la instrumente și din voce. Oamenii erau calmi și nu se grăbeau. Aparent, zâmbeau tot timpul. „Bine ai venit! Ne pare atât de bine că sunteți aici să mulțumim împreună pentru această zi glorioasă, pentru acest dar de la bunul Dumnezeu“, spuneau ei mereu. Cu toții erau recunoscători, cu toții zâmbitori. Erau și cursuri speciale pentru copii, unde primeau prăjituri, făceau lucru manual și ascultau muzică. Nimeni nu era ursuz sau stresat. Copiii nu se certau între ei, nu țipau la profesori, nu se înjurau și nu încercau să-i vândă droguri. Era un loc – primul în care-și petrecuse timpul – unde atmosfera era doar pace și armonie. Tare ne bucurăm că ești aici.

La biserică, toată lumea o iubea. Și curând, avea să învețe că și Dumnezeu o iubea.

Misiunea celor de la Noua Speranță era să se asigure că fetele se simțeau demne – de iubirea lui Dumnezeu, de admirația lui Iisus, de respectul fiecărui bărbat pe care aveau să-l întâlnească, pe măsură ce creșteau și începeau să primească atenție din partea tinerilor (și a celor mai puțin tineri). Dragoste, admirație și respect. Cine nu vrea toate astea? Pentru a le obține, spuneau ei, o fată trebuia să înțeleagă și să întrupeze comportamentul și trăsăturile caracteristice femeilor: modestie, supunere, castitate.

Spuneau (și cu asta suntem și noi de acord) că asupra tinerelor e atâta presiune, să fie și să facă atâtea lucruri din cauza căreia vor pierde dragostea, admirația și respectul pe care le merită. Spuneau, de asemenea, (aici nu suntem însă prea convinși) că fiecare fată ar trebui să se bazeze pe tatăl său, să o călăuzească în cei mai periculoși ani, anii în care aceasta e matură din punct de vedere fizic și prin urmare atrăgătoare în ochii bărbaților, însă nu suficient de pregătită să iasă din grija tatălui.

Xavier nu era singurul care credea că jurămintele de puritate erau stranii. Alții

foloseau cuvinte precum obscene, perverse, dăunătoare, greșite și reprobabile. Însă puțini dintre aceștia participaseră la program sau la ritual. Puține fuseseră fetele implicate. Dorim să-i acordăm lui Juniper prezumția contextuală.

– Eu și mama, zise Juniper, ei bine, am trecut prin vremuri foarte grele înainte ca ea să-l întâlnească pe Brad – și apoi totul s-a schimbat atât de tare, că a fost practic un miracol, așa spune ea. Tocmai aceasta ne-a făcut să mergem la biserică. De asemenea, a vrut ca eu și Lily să fim mai bine pregătite ca ea, când era adolescentă. S-a gândit împreună cu Brad că biserica și Promisiunea Purității ar contracara mai bine presiunile nesănătoase din jur. Ceea ce, sincer, cred că a funcționat.

– Mie-mi pari în regulă. Adică, tot extrem îmi pare totul, dar…

– Nu mai cred cu adevărat în toate acum.

– Oricum, acum totul e în regulă. Evident.

– Da, e grozav, mărturisi Juniper și în acel moment, i se păru aproape adevărat.

– Și ai de gând să te ții de asta? Virgină până la căsătorie?

O întrebă relaxat, ca și cum ar fi venit din curiozitate, nu din interes personal. Chiar și așa, Juniper roși.

– Ei bine, nu plănuiesc să mă grăbesc cu măritișul, așa că… Cred că mă voi hotărî când va veni momentul.

– Fiecare ar trebui să se gândească la ce e mai bine pentru el, încuviință Xavier.

– Nu e o regulă general valabilă.

– Exact.

– Adică azi am vrut fulgi de ciocolată cu mentă, zise ea.

– Și eu am vrut unt de arahide de ciocolată.

– Mâine poate vreau… o gogoașă cu cremă fierbinte.

– Poate eu o să vreau poutine[12].

– Poutine? La desert?

– Da, de ce nu?

– Corect, îl aprobă Juniper ca un ecou. De ce nu?

În această notă veselă îşi terminară băuturile, impresionaţi de inteligenţa şi maturitatea de care dăduseră dovadă. Se puseră de acord că meritase încercarea. Poate că treaba asta putea să funcţioneze. Când se îndreptară spre maşinile lor, Juniper spuse:

– Trebuie să păstrăm asta între noi, până mă dumiresc cum să procedez cu ai mei.

– Da, sigur.

– Tăcere totală până-ţi zic eu.

– Am înțeles.

Se îndreptară spre maşini şi rămaseră din nou între ele, faţă-n faţă. Juniper se uită în jur să se asigure că nici o cunoştinţă de-a ei nu-i urmărea, apoi întinse mâna după a lui.

– Îmi plac bătăturile tale, spuse ea, atingându-i vârfurile degetelor de la mâna stângă. Le remarcase încă din noaptea petrecerii. Toate vârfurile degetelor lui erau bătătorite, de la atâta presiune pe corzile chitarelor. Te fac să pari dur.

– Dacă vrei un dur, mai caută.

– Nu, tu eşti un dur. Aşa cum sunt şi eu. Pentru că am trecut prin lucruri grele, cu care majoritatea puştanilor nu au avut şi probabil n-o să aibă de-a face.

Urmă un sărut scurt, dar tandru. O despărţire fără tragere de inimă, dar fericită.

Declaraţia lui Juniper vizavi de tărie sufletească şi experienţă avu mai mult substrat decât ni s-a dezvăluit până acum. Ţinea un secret de cinci luni, un secret despre care nici persoana implicată nu ştia că ea-l ştia. Un secret pe care suntem

convinși că-l veți găsi tulburător și dezgustător, odată ce aflați detaliile.

Declarația ei era, de asemenea, un exemplu de situație la care Sorțile, observând totul de pe margine, râd și scutură din cap, de parcă ar spune „Stai că încă n-ai văzut nimic!“

Capitolul 20

Printre rezidenţii de-o viaţă ai cartierului Oak Knoll se numără şi un cuplu de antropologi culturali, la ajutorul cărora vom apela mai târziu să punem în context unele dintre cele mai tulburătoare lucruri pe care le-am auzit sau la care am fost martori. Cu toate circumstanţele atenuante, contextul e important atunci când vrem să înțelegem cum și de ce oamenii se comportă în felul în care o fac.

După cum bine știm, oamenii sunt ființe complicate. Chiar şi cei mai simpli dintre noi nu sunt tocmai simpli. Fiecare suntem suma celor care ne formează, a locurilor unde ne formează și a felului în care o fac. Avem doi părinți? Unul? Nici unul? Trăim în lux sau în sărăcie abjectă, sau în siguranța clasei de mijloc? Diferențele acestea sunt definitorii. Și se schimbă în funcție de circumstanțe, din bine în mai rău și din mai rău în mai bine, deopotrivă.

Suntem bine îngrijiți? Suntem iubiți? Suntem copilul ciudat, cel răutăcios, cel violent, cel timid, cel popular, cel sărbătorit, cel cu o dizabilitate (emoțională, intelectuală sau fizică)? Ce trăsături trebuie să dezvoltăm în interior, din punctul de vedere al talentelor și intereselor? Juniper avea o conexiune cu natura, iubea broaștele, insectele și florile. În privința aceasta, nu era așa diferită de Valerie. Xavier iubea muzica pe care o putea cânta la chitare și avea o abilitate supraomenească, nu doar de a cânta, dar totodată de a-și concentra atenția și devotamentul asupra oricărui lucru care-l fascina. Fiecare avea ceva special. Și acel ceva are mult de-a face cu ce vrem, cine suntem și ce facem. Și apoi, să nu uităm de puterea acelui lucru straniu și inefabil numit atracție. Și a unuia și mai misterios: dragostea.

Secretul lui Juniper, partea întâi:

Când s-a întâmplat, Julia Whitman era plecată cu Lily acasă la Lottie. Era un ianuarie timpuriu, iarna trecută, când Juniper refuzase în mod rațional să-și

însoţească mama şi sora în acea rulotă mizerabilă, cu podele umflate şi dulapuri pline cu gândaci. Nu era ca şi cum Juniper n-avea compasiune pentru Lottie, care fusese diagnosticată cu bronhopneumonie cronică obstructivă în general şi emfizem în special şi tocmai era în proces de a descoperi cum să manevreze o canistră de oxigen, fără să-şi dea foc ei şi rulotei (asta avea să se întâmple mai târziu). Doar că Juniper nu suporta să stea acolo mai mult de câteva minute; când era înăuntru la Lottie, toată copilăria ei timpurie revenea instantaneu – fiecare oră când îi fusese prea cald sau prea frig, prea foame, când se simţise prea singură sau prea înspăimântată, sau cel puţin aşa i se părea.

Afară era altă poveste; afară avea amintiri de când se plimba pe terenul argilos şi înţesat de pini, în care era ancorată rulota, croindu-şi drum printre florile şi ierburile sălbatice, spre a descoperi marile minuni a ceea ce i se părea ei a fi sălbăticia. Cărăbuşi şi fluturi şi broaşte râioase şi broaşte de copac şi pirite argintii, pe care le colecţiona şi le păstra într-o cutie de Pringles. Joaca pe afară fusese pentru Juniper o suspensie a tuturor relelor care i se întâmplaseră.

Totuşi, acum avea şaptesprezece ani şi era iarnă, iar când Julia o întrebă dacă voia să vină cu ea şi cu Lily acasă la Lottie, unde aveau să petreacă o noapte, poate două, Juniper îi răspunse că nu. Îi zise că avea de citit înainte de reînceperea şcolii, luni. Avea să rămână acasă cu Brad.

Să dăm acum un pic timpul în urmă – de dragul contextului – la momentul când Juniper avea paisprezece ani şi tocmai urma să intre în Programul Purităţii de la Noua Speranţă.

Tocmai ce avea loc o repetiţie a ceremoniei şi balului. În Sala Mare a bisericii, cincisprezece taţi şi fiicele lor stăteau în perechi, faţă în faţă, cu mâna ei dreaptă în mâna lui stângă, fiecare ţinând în mâinile libere hârtia cu jurământul tipărit.

Juniper privea la chipul lui Brad, căruia îi venise rândul să-şi citească bucata cu voce tare, alături de ceilalţi bărbaţi: „Mă leg în faţa lui Dumnezeu să-mi învălui fiica cu autoritatea şi protecţia mea, să fiu pur în propria viaţă ca bărbat, tată şi soţ, să fiu un om integru în timp ce-mi îndrum fiica spre un viitor, în care aceasta va întâlni un soţ merituos, care să mă înlocuiască“.

Îl urmări şi se simţi plină de căldură şi recunoştinţă. Dar, de asemenea, într-o cascadă de gânduri odinioară flatante şi ruşinoase, avu sentimentul bizar că ceea ce vedea atunci pe chipul lui era o iubire diferită faţă de cea pe care ea o simţea

pentru el. Și dacă era adevărat? Nu era tatăl ei. Nu aveau vreo legătură de sânge. Îl cunoștea numai de câțiva ani. N-ar fi fost ceva cu totul greșit.

Nu cumva invitase ea asta – deşi nu deliberat – în sensul în care fusese îndrăgostită de el tot timpul? Ceea ce pentru ea fusese adoraţie pentru un erou, poate lui începuse să i se pară a fi altceva, ceva ţesut cu dorinţă şi intenţie.

Oare el o dorea? Ce-ar fi fost dacă?

Juniper nu spuse nimic mamei sale sau altcuiva despre asta. Poate că se înşelase. Ce ştia ea despre bărbaţi… şi ce-şi închipuise oare că văzuse în ochii lui? Poate nu fusese nimic altceva decât un amestec de mândrie, fericire şi anticipaţie… corect?

Aşa că Juniper îl studie mai bine la bal, noaptea următoare: studie felul în care îi zâmbi, când ea-şi rosti jurământul şi el pe al lui; studie mândria din ochii lui, când se ţinură de mâini şi merseră către ringul de dans; admiraţia cu care o privi când valsară. Complet paternă. Nimic nepotrivit, era sigură de asta. Se relaxă atunci şi-şi dădu voie să trăiască momentul pe deplin, aşa cum trebuia şi anume cuprinsă de certitudinea că Dumnezeu îi adusese împreună doar pentru genul acesta de împerechere, a celui ce protejează pe cel ce trebuie protejat, cu nimic diferit faţă de ce vedea la ceilalţi bărbaţi şi la fiicele lor. Era impresionat de determinarea şi devotamentul ei. O iubea ca pe o fiică şi ea-l iubea ca pe un tată. El avea s-o ajute să devină cea mai bună tânără ce putea fi.

Asta explică extazul de pe chipul lui Juniper, în portretul de la bal. Dar ce ne facem cu extazul de pe chipul lui Brad?

Secretul, partea a doua:

Ianuarie, anul acesta. Cu Julia şi Lily plecate la Lottie acasă, Juniper îşi asumă rolul de bucătăreasă pentru o seară. Când Brad se întoarse acasă în ziua aceea, casa – casa lor de dinainte – nu cea din Oak Knoll, mirosea a ceapă, a usturoi şi a friptură de vită. O găsi pe Juniper în bucătărie, la cuptor, purtând un şorţ. Avea căştile în urechi şi cânta un cântec pe care el nu-l ştia. Îl cânta prinsă de melodie, ca şi cum nu era conştientă de ce făcea, ca şi când era fericită şi cufundată în

propriile gânduri.

Ceva fierbea într-o oală pe care ea o supraveghea și întreaga scenă îl atinse pe Brad la coarda sensibilă – dintr-o singură notă. Îl afectă în felul în care o lovitură puternică în gongul unui templu face ca întreg sunetul să reverbereze și să-i învăluie și să-i miște pe cei din jur, până în stomac.

Uită-te la ea, atât de grijulie. Nu trebuia să pregătească cina. Vorbiseră cu o zi înainte să iasă la sushi, genul de mâncare de care nici Julia, nici Lily nu s-ar fi atins. Și totuși, ea era îmbrăcată și se juca de-a gospodina pentru el, Brad, care era foarte încântat, de bună seamă.

Deja aranjase masa. Văzându-l cum intră, scoase o bere din frigider și o turnă într-un pahar pentru el. Îl întrebă cum îi fusese ziua. În vreme ce mâncară o friptură de vită surprinzător de gustoasă – mai bună ca oricare făcută de Julia – îi povesti de cartea pe care o citea. Era jovială, amuzantă, vie, adorabilă. În mintea lui Brad nu încăpea nici o îndoială: Juniper se străduise cu toate acestea doar ca să-l impresioneze.

După masă, el merse în dormitorul lui, năucit de demonstrația ei. Ce avea oare de gând? Avea ceva în minte? Voia ca ea să aibă ceva în minte?

Nu, nu voia. Ba da. Într-un fel.

De ce să nu recunoască? Era atras de fiica lui vitregă și asta de-o vreme încoace, Dumnezeu să-l ajute! – și tocmai de aceea făcuse un efort să alunge acest gând, să-l țină departe de mintea lui, așa cum își ținea departe o bună parte din tinerețe, deoarece nici lui și nici altcuiva nu-i putea aduce vreun beneficiu să se lase învăluit de gânduri ce-i puteau influența acțiunile. Își ținuse în frâu sentimentele cu demonstrații de dragoste paternă și mândrie, ca în poza aceea. Avea multe altele la care să se gândească – o afacere pe care să o conducă, proiecte la care să lucreze. Avea o fiică a lui, care era una dintre luminile vieții sale. Cel mult își permisese să o privească pe Juniper și să aprecieze ceea ce vedea, într-un fel similar cu cel în care se uita la filme porno uneori. Țineți cont de faptul că un bărbat poate admira și dori o femeie fără ca măcar s-o întâlnească, darmite s-o cunoască. Putea să se spele cu săpun în intimitatea dușului, să închidă ochii și să se gândească la ea, în vreme ce-și satisfăcea o parte din dorință, fără să facă rău cuiva. Și ce dacă Brad se mai gândea uneori la Juniper? Nimeni nu era mai înțelept și dacă nimeni nu era mai înțelept, atunci nu era nici o problemă.

Dar… dacă l-ar fi dorit şi ea?

Nu. Din toate punctele de vedere, în ochii lumii ea era fiica lui, la fel ca Lily, şi avea să o trateze numai şi numai patern. În primul rând, nici n-ar fi trebuit să se lase pradă unor asemenea gânduri. Nu că era ceva rău cu ele.

„Las-o moartă, Whitman!“ îşi zise el.

Rămase în camera de jocuri şi vizionă un film. Merse apoi în sufragerie, la dulapul cu băuturi şi-şi turnă nişte scotch. Citi ştirile locale, apoi pe cele sportive. Se gândi să mai facă un duş. Mai bău două degete de scotch.

Sună Julia; îi spuse că totul era bine, că Juniper era sus şi citea şi că da, ar trebui să impună o oră rezonabilă de culcare. Dacă băuse? Da, desigur, un pic. De ce întreba? Vorbea un pic incoerent? Ei bine, era obosit. Avea să se bage curând la somn.

Era linişte în casă când urcă scările. Uşa camerei lui Juniper era deschisă şi lumina încă aprinsă. Adormise citind. Rămase în hol amintindu-şi cât de dulce părea atunci când era mai mică şi dormea, cum adormea în maşină uneori când călătoreau, la aeroport sau pe un prosop de plajă, după o dimineaţă întreagă de surfing. Acum de abia mai avea ocazia s-o vadă dormind.

Intră în cameră să-i stingă lumina. Era întinsă pe spate, atât de frumoasă dormind. Atât de frumuşică tot timpul. O fată deşteaptă, dulce. Fusese ascultătoare exact în felul în care o învăţaseră la biserică – o surpriză atât pentru el, cât şi pentru Julia, dată fiind abilitatea lor de a intra în belele în tinereţe. Însă totul fusese diferit pentru Juniper, o fetiţă salvată, care mereu voia să le facă tuturor pe plac, să facă totul corect şi să fie iubită.

Brad se aplecă peste patul ei, cu intenţia de a o săruta pe frunte. Totuşi, sărutul, din proprie voinţă, ateriză pe buzele ei.

Juniper se agită şi Brad se retrase panicat, însă ea nu se trezi. Pentru un moment, o privi şi se întrebă ce să facă mai departe. Buzele ei… atât de moi, de virginale. Trupul ei tânăr şi ferm… Doamne, tentaţia! O ura şi îi plăcea deopotrivă.

S-ar speria, dar ar fi şi dornică, clar ar fi. O simţise el. O ştia. Dar…

„Nu, fir-ar să fie“, îşi zise apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Ar fi greşit, era greşit, nu era nici măcar ceva de luat în considerare. Dar…

Voia s-o aibă, ar fi putut s-o aibă, credea el. În circumstanţele adecvate.

Care n-aveau să vină niciodată. Nu şi-ar fi permis asta, chiar dacă ea s-ar fi aruncat în braţele lui. Nu era genul acesta de bărbat. Avea o soţie şi o fiică la care să se gândească. Dar, Doamne, era atât de dureros să ştie că ar putea-o avea, dacă ar fi încercat, dacă el ar fi vrut să accepte ce avea ea să-i ofere. Şi îl înnebunea să ştie că ceea ce-şi dorea era, de fapt, de neatins. Puţine lucruri în viaţa lui erau.

Capitolul 21

Secretul, partea a treia:

De fapt, Juniper nu dormea.

Capitolul 22

Chris Johnson, iubitul lui Valerie, se încruntă la ea din celălalt capăt al mesei, în restaurantul unde luau cina. Ei nu-i plăcu expresia lui severă. Aceasta nu era expresia pe care dorea s-o vadă după ce condusese trei ore.

– Să înțeleg că nu ești de acord, zise ea.

– N-ai nevoie de aprobarea mea, dar într-adevăr, nu am o problemă cu faptul că dai în judecată constructorul. Pe mine mă îngrijorează partea cu proprietarul, cam asta e problema. Ți-ai crescut simțitor povara de a prezenta dovezi în fața unui juriu care trebuie să-l găsească deopotrivă răspunzător.

– Nu cred, spuse Valerie sceptică. Am destule probe să-i dovedesc complicitatea. Asta dacă se ajunge la proces, ceea ce avocatul meu nu crede. Publicitatea negativă le-ar dăuna tuturor.

– Aș fi vrut să te consulți cu mine înainte să…

– Te rog, nu încerca să fii condescendent cu mine, îi zise Valerie înainte ca el să-și termine fraza. Am angajat un avocat eminent să mă sfătuiască și să mă reprezinte într-o speță în care e atotcunoscător.

– Mamă, ce arțăgoasă ești! N-aveam de gând să fiu condescendent. Voiam să spun doar că mi-aș fi dorit să vorbești cu mine atunci, ca să te sprijin de la bun început.

– Ah, zise ea. OK, îmi pare rău. A fost incredibil de stresant și sunt… înghiți în sec. Hai s-o luăm de la capăt, zise ea apucând meniul de cocktailuri.

– Valerie, nu trebuie să treci prin toate astea singură. Știu că ești tare și capabilă, dar știi, să împarți povara poate fi un lucru bun pentru o relație și unul și mai bun pentru o persoană care deja e pe cale să treacă printr-un eveniment major.

– Te referi la faptul că Zay pleacă de acasă.

– Da, am trecut prin asta. Cum să nu te înțeleg?

Se referea la faptul că și lui îi plecase un pui din cuib: fiica sa, Talia, care avea acum douăzeci și șase de ani și urma să se mărite la sfârșit de iunie. Unul dintre lucrurile pentru care Valerie îl găsea atât de atrăgător pe Chris era că-și crescuse aproape singur copilul până la vârsta maturității, ca și ea. „Și e negru“, îi spusese mama ei, când ea-i povestise despre el. „Cred că acum ți-ai învățat lecția.“ „Ăsta e un lucru neimportant“, îi răspunsese Valerie, iar mama ei concluzionase cu „Hmmm“.

– Desigur, continuă Valerie, ai ghidat-o pe Talia. Totuși, nu cred că poți rezona și cu copacul.

– Nu în mod direct, și ce dacă? spuse întinzând mâna peste masă după a ei. Sunt de partea ta.

Valerie se retrase și răsuflă adânc. Umerii îi erau practic ridicați până la urechi; și-i relaxă, mai răsuflă o dată și spuse:

– O să-mi comand un cocktail.

Chris o strânse de mână și apoi îi dădu drumul.

– Vreau să fiu… e greu să facem asta de la distanță.

– Am mai discutat subiectul ăsta.

Chelnerul sosi la masă. Chris și Valerie își comandară câte o băutură fiecare și apoi Chris spuse:

– Hai să vorbim din nou despre asta.

– Și să ajungem la aceleași concluzii. Sau poate că ar trebui să dăm cu banul, să vedem care dintre noi poate să renunțe la două decenii de relații în școala lor și cu colegii lor.

– Poate că asta ar fi singura rezolvare.

– Ce facem deja merge bine.

– Nu merge aşa bine. De abia merge, zise Chris.

Nu se înşela. Relaţia lor rezista datorită chimiei extraordinare dintre ei, pe care o simţiseră din primul moment când se cunoscuseră şi pe care o simţeau în continuare, de câte ori erau împreună şi care le susţinea relaţia, atunci când erau departe unul de celălalt. Mai mult, aveau o puternică conexiune intelectuală, fiind amândoi idealişti, activişti şi dascăli devotaţi şi experimentaţi. Totul mergea de minune în relaţia lor, mai puţin geografia.

Discutaseră mult despre asta şi problema pe care Valerie reuşise până acum să o evite (deoarece ştia că răspunsul ei era cumva neconvingător) era motivul pentru care refuza să ia în considerare posibilitatea de a se reloca. Universitatea din Virginia era o şcoală bună – i-ar fi plăcut să predea acolo. Şi Virginia centrală era frumoasă. Vara era mai răcoare decât în Carolina de Nord.

Iată motivul pentru care refuza să se mute: casa, prietenii şi plantele ei de grădină. Era adânc înrădăcinată în lumea ei. Totuşi, să facem o asemenea afirmaţie e ca şi cum am spune că preţuia toate acestea mai mult decât pe Chris. Ceea ce nu era cazul. Dar totuşi. Xavier urma să plece la facultate. Stejarul lor era pe cale să moară. Poate că ar fi trebuit şi ea să se îndrepte spre ceva nou.

– Mai e ceva ce nu ţi-am spus, zise ea, lui Xavier îi place de fata omului pe care-l dau în judecată.

– Ei bine, asta e… complicat. Ştiai? Înainte să depui actele pentru proces?

– N-a suflat o vorbă despre asta – şi probabil nici n-ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi supărat pe mine pentru proces şi se pare că tocmai de asta era supărat.

– Prin urmare, procesul ăsta o să-i strice ploile.

– I-ar strica ploile, doar că ea n-are voie să iasă cu băieţi.

– Să iasă cu el? întrebă Chris.

– Cu nimeni. A făcut un jurământ de puritate când avea paisprezece ani, genul de treabă pe care o putem numi constrângere strigătoare la cer. Şi chiar de ar avea voie să iasă la întâlniri, sunt convinsă că Brad n-ar fi tocmai încântat s-o lase cu

un băiat negru. Julia, mama ei, e cu adevărat prietenoasă vizavi de noi – sau cel puțin a fost. Cred că asta se va schimba, odată ce primesc citația. Știu că ar trebui să-i ofer lui Brad prezumpția nevinovăției, dar…

– Mai puțin în ceea ce privește copacul.

– Mai puțin în cazul acesta, da, recunoscu ea.

– Păi și ai fi de acord ca ei să se vadă, dincolo de copac?

– Să-ți spun drept? N-am reacționat prea bine la idee. Îmi place fata. Sunt cu totul în favoarea ideii ca oamenii să fie împreună în orice combinații vor, de culoare, gen, clasă sau orice altceva. Dar nu trebuie să-ți reamintesc că rasismul e din ce mai neplăcut și mai pe față tot timpul. Luă o felie de unt și continuă. I-am zis lui Xavier că ea e prea albă.

– Poftim?

– Știu – sunt o ipocrită, că și Tom era alb. Dar treaba stă în felul următor. Părinții ei îi cultivă intenționat ignoranța. Educația și accesul la metodele contraceptive sunt metodele care au dat rezultate. E un fapt dovedit.

– Desigur, dacă sexul protejat ar fi fost scopul, ar fi fost cu totul altă poveste. Dar nu uita că la ei scopul e „puritatea“.

– Da, exact. Puritatea, care în cazul de față ar putea la fel de bine să fie și un sinonim pentru albire. Să nu mai vorbim și de lipsirea de putere a femeii, un efort de genul „mărită-le și lasă-le gravide tot timpul, în picioarele goale“. Hai mai bine să ne întoarcem cu toții înapoi în Epoca Întunecată, spuse Valerie pe un ton ridicat. În zilele bune, când speranța de viață era pe la treizeci de ani și linșarea negrilor era o distracție la ordinea zilei. De ce n-aș vrea ca Xavier să se amestece cu genul ăsta de oameni? Iartă-mă, m-am inflamat.

– Încerci doar să ai grijă de Zay, asta-i tot, spuse Chris binevoitor.

– Asta-i treaba mea. Sau cel puțin, era.

– Și ai făcut o treabă foarte bună.

– Oare? După discuția noastră, a plecat la un chef și nu l-am văzut mai mult de

trei minute de atunci. E ca şi cum m-ar pedepsi.

– Ceea ce probabil că şi face.

– A zis că s-a hotărât să nu mai umble după ea, însă tot s-a supărat pe mine când am fost de acord că e mai bine aşa.

– Sigur, aşa a zis.

– Crezi că n-a vorbit serios.

– *Tu ce crezi? Eu nu-l cunosc suficient de bine să mă pronunţ.*

– Cred că… a vrut să o spună pe bune. Dar am un sentiment că e amorezat. Oftă. Fir-ar! Totuşi, îmi place de ea. Chiar ieri a venit pe la mine când lucram în curte. Mi-a făcut o scurtă vizită drăguţă.

Valerie tocmai întorcea îngrăşământul când le auzi pe Juniper şi pe o prietenă ieşind, cealaltă fată vorbind mai mult. Din conversaţia lor reieşea că o prietenă comună suferea de bulimie sau poate anorexie, dar cum să ştii sigur, fără să întrebi? De asemenea, cum să întrebi? Un lucru era cert: Hailey slăbise mult, mult prea mult, ajungând „numai piele şi os, nu-i aşa?“ şi prietena lui Juniper se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să plănuiască o intervenţie.

În timp ce fetele discutau asta, plimbau o minge de plajă dintr-o parte într-alta a piscinei. Valerie auzi cum mâinile se izbeau moale în plastic (lucrurile astea ar fi rezistat secole întregi într-o groapă de gunoi) şi văzu mingea în vârful fiecărei curburi. Ascultă cu atenţie, aşa cum adesea o făcea în cazul studenţilor care mişunau pe holurile campusului. Fetele astea aveau cât, şaptesprezece ani? Şi nici una dintre ele nu menţionase implicarea adulţilor în această posibilă intervenţie sau implicarea adulţilor în vreun fel. Ceea ce nu era deloc surprinzător – Valerie amintindu-şi că la vârsta lor nu avea pic de încredere în adulţii de atunci. Adulţii erau cauzele problemelor, nu soluţiile lor. Şi nu era asta oare general valabil? Bineînţeles că era.

Mingea veni zburând peste gard şi sări în curtea lui Valerie, pentru ca, în câteva momente, Juniper şi prietena ei să o urmeze, intrând pe poartă. Ambele fete purtau nişte bikini care o făcură pe Valerie la vârsta a doua aproape să roşească, însă în care Valerie la şaptesprezece ar fi defilat cu mândrie.

Tinerețe. S-ar fi întors la a ei, de-ar fi putut? Desigur, ar fi fost tentată. Imaginați-vă ce ar fi însemnat să redobândească emoția primei ei iubiri adevărate – cu ecologia, nu cu vreun băiat de pe atunci; ecologia fusese iubirea ce rezistase.

Încă își amintea ziua când începuse. Avea zece ani şi stătea alături de familia ei la biserică, aşteptând să înceapă înmormântarea bunicii. În vreme ce adulţii murmurau între ei, Valerie observă aranjamentul din faţa lor. Era un sicriu, cu jumătatea superioară deschisă, dezvăluind-o pe buni de la talie în sus, cu capacul de jos închis şi acoperit cu un spray de sicriu de culoarea piersicii şi lavandei şi trandafirilor crem – culorile preferate ale bunicii, mai ales lavanda, despre care adesea remarcase că se potrivea cu părul. O exagerare, dar buni avea o înclinaţie spre hiperbole. Aşa cum îi povestise, înainte de a se muta din Michigan în Beaufort, Carolina de Nord, la vârsta de douăzeci de ani, avusese, în perioada Marii Crize, o viaţă plină de încercări şi nenorociri ce rivalizau cu patimile lui Iov.

Aşadar: flori pe sicriu şi două urne de buchete asemănătoare, aşezate pe piedestale şi încă trei aranjamente florale mari, pe şevalete. Valerie se întoarse să se uite în juru-i. Primele patru rânduri de bănci aveau aranjamente mai mici în capete. Florile şi înmormântările: de ce erau acestea două legate? Abia când avea să cerceteze asta mai târziu, avea să descopere că scopul original al florilor era să mascheze mirosul morţii – şi anume cel de descompunere. În fine; conexiunea pe care o făcuse ea, stând acolo în dimineaţa aceea, era că florile şi plantele „îi făceau pe oameni să se simtă mai bine“. De aceea oamenii le trimiteau pacienţilor din spitale. Florile şi plantele îi făceau să se simtă binedispuşi, fericiţi – de ce?

Aceea întrebare o determină să meargă mai departe. Ce era în spatele relaţiei dintre oameni şi flori? Dintre o plantă şi o alta? Plante şi animale, plante şi insecte, plante şi atmosferă? De ce o sămânţă se transforma într-o floare şi alta într-un arbust şi alta într-un copac?

Sentimentul acela: curiozitate, entuziasm, dragoste. Dragostea era rădăcina tuturor, fără glumă. Dragostea venea atât de uşor în tinerețe.

Când Juniper o zări pe Valerie îi zise:

– O, bună ziua, doamnă Alston-Holt. Scuze, ne-a scăpat mingea.

– Nici o problemă, răspunse Valerie. Mingile de plajă mai fac din astea.

– Bună ziua! Eu sunt Pepper. Dumneavoastră trebuie să fiți mama lui Zay, spuse prietena lui Juniper.

– Sunt. Mă bucur să te cunosc, Pepper. Aveți o vară frumoasă, fetelor?

– Până acum da, răspunse Pepper. De abia așteptăm să mergem la casa de pe plajă a lui Juniper. Părinții ei au fost atât de drăguți să mă primească și pe mine. Urăsc să fiu blocată aici vara și părinții mei lucrează tot timpul. Lucrez și eu acolo. Nu ca ei. Nu cât ei. Ador plaja. Dumneavoastră?

Valerie o urmări pe Pepper amuzată – și recunoscătoare că propriul ei copil nu turuie cu asemenea viteză. Fata putea să obosească repede pe oricine i-ar fi fost prin preajmă. Era în contrast strident cu Juniper cea tăcută și vigilentă.

– Îmi place plaja, zise Valerie, dar poate că din alte motive decât ale voastre. Mie îmi place să merg în mlaștini și să mă plimb prin nămol. Nu sunt expertă în regiunea de coastă, așa că e mereu grozav să merg acolo și să învăț ceva nou. De asemenea, bunica mea era din zonă, din Beaufort. Am crescut cu poveștile de acolo.

– Vreau să studiez ecologia, zise Juniper. Și botanica și poate și zoologia.

– E foarte ambițios. Fă-o! o încurajă Valerie.

– Nu credeți că e prea mult?

– Așa cum le spun și studenților mei, nimic nu e prea mult, decât dacă hotărăști tu asta. Și nu poți lua o decizie informată dacă nu încerci mai întâi.

– Eu vreau să fac textile și design vestimentar, declară Pepper.

– Mi-ar trebui și mie niște design vestimentar, spuse Valerie, arătându-i lui Pepper tricoul ei decolorat cu Prince și pantalonii sport tăiați.

Juniper arătă spre tomberonul cu îngrășământ.

– Eu cred că v-aţi îmbrăcat perfect pentru această ocazie.

Fata avea simţul umorului. Valerie se bucura pentru asta. Aşa cum aproba din toată inima şi interesele lui Juniper. Şi se bucurase de conversaţia care pornise de acolo, o discuţie despre cum funcţiona îngrăşământul şi de ce trebuia folosit şi ce anume trebuia făcut cu materialul când era „gata“. Juniper era curioasă, sclipitoare, suficient de sociabilă, deschisă – deşi nici ea şi nici Valerie nu vorbiră despre Xavier măcar o dată. Cu toate acestea, Valerie nu era mai puţin reticentă să-i încurajeze interesul lui Xavier faţă de Juniper, mai mult ca înainte.

– Înţeleg de ce o place, doar că nu vreau s-o placă, îi zise ea lui Chris.

– Aşa cum spune şi marele bard: „Dragostea priveşte nu cu ochii, ci cu mintea, tocmai de aceea Cupidon cel înaripat e pictat ca fiind orb.“[13] Cel puţin, asta a fost experienţa mea.

– E adevărat. Din păcate. Totuşi, de ce trebuie să fie totul atât de complicat?

– Nu trebuie, răspunse Chris. Ce-ai zice să dăm cu banul?

Ea se holbă la el surprinsă. Părea că vorbea serios.

– *Vrei?*

Se priviră îndelung. Chris ridică din sprâncene. Valerie râse şi zise:

– Poate ar fi mai bine să aşteptăm până-mi beau al doilea cocktail.

Chris îi spusese lui Valerie că era arţăgoasă şi trebuie să recunoaştem că fusese o descriere corectă a felului în care ea se comportase în ultimele zile. Şi ea ar fi fost de acord şi nu-i plăcea să se simtă aşa. Spera ca procesul să se rezolve în scurt timp, pentru ca toată lumea să se întoarcă la normal, într-o mai mică sau mai mare măsură. Ceea ce-i spusese ea lui Xavier trebuie repetat: ştia că soţii Whitman n-aveau să-i fie niciodată prieteni şi era împăcată cu asta. Era resemnată ca unii oameni să o considere prea pătimaşă în anumite aspecte – cu siguranţă fuseseră oameni care nu ar fi vrut să aibă de-a face cu Rosa Parks[14]. Nu

că protecţia mediului ar fi fost acelaşi lucru cu drepturile civile şi nu că ea ar fi fost pe picior de egalitate cu adevăraţii războinici, dar trebuia să facă tot ce-i stătea în putere, fiindcă aşa era construită.

Ca de pildă, atunci când plecase de acasă la facultate, fericită că obţinuse o bursă integrală la Universitatea de Stat din Michigan. Hrănindu-se ani întregi cu hitul Ninei Simone din anii 1960, „To Be Young, Gifted and Black“[15], avea optsprezece ani, semăna cu Janet Jackson, purta tricouri supradimensionate, pantaloni largi, adidaşi până la glezne şi avea o atitudine de „sunt pe cale să salvez planeta“. Tocmai îşi petrecuse ultimii patru ani cu nasul în cărţi, ţintind spre notele ce aveau să o scoată din duplexul unde „Unchiul“ Ray locuia la etaj – cu mama lui acum, gândindu-se probabil la zilele bune când se expunea în faţa lui Valerie şi sperând ca maică-sa să se ducă repede, ca el să reia lucrurile de unde le lăsase, acum că alături se mutase o nouă familie cu fete.

Pentru Valerie, învăţatul era precum mâncatul pentru majoritatea dintre noi. O umplea de energie şi o susţinea. Îi dădea putere pe multe niveluri. Îi dădea un scop. Dacă s-ar fi născut cu zece sau douăzeci de ani mai devreme, energia ei ar fi putut fi folosită la mişcarea pentru drepturile civile. Acum, simţea că mediul înconjurător era cauza ce avea nevoie de oameni ca ea. Credea că poate contribui mai mult acolo. Pe atunci nu era arţăgoasă, ci pregătită. Ei bine, nu din punctul de vedere al modei, ci inteligentă, energică şi ambiţioasă.

În timpul pauzelor de vacanţă şi pe durata verii, se oferea voluntară oricând şi oriunde era nevoie de copii care să curețe gunoiul sau să smulgă buruienile, care că construiască şi să planteze grădini pentru comunitate, care să ducă şcolarii la plimbare pe munte, care să numere păsările sau căprioarele, care să ia mostre de apă din râuri şi fluvii, care să adune date şi să scrie propuneri pe care mai apoi organizaţiile să le prezinte politicienilor (pe vremea când schimbarea climei nu era o problemă a partizanilor).

Era deopotrivă îngrozită şi nerăbdătoare să ajungă la facultate. Dacă ar fi eşuat? Dacă avea să se facă de râs în clasele pline de copii şi profesori albi? Dacă toţi erau mai deştepţi ca ea şi avea să dovedească că fetele negre nu meritau un loc sau o şansă?

Dar nu. Excelă şi la facultate. Îşi luă licenţa în silvicultură, apoi un dublu doctorat în agricultură şi ecologie. Când îşi isprăvise educaţia, fusese la fel de plină de speranţă pe cât putea fi o negresă în America sau oriunde altundeva în

lume. Primise oferte de muncă din partea mai multor universităţi bune şi vreo două din partea unora de prestigiu. Putea să aleagă dintre cinci state diferite, aşa că o alese pe cea cu climatul şi biodiversitatea care-i plăcea cel mai mult: Carolina de Nord, un stat cu o gamă incredibilă de plante şi animale, graţie marii sale varietăţi de ecosisteme. Munţii Apalaşi într-un capăt, estuare de coastă în cealaltă şi între acestea, dealuri şi râuri, păduri şi câmpii, parcuri protejate şi un şir lung de ferme. Bumbac, alune, tutun, mistreţi, cai, căpşuni! Valerie adora căpşunile. Carolina de Nord era casa pe care şi-o dorise întotdeauna, mulţumită în parte bunicii şi poveştilor ei. Şi mai târziu, întâlni bărbatul pe care şi-l dorise dintotdeauna – deşi nu ştiuse cine avea să fie acela, până să-l întâlnească pe Tom, care avea cu opt ani mai mult ca Valerie, dar ei nu-i păsa.

Tom era din Sud şi era alb; lui Valerie nu-i păsa. (Familiei sale însă da, dar ei nu-i păsa nici de aceştia).

În tinereţile lui, Tom încercase comunismul – în starea lui ideală, apărându-se în faţa celor care şi-l imaginau prieten cu Stalin sau Mao Zedong (care erau morţi, dar totuşi). Lui Valerie nu-i păsa. Sau, mai degrabă, considera toate acestea ca fiind faţete ale caracterului şi vieţii sale, care-l făcea interesant. În principiu, era un tânăr profesor inteligent, liber-cugetător şi pătimaş, a cărui cauză de suflet era dreptatea socială. Tom voia să facă cu societatea ce voia Valerie să facă cu mediul înconjurător şi ce nu era de plăcut la asta? De asemenea, avea un metru nouăzeci şi era arătos. Blond, cu ochi violeţi. Colega lui Valerie, Michelle, îl strigase Ken, ca pe păpuşă. Rânjind, Tom remarcase: „Trebuie că Barbie e foarte norocoasă“.

Am putea divaga şi să povestim totul despre familia lui Tom şi despre greutăţile lor în a o accepta pe Valerie drept partenera lui. Am putea descrie cum familia lui Valerie – în special mama ei – avusese aceleaşi dificultăţi. Nici una dintre familii nu se putea declara surprinsă. Puteau mai bine de atât. De ce s-ar fi înhămat cineva la problemele pe care le implica o căsătorie interrasială (mai ales în Sud), când aveau atâtea motive bune să n-o facă? Ei bine, spuseseră Valerie şi Tom, chiar dacă problemele pe care aveau să le înfrunte nu erau simple, răspunsul era: dragostea.

Dar să intrăm în toate aceste detalii aici ar însemna să vă spunem ceva ce sigur vă puteţi imagina şi singuri, aşa că în loc de asta vă vom povesti ce s-a întâmplat cu Tom.

Capitolul 23

Fiindcă de mai bine de un an de la naşterea băiatului Tom Holt-Alston evitase să-şi viziteze casa din Jackson, Mississippi, de data aceea fusese de acord să-şi ia nevasta şi copilaşul care acum putea merge şi să-şi viziteze mama şi familia extinsă de Ziua Recunoştinţei. Aterizaseră pe recent numitul Aeroport Internaţional Jackson-Medgar Wiley Evers, al cărui răsunet depăşea cu mult experienţa propriu-zisă a călătorilor.

Ca mărime, Jackson-Evers era unul dintre cele mai mici aeroporturi, dar nu tocmai minuscul. Aici trebuie subliniat că unul dintre cele mai mari aeroporturi din statul Mississippi fusese numit după un erou negru al mişcării pentru drepturile civile, în vreme ce statul în sine continuă să afişeze un steag al cărui model încă păstrează o mare parte din steagul confederat. Genul acesta de dihotomie rezumă cel mai bine Sudul.

Ca multe alte reuniuni de familie, aceasta, acum pe sfârşite, fusese una plăcută din multe privinţe şi un chin din altele. Mâncarea era excelentă, iar micul Xavier era un scump, sociabil şi dornic să meargă pe la fiecare străin (căci asta erau ei pentru el), ca să-şi lase admirate superba piele moale şi mulatră şi incredibilul păr creţ şi auriu, mai mult de către femei tinere, care, asemenea lui Tom, respinseseră prejudecăţile cu care crescuseră.

Şi Valerie era cât se poate de cooperantă. O parte din familie o întâlnise de la nuntă, aşa că nu li se mai părea la fel de exotică ca la început. (De parcă vreun reprezentant al generaţiei părinţilor lui Tom mai vorbise vreodată cu o negresă, fără ca aceasta să-l fi servit într-un fel sau altul). Nimeni nu exclamă la vederea părului sau a culorii pielii sale. Totuşi, unii îi puseră întrebări la limita ofensei. Întrebări ca: Tatăl ei avea serviciu? Ea cânta în corul de muzică gospel al bisericii? Îşi ura părul? Valerie răspunsese acestor întrebări cu graţie vădită, aşa cum fusese instruită.

Xavier şi Valerie se descurcau bine. Tom, nu atât de bine, în parte deoarece putea

să observe cât de forţat era comportamentul amabil al unora dintre membrii familiei, la fel ca la nuntă. Dar în principal fiindcă vineri dimineaţa, după micul dejun, când Valerie era sus în casa Holt, preocupată să-i schimbe scutecele lui Xavier şi să-l pregătească pentru drumul înapoi acasă, Brooks, unchiul lui Tom, se luase de acesta.

Brooks, Tom şi mama lui Tom îşi beau cafeaua în sufragerie. Brooks, un bărbat la fel de înalt ca şi Tom, dar cu patruzeci de ani mai mare şi având patruzeci de kilograme în plus, discutau despre tatăl şi bunicul lui Tom (fratele mai mare al lui Brooks) şi cât de poetic fusese faptul că aceştia muriseră împreună făcând ceva ce iubeau şi anume stropind recoltele cu insecticid. Brooks era îndrăgostit de această poveste în mod bizar (posibil fiindcă în urma evenimentului rămăsese patriarhul familiei Holt) şi puteai conta pe el să devină nostalgic ori de câte ori avea în faţă un public interesat. Apoi însă, din neant, apropo de nimic mai mult în afară de faptul că şi Tom stătea la masă, schimbă subiectul şi-i zise nepotului său:

– Ei bine, fiule, cred că e prea târziu să repari asta acum – cel puţin nu din punct de vedere legal –, însă copilul ăsta al tău – ei bine, e o oroare. Dacă ai fi fost băiatul meu şi l-ai fi adus acasă, pe el şi pe femeia aia, eu nu te-aş fi primit.

– Brooks! strigă mama lui Tom. Termină acum. Ţi-am spus că nu voi tolera necazuri din partea ta!

– Am încercat să tac, aşa cum mi-ai cerut, însă un bărbat trebuie să ia atitudine atunci când vede că se greşeşte.

– Ai vorbit înainte de nuntă, zise Tom. Şi ai văzut cam cât înseamnă părerile tale pentru mine.

– Aşa e. Tu, prost şi corupt, ai mers mai departe şi te-ai însurat cu o fată pe care ar fi trebuit doar să o fuţi şi apoi ţi-ai mai mânjit şi numele. Holt-Alston? E jalnic.

Scuipă pe jos, să-şi întărească spusele.

– Brooks, zău aşa! strigă doamna Holt, mai mult jignită de cuvântul fuţi decât de scuipat.

Tom îl arătă cu degetul pe Brooks.

– Tu eşti o oroare. Nenorociţii ignoranţi şi rasişti ca tine sunt problema acestui stat şi a acestei ţări.

– Vezi tu, spuse Brooks ridicându-se de la masă şi mergând în direcţie opusă de unde era aşezat Tom. Se ridică deasupra lui şi-i puse degetul în faţă. Problema cu ţara asta e că băieţii ca tine ajung să se poarte necuviincios faţă de bărbaţi ca mine, care ştiu de cuvântul lui Dumnezeu şi îl urmează, aşa cum ar trebui să faci şi tu.

– Stai jos, moşule, zise Tom şi îi împinse la o parte mâna lui Brooks. Asta oricum nu-i treaba ta. Eu plec în jumătate de oră şi tu poţi să te întorci la a fi un bigot, însă până una-alta, te rog frumos să fii respectuos faţă de mama şi să-ţi ţii închisă gura aia spurcată.

– Să-mi ţin gura? Îi puse din nou un deget în faţă lui Tom. Ai face mai bine să…

– Să ce? strigă Tom ridicându-se.

– Tommy, nu-i da satisfacţie, îl rugă mama lui.

– N-a fost niciodată locul tău în familia asta, spuse Brooks încruntat şi continuă: Dacă n-aş insulta-o pe mama ta spunând asta, aş presupune că ai fost făcut de un… comunist în trecere! Scuipă din nou. Socialist îngâmfat şi iubitor de ciori ce eşti!

– Ajunge! izbucni doamna Holt.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri scăpărătoare. În vreme ce Brooks rămase nemişcat, Tom îi întoarse spatele, clocotind de furie, dar refuzând să-i acorde nemernicului o clipă în plus din atenţia sa. Nu puteai câştiga niciodată o luptă cu asemenea oameni şi regreta că-i permisese lui Brooks să-l agite în halul ăsta.

Când se întoarse ca să părăsească încăperea, îşi prinse piciorul în scaun şi se împiedică, pierzându-şi echilibrul şi prăbuşindu-se peste dulapul cu porţelanuri înainte de a ateriza pe podea. Brooks începu să râdă. Mai multe vase se prăvăliră peste Tom, spărgându-se de el.

Zgomotul o făcu pe Valerie să coboare îndată scările, cu Xavier în braţe. Tom se ridică încet, ţinându-se cu o mână de cap. Doamna Holt era în spatele lui.

– Ești bine? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Tom.

– Băiatul tău care mănâncă pe cartelă s-a împiedicat în idealurile lui măreţe, o informă Brooks, care se aşează din nou în scaunul lui, din celălalt capăt al mesei.

Valerie refuză să-l ia în seamă.

– Iartă-mă, mama, o să plătesc pentru ce am stricat.

– Nu-ţi bate capul cu asta.

– Eşti rănit? insistă Valerie.

– Sunt bine. Doar că încă sunt rudă cu boul ăla.

– Vă rog, terminaţi! Treaba asta nu ajută pe nimeni, imploră doamna Holt.

– Știu, încuviinţă Tom, şi îmi pare rău că te-am supărat. Pot să te ajut să cureţi asta?

– Nu, ai un avion de prins. Ne descurcăm noi.

– Bine atunci, zise el întorcându-se spre Valerie şi Xavier. Sunteţi gata? Hai să-l ducem la maşină. Iau eu bagajele.

Cât Tom se urcă la etaj după bagaje, Valerie îşi luă rămas-bun de la doamna Holt, ignorându-l pe Brooks, în vreme ce Xavier, care era atent, cu ochii larg deschişi şi tăcut, îi permise bunicii să-l mai îmbrăţişeze o dată.

– Vino să ne vezi de Crăciun, îi spuse Valerie, încercând să-şi păstreze tonul, vrând deopotrivă să adauge „fiindcă n-ai să ne mai vezi niciodată, pe mine sau pe fiul meu în casa asta. Cel puţin nu până după moartea lui Brooks“.

Tom vorbi puţin în timp ce conducea spre aeroport. Valerie nu găsi asta îngrijorător. Auzise destul din conversaţia dintre el şi Brooks, ca să înţeleagă de ce Tom spumega, reluând conversaţia în minte şi gândindu-se cum ar fi putut gestiona diferit situaţia.

În timpul zborului spre Atlanta, când Xavier dormea în scaunul dintre ei, Tom o întrebă pe Valerie:

– Ai cumva Tylenol în poşetă?

– Cred că da. De ce? Te doare capul.

– Da, m-am lovit când am dărâmat dulapul din sufragerie.

Ea scormoni în poşetă şi găsi sticluţa cu pastile.

– Mi-aş fi dorit să nu vă provocaţi în asemenea hal.

– Mi-aş dori ca Brooks să se târască într-o scorbură din care să nu mai iasă niciodată.

– Şi eu la fel. Ai vreo umflătură?

– Da, cât un ou de gâscă.

– Trebuia să zici ceva mai devreme. Am fi pus gheaţă. Vrei să chem însoţitoarea de zbor să aducă nişte gheaţă? Probabil că au truse de prim ajutor…

– O să fiu bine.

În aeroportul din Atlanta, Tom ceru din nou Tylenol.

– Celelalte n-au ajutat deloc?

– Nu prea.

– N-ar trebui să le iei atât de aproape una de alta…

– N-o să fac supradoză de la încă două.

– Nu, cred că nu, spuse Valerie şi îi dădu pastilele.

Îşi aşteptă zborul de legătură cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, sprijinit de spătarul scaunului, în vreme ce Valerie îl plimbă pe Xavier în zona porţilor. Ea se gândea la ce-o aştepta la şcoală – examene finale pe care să le coordoneze şi să le noteze, lucrări pe care să le citească şi să le noteze, note pe care să le dea şi să le afişeze… Se gândea la Xavier şi la gustări, la Xavier şi la faptul că acestuia îi curgea nasul, la Xavier şi la tot bagajul pe care trebuiau să-l care după ei în această plimbare prin zona porţilor. Se gândea la ce bigot nenorocit era Brooks şi

la cum avea să răspundă invitațiilor mamei lui Xavier pe viitor. Prin urmare, nu se gândea prea mult la Tom, care părea că avea doar un disconfort, dar altminteri se simțea bine.

La un moment dat, pe la mijlocul zborului, Tom spuse:

– Cred că am o comoție. Care-s simptomele, ai idee?

– Durere de cap? zise ea încercând să-și amintească tot ce auzise despre subiect. Confuzie? Poate că și vedere încețoșată?

– Vederea mi-e un pic în ceață.

Valerie, care stătea în scaunul de la fereastră, spuse:

– Uită-te spre mine, lasă-mă să-ți văd ochii. El se lăsă și ea se aplecă peste capul lui Xavier ca să se uite mai bine. Aha! Ai pupila dreaptă dilatată. Doar cea dreaptă.

Tom își astupă ochiul stâng cu palma.

– Da, ăsta e ochiul cu care văd în ceață. Of, fir-ar! Cred că ar trebui să merg la doctor mâine.

– Oare o fi bine să aștepți?

– Nu vreau să-mi petrec toată noaptea la Urgențe alături de toți ceilalți nebuni jalnici și nespălați care n-au avut bunul-simț să nu se rănească într-un weekend de sărbătoare, în loc să merg la ore.

– Ce-i drept, cam miroși, remarcă Valerie – într-o încercare tensionată de a face o glumă. Totuși…

– Hai să vedem cum decurg lucrurile, îi zise Tom. Vreau mai întâi să-mi treacă durerea de cap, ca să gândesc limpede.

– Conform spuselor unchiului Brooks, e deja prea târziu pentru tine.

Zâmbi și întinse mâna după a lui și o strânse cu compasiune. Tom încercă și el să zâmbească și apoi închise ochii din nou.

Probabil că înțelegeți unde vrem să ajungem cu asta. Totuși, Tom nu muri în timpul acelui zbor. Nu muri nici mai târziu acasă, sau în camera de urgențe. Reuși să obțină o programare pe loc și să vadă un doctor în a doua parte a dimineții următoare; doctorul confirmă comoția, îl sfătui să ia niște calmante, să se odihnească și-l trimise acasă. Totuși, acasă, durerea de cap refuză să răspundă medicamentelor și se agravă într-atât de tare, că Tom nu protestă atunci când Valerie insistă să meargă la spital. Mai mult, o rugă să sune la Urgențe.

În scurtul răgaz dintre momentul când paramedicii îl luară pe Tom cu ambulanța și momentul când Valerie, după ce aranjă cu Ellen să stea cu Xavier, i se alătură la spital, Tom își pierdu cunoștința.

Urmară teste, scanări și o operație de urgență pentru a reduce neobișnuitul, dar nu imposibilul hematom epidural – o sângerare a creierului – și când soarele se înălța deasupra copacilor care împrejmuiau parcarea și strălucea prin vitraliile capelei, doctorul îi spuse lui Valerie:

– Asta e tot ce putem face pentru moment, doamnă Holt. Mergeți acasă, să vă odihniți.

Urmă o zi lungă în care aceasta aşteptă noutăți și vorbi cu rudele să-i facă o scurtă vizită acestui bărbat bun, acestui tată minunat și excelent partener, care stătea acum întins în pat, cu tuburi și monitoare, blocat într-un infern, unde Valerie nu-l putea ajunge.

– Când o să-și revină? îi întreba ea pe doctori și pe asistente deopotrivă, dat fiind faptul că, adesea, ele știau la fel de multe, dacă nu mai multe despre întreaga situație.

– Leziunile pe creier sunt imprevizibile. Va trebui să aşteptăm și să vedem ce se întâmplă.

La 11.45, când Valerie se plimba prin casă și Xavier era în pătuțul lui, cufundat în cel mai binecuvântat somn, telefonul sună.

Tom murise.

Mort. În mod stupid și pervers. Mort pentru totdeauna.

Capitolul 24

Trebuie să presupunem că Julia moștenise o bună parte din ADN de la tatăl ei, care fugise cu verișoara lui Lottie când Julia avea paisprezece ani. Fiindcă mama ei, Lottie Corbett, era la fel de neatrăgătoare – nu, să rămânem la părerea noastră: urâtă – pe cât putea fi o ființă umană, bărbat sau femeie. Aceia dintre noi care au văzut Stăpânul Inelelor, o comparau cu Gollum. Era scundă; în principiu cheală; avea ochii bulbucați și urechile la fel; iar dinții rămași îi erau galbeni. Măcar se acoperea complet atunci când se îmbrăca.

Așa cum nici frumusețea Juliei nu se datora exclusiv ei înseși, Lottie nu putea fi învinuită pentru urâțenia ei. Era ghinion, erau genele proaste. Și da, o viață întreagă de greutăți, care, de asemenea, nu fuseseră neapărat vina ei, precum faptul că nu avusese cremă de soare atunci când lucrase pe o plantație, în copilărie, ceea ce făcea ca acum să aibă pielea pergamentoasă și pătată. Greutăți precum faptul că era prea săracă să aibă o alimentație corectă sau să facă sport, așa că trupul ei era acum o compoziție inegală de umflături gelatinoase.

Singura ei vină, sau cel puțin ceea ce putuse evita, era boala la plămâni. Fumase două pachete pe zi de la paisprezece sau cincisprezece ani – de când începuse să lucreze în bar, în spelunca viitorului ei socru. Fumatul o făcea să pară mai mare, se gândea ea. În mod sigur o făcea să se simtă mai mare. Toată lumea fuma; pentru numele lui Dumnezeu, tutunul se creștea și se usca peste stradă.

Acum, această femeie urâtă și bolnavă era instalată în camera de oaspeți din casa familiei Whitman, cu tubul ei de oxigen și fire și canula, cu caftanele și țigările ei.

– Ce rost mai are să mă las acum? întrebase ea retoric, în același timp promițând să adere complet la politica Juliei, care interzicea fumatul în casă sau în orice alt spațiu acoperit.

Cu țigara într-o mână și „co-cola“ în cealaltă, Lottie stătea în lumina soarelui

lângă piscina soților Whitman, urmărindu-le pe Juniper și pe Lily cum se întreceau dintr-un capăt în altul. Juniper, mult mai înaltă și expertă în înot, se sabota intenționat pretinzând că era un delfin – așa că-și ținea brațele lipite de marginile corpului și înota așa, dându-i de asemenea lui Lily și un avans. La finele unei asemenea întreceri, Juniper ieși și se uscă, în vreme ce Lily merse la marginea piscinei, unde lenevea Lottie.

– Buni, poți să înoți? Vrei să te întreci cu mine?

– Pe vremuri aș fi putut. Dar acum nu mai pot, cu ăsta.

Indică spre canula așezată provizoriu pe măsuța de alături; Julia insistase ca ea să nu folosească oxigenul în același timp cu țigara – o cerință deloc nerezonabilă, dat fiind faptul că așa își incendiase Lottie rulota.

– Ești pe moarte? o întrebă Lily.

– Mai mult sau mai puțin.

– Care e?

– Ce anume?

– Mai mult sau mai puțin?

– Cu toții murim, îi zise Lottie. Doar că unora le ia mai mult ca altora.

– Tu știi cât mai ai?

– Cât hotărăște Dumnezeu.

– Bunicul e deja în rai? Voiam să-l întâlnesc.

– Mă îndoiesc că l-au lăsat să intre, zise Lottie. Apoi strigă după Juniper, care stătea în capătul cel mai îndepărtat al piscinei, cu un caiet și un stilou în mână. Ce faci acolo? S-a terminat școala.

– Nimic, răspunse Juniper.

Lily se cățără pe marginea bazinului și merse să stea alături de Lottie.

– O să stai cu noi până mori, mai mult sau mai puțin?

Lottie izbucni în râs, ceea ce-o făcu să tușească iar și iar. Lily aşteptă, râcâindu-şi crusta acum umedă a unei răni de pe genunchi. Într-un final, Lottie spuse:

– Tatăl tău s-a oferit să-mi cumpere o nouă rulotă și mama ta l-a lăsat în sfârșit să o facă. Dacă l-ar fi lăsat s-o facă imediat după ce a încasat toți banii ăia, eu n-aș mai fi stat azi aici.

– Ai fi murit deja?

– Nu, aș fi fost în rulota mea, care n-ar fi ars, deoarece ar fi avut tot felul de treburi rezistente la incendiu, din astea de se fac acum. Bine că nu m-am aruncat singură în aer – ceea ce ar fi fost vina mamei tale, dacă s-ar fi întâmplat și să nu crezi că nu i-am zis asta în față. Face pe șefa și e așa înțepată, de zici că a făcut banii ăștia singurică.

Cât Lottie lătra încontinuu, Juniper se ridică, cu gândul să intre în casă.

– Hei, tu, strigă Lottie. Un’ te duci? Adu-i bătrânei Lottie o co-cola, ce zici?

– Roag-o pe Lily. Eu merg în parc să alerg.

– Dar mami nu e acasă, zise Lily.

– Acum merg cu mașina, răspunse Juniper intrând în casă.

– Ei bine? întrebă Lottie, uitându-se la Lily.

– Îmi dai și mie? Mama nu-mi dă niciodată.

– Cu atât mai bine, zise Lottie. Adu două.

Capitolul 25

Pe cale să meargă la meditațiile lui săptămânale la chitară, Xavier stătea în mașină, cu motorul pornit, cu centura pusă și cu muzica lui Sanel Redžic[16] în boxe, când observă o bucățică de hârtie sub ștergătorul de pe partea șoferului. Își scoase centura, deschise portiera și o culese.

Azi am chef de tartă cu afine. Tu? Ne vedem la colțul nostru, la 9.30 PM. Împart cu tine tarta dacă vrei sau luăm niște poutine bio.

„În sfârșit!“, exclamă Xavier în sinea lui. Nu mai auzise nimic de la Juniper și tăcerea îl omora. „Dar, Doamne, tare nu-mi mai plac tartele.“ Zâmbea.

Când ajunse la 9.30, ea îl aștepta deja acolo. Cerul se făcuse violet-închis. Greierii cântau laolaltă cu broaștele, din curtea lui, în spatele gardului. Mirosul de gardenii îndulcea aerul nopții.

Xavier nu adusese mâncare; era prea agitat să mănânce. Juniper fusese în gândurile lui în tot acest timp care se scursese de la „ne-întâlnirea“ lor din restaurantul JJ. Scormonise internetul după poze cu ea, având nevoie de o părticică câtuși de mică din ea, în care să-și reverse sentimentele pe toată durata așteptării. Nu găsi aproape nimic. Dădu peste o singură poză cu ea, din urmă cu doi ani, când era într-un grup alături de alți tineri de la Noua Speranță, servind mâncare la un adăpost, după un uragan. Totuși, era ea, iar acum stătea în carne și oase în fața lui, îmbrăcată în pantaloni scurți, cu părul prins în coadă și cu un zâmbet ce emana atât bucuria revederii, cât și ușurare.

– Mi-ai găsit biletul, zise ea ridicându-se în picioare.

– Comunicare prin tehnologie simplă. Îmi place asta. Își ținea pumnii încleștați. Se simțea plin de energie, fericit, dar și speriat. Profesorul meu de chitară preferă tehnologia simplă. Nici nu vrea să se atingă de o chitară electrică. Bine, nici mie nu-mi plac. E ceva grozav să dai timpul înapoi, știi? Face bine la suflet.

– *Să dai timpul înapoi?*

– Nu contează, zise el, simțindu-se prost că era atât de nervos, în loc să fie calm. Fetelor nu le plac băieții agitați. Băieții ar fi trebuit să fie relaxați și stăpâni pe ei.

– Nu, spune-mi.

Ridică privirea spre el și urmă un moment de pauză – o aluzie? – care-l făcu să creadă că poate ar fi trebuit să o sărute. Își dorea asta. Inima lui bătea tare, nebunește. Nu mai reacționase așa niciodată în prezența unei fete, nu mai avusese acest gen de anxietate, această ezitare. De ce oare era acum mai greu decât fusese în prima seară?

Continuă să o privească nesigur, apoi spuse:

– Vrei să stai jos?

– OK.

Nu o sărută. Trebuia să o sărute? Se așezară față în față.

– Apropo, zise ea, am mâncat tarta. Iartă-mă.

– Apropo, nici nu-mi place, așa că…

– Ah! Perfect atunci.

– Bine că nu era…

– Poutine, termină ea și apoi râseră amândoi. Chiar vreau să știu, ce-ai vrut să spui când ai zis „să ne întoarcem în timp“?

– Să avem parte de mai puțin zgomot mental. Totul e de înaltă tehnologie, corect? Laptopurile, jocurile, streamingul. Cu toții defilăm prin jur cu ecrane și căști, de parcă ar fi cordoanele ombilicale care ne leagă de Viață. Însă cu o

chitară clasică, care este făcută doar din lemn și corzi, poți produce un fel de muzică care să le rupă inimile oamenilor sau care să le aducă fericire sau liniște… Adică, o chitară poate spune o poveste. Tehnologia ei este atât de simplă, dar poate avea un efect atât de profund. Și nu trebuie să o lași niciodată la încărcat.

– La fel și cu cărțile. O carte e făcută doar din hârtie și cerneală, însă atunci când eram mică, cărțile îmi dădeau speranță. Era ca și cum aș fi avut prieteni. Ca și când în viitor mă așteptau lucruri bune.

Xavier arătă spre piscină și casă.

– Eu aș zice că au dat rezultate bune.

– Cui îi pasă de ele? Mie îmi place asta, spuse ea indicând spre ei doi.

– Și mie.

Ea îl privi lung, mușcându-și buza de jos, apoi îi zise:

– Vrei să… Vrei să mă săruți?

El se apropie mai mult și-și puse mâinile pe umerii ei. Ea îi cuprinse talia. Se priviră, cu chipurile umbrite. Ea mirosea a flori. El îi simțea mâinile fierbinți prin tricou. El se uită la buzele ei, închise ochii și își apăsă gura de a ei. Inima îi bătu din nou tare. Și alte părți ale trupului îi răspunseră degrabă. După un minut, ea se opri și spuse:

– Fac asta cum trebuie? Nu prea am apucat să…

– Te descurci minunat.

– Tu ești minunat.

– Miroși frumos.

– Și tu la fel.

Transformau asta într-un joc și el spuse:

– Îmi place vocea ta.

– Da? Și mie a ta. Și-mi plac și cerceii tăi.

El îşi atinse cele două inele mici din lobul urechii drepte.

– Joseph zice că ar trebui să port diamante. De parcă, corect…

– Ei bine, diamantele sunt tehnologie simplă, zise Juniper, apoi îl sărută pe ureche. Deşi nu chiar atât de simplă ca inelele de metal. Iar asta… adăugă ea, sărutându-l uşor pe buze… asta e şi mai simplă.

– Cum spuneam, e grozav să dai timpul înapoi.

Uşor. Profund. Cea mai simplă dintre plăceri. Ei doi, sărutându-se în întuneric, sub stele.

Capitolul 26

Una dintre realităţile (dar până când oare?) despre coasta Carolinei de Nord e că aceasta e relativ nedezvoltată. Să-ţi faci vacanţa aici – fie în Outer Banks sau puţin mai jos pe coastă, la Topsail Beach sau Wrightsville Beach sau pe mult mai elegantul Bald Head Island, fără maşină – înseamnă că ai de ales între câteva hoteluri. Însă mai există, de asemenea, şi locuri de camping şi o groază de case de închiriat şi fâşii de plajă. Sau poţi să faci ca Brad Whitman şi să-ţi cumperi o casă a ta.

De-a lungul Atlanticului şi al zonei de coastă poţi întâlni o sumedenie de animale sălbatice: scoicari, rândunici de mare, bâtlani, rechini şi delfini – chiar şi cai sălbatici în Shackleford Banks – ţestoase de mare, balene, în timpul migraţiei. Brad nu era tocmai un fan al ieşirilor în natură, însă îi plăcea să iasă – mai ales la plajă – în felul în care majoritatea dintre noi o facem: în doze mici, cu multă cremă de protecţie solară şi spray antiinsecte la îndemână.

Brad, fiind un bărbat care se realizase pe propriile-i puteri, pornind de jos, cumpărase o casă mărginită de cedri, cu acoperiş metalic şi cu faţa la ocean, cu trei etaje şi mansardă în vârf. Cinci dormitoare, patru băi şi un lift, balcoane la fiecare nivel, un duş exterior şi o staţie de curăţare a peştelui, un jacuzzi de şase persoane, boxe stereo rezistente la intemperii pe balconul principal, care se conectau fără fir la sistemul audio de ultimă oră, pe care-l instalase înăuntru. Şi firește, un grătar, mobilă rezistentă la intemperii, printre care şi o masă de opt persoane. Era o casă ce valora puţin sub trei milioane, pe care Brad o cumpărase pe mai nimic – fostul proprietar dând faliment şi fiind executat de bancă. Brad credea că un individ descurcăreţ putea şi trebuia să privească nenorocirea unuia ca pe norocul extraordinar al altuia; în definitiv, cineva avea să profite, prin urmare, de ce nu el? Aşa era ciclul vieţii.

Aşa cum procedase şi cu Maserati-ul şi casa proaspăt construită, îşi investise banii şi aici, profitând de rata ipotecară mică, investind majoritatea veniturilor sale în fonduri care aduceau venituri de trei, patru, douăsprezece chiar şi

douăzeci de ori (într-un anume caz) mai mult decât rata pe care el o plătea. De câte ori avea ocazia să facă asta – şi anume să cumpere ceva de mare valoare pentru folosul propriu sau pentru Whitman CVAC – simţea că realizase ceva măreţ. El – un tip care pornise de la zero, un nimeni, un copil slăbănog care pentru o vreme locuise într-un cort din al Doilea Război Mondial, când tatăl său îşi căuta de muncă, el, un copil care se ridicase din sărăcie, un bărbat care se lăsase de facultate (din proprie alegere, aşa cum mereu avea grijă să sublinieze) – acum nu avea nici cea mai mică problemă să intre într-o bancă, să se împrumute de bani şi să plece cu un Maserati, cu un mic conac sau cu o casă pe plajă. Poate că acum avea să facă aşa cum îi sugerase contabilul şi să-şi cumpere o barcă – yacht trebuia să fie. Nu voia ceva pentru care trebuia doar să semneze un cec; asta l-ar fi încântat doar pe vechiul Brad. Noul Brad observase cât de bine puteau trăi unii folosind banii altora, aşa că voia şi el să procedeze întocmai.

Totuşi, azi, el nu se gândea la bani sau la investiţii. Nu se gândea nici măcar la yachturi, deşi, fiind acolo pe plajă, sigur avea să remarce unele frumoase pe alocuri. Mai frumos i se părea ce vedea în faţa ochilor, din scaunul lui cu faţa la ocean: Juniper, în blugi scurţi tăiaţi şi sutien de baie.

„Te uiţi doar“, îşi zise el. Nu era chip să evite să o vadă pe ea sau altă femeie atrăgătoare din jur. La urma urmei, era la plajă. Asta era justificarea lui Brad.

Juniper se juca cu discul pe plajă cu Pepper, al cărei nume de botez era Penny. Ea ajunsese să-şi câştige porecla de Pepper (Piper) nu datorită personalităţii sale picante, ci mai degrabă a energiei debordante[17]. Excesive, ar putea spune unii; se aflau acolo de mai puţin de patruzeci şi opt de ore şi pe Brad îl obosise deja logoreea ei. Fata turuia întruna despre toate: şcoală, antrenamente la alergat (care urmau să se reia în iunie), piciorul rupt al mamei sale, afacerea părinţilor ei (un restaurant franţuzesc), fratele ei care era acum în tabără şi luase păduchi… Mai devreme, în dimineaţa aceasta, Brad le trimisese pe fete la brutărie după gogoşi cu scorţişoară şi gheare de urs[18], doar ca să poată sta pe verandă, să-şi bea cafeaua în linişte. Pe de altă parte, Julia era o fană a lui Pepper.

– Pepper are aşa o energie bună – exact ce-i trebuie lui Juniper.

Brad, cu ochii ascunşi de ochelari, o urmărea pe Juniper şi-i admira formele mlădioase are braţelor şi picioarelor şi graţia cu care prindea şi arunca discul.

– Cred că Juniper e bine. Am stat cu ochii pe ea la muncă și crede-mă că are o energie bună.

Asta nu era pe deplin adevărat. Avea o abordare corectă vizavi de muncă și se înțelegea bine cu restul angajaților, dar când erau doar ei doi, părea grijulie, ezitantă. Ca și cum se temea să spună sau să facă ceva greșit. Să nu-i fie lui pe plac.

– De abia dacă vorbește cu mine, mărturisi Julia.

– Cred că trebuie doar să-i dai un pic de spațiu.

– De când ai devenit tu expert în adolescente?

– Cine zice că sunt? Poate că mie îmi vine mai ușor să o tratez ca pe o persoană, nu ca pe o fiică, ca pe un copil.

– De ce, fiindcă nu e copilul tău?

– Posibil, ridică el din umeri.

– Ei bine, stai să ajungă Lily adolescentă și după aia să vezi ce greu e.

Julia se ridică și intră, unde Lottie încă „încerca să se adune“ și Lily se juca pe iPad. Brad se gândi că Julia ar fi trebuit să încerce să se mai destindă, nu doar cu Juniper, ci și cu el. Asta l-ar fi ajutat enorm să-și țină gândurile în frâu. Cu Lottie prin preajmă, Julia nu-i dăduse nici măcar un semn de „sunt obosită, dar totuși haide“. Se hotărâse totuși s-o joace puțin, să vadă cât avea să țină seceta, dacă el nu iniția nimic.

Acum Lottie ieșea și ea pe verandă, târând după ea butoiul cu oxigen. Era îmbrăcată în pantaloni trei sferturi într-o culoare țipătoare și un tricou roz neon, genul căzut pe umăr care amintea de o scenă dintr-o discotecă din anii 1980. Julia spusese că mama ei își cheltuia majoritatea alocației primite de la Brad pe echivalentele on-line ale magazinelor de un dolar din Florida.

– Ah, dac-aș fi din nou tânără, zise Lottie, arătând spre tinerele de pe plajă.

– Dacă mă întrebi pe mine, tinerețea e o chestiune mentală, răspunse Brad.

– Ție-ți vine ușor să vorbești.

Brad o ajută să se așeze în scaun.

– Stai bine? Ce-ți aduc?

– Aș mânca niște Cheetos.[19]

– La micul dejun?

– La prânz și la cină, răspunse Lottie. Și un Pop-Tart[20], dacă mai ai. Julia încearcă să-mi reducă din mâncarea proastă, dar știi, ce rost are?

– Sigur. Mă duc să-mi pun șortul de baie și apoi îți aduc snacks-uri și băuturi ca să te simți bine aici.

– Ce băiat bun! Poate nu știi, dar acum mai multă vreme, i-am zis Juliei că îmi era teamă că s-a grăbit așa tare cu tine. Acum pot să-ți spun, din moment ce mi-am dat seama că noi doi gândim la fel. Ai fost de treabă până la urmă.

– Mersi, Lottie. Așteaptă-mă un pic, revin într-o secundă.

Înăuntru, Julia terminase s-o dea pe Lily cu cremă de protecție solară. Brad îi spuse fiicei sale:

– Ești gata? Dă-mi două minute și hai jos să vedem dacă putem să prindem un rechin sau doi.

– Sunt gata, te aștept! răspunse Lily și își ridică plasa.

– Vrei să-mi fii de mare ajutor? Bunica ne-a rugat să-i aducem niște Cheetos.

– Și o co-cola?

– Hai mai bine să-i umplem o ladă, răspunse Brad, cu direcție către Julia. Să-i fie mai ușor.

– Și nouă așișderi.

Soții Whitman veniseră la plajă pentru o săptămână sau două, în fiecare vară, de când Brad și Julia se căsătoriseră. Închiriaseră un apartament, pe vremea când

erau doar ei doi și Juniper, de obicei luând și un al doilea, adiacent, pentru fratele lui Brad, Jeff și pentru soția și bebelușul lui. Apoi apăru Lily și următorul copil al lui Jeff, așa că Brad găsi o casă mare de închiriat pentru ei toți. Descoperi că-i plăcea haosul de a avea pe toată lumea laolaltă, pe copii sub ochi, pe adulți relaxați și sociabili, pe toată lumea plină de nisip, cu fețele și umerii roșii, cu burțile pline cu crabi și creveți și homari pe care-i găteau singuri.

Vara aceasta, Jeff avea să stea cu ei doar două zile, iar de data aceasta venea doar cu copiii. El și soția se despărțiseră imediat după Crăciun, după ce ea-l găsise într-un bar cu altă femeie în poală. Brad se gândi că Jeff era un prost. Întotdeauna fusese indisciplinat. De câte ori făcuse ceva, nu se gândise niciodată dacă era înțelept sau dacă ar fi putut avea consecințe.

– Ți-ai luat plasa? Hai să intrăm în valuri! îi zise Brad lui Lily.

El și Lily se întrecură până la nisip, dincolo de locul unde Juniper și Pepper stăteau acum întinse pe prosoapele lor de plajă viu colorate.

– Haideți! le strigă Lily, ajunsă la marginea valurilor. Mergem să prindem un rechin și e posibil să avem nevoie de ajutor. Rechinii pot fi mari.

– Tu chiar plănuiești să prinzi un rechin? zise Pepper în timp ce se ridica în picioare.

– Dacă ar putea, ar prinde. Haideți în apă, fetelor! Ia uitați-vă la valul ăsta! Apa e cât se poate de liniștită. E ca în cadă! glumi Brad.

– Mai târziu, răspunse Juniper, fără ca măcar să-și deschidă ochii.

Când Lily obosi și nu mai vru să prindă rechini sau orice alți pești, lăsă plasa deoparte și-l rugă pe Brad s-o arunce în apă. Iar și iar, ea își punea un picior în mâinile lui, sprijinită de umerii tatălui și numărând până la trei, el o arunca în sus, într-un salt pe spate, pentru ca apoi ea să cadă stropindu-l și țipând de fiecare dată.

Într-un final, Lily voi să ia o pauză.

– Cine urmează? Pepper? întrebă Brad.

– Mie-mi intră mereu apă în nas.

– Juniper? Hai Juni, ție mereu îți plăcea asta.

– Acum sunt prea mare.

– De vara trecută? Nu cred că ai crescut atât de mult. Sau zici că-s prea slab? Asta e, nu-i așa? Crezi că bătrânul Brad nu mai are forța de altădată.

– Poate că vrea să spună că e prea grea, zise Pepper.

– Mersi pentru asta, răspunse Juniper.

– Nici una dintre voi nu are dreptate. Hai, Juniper, nu-i așa că nu vrei să mă insulți? Hai să mă pui la încercare. Cred că încă mai sunt în stare.

– Bine, o secundă, zise Juniper și întinse mâna după spate să-și lege mai bine sutienul de baie.

Brad îi admiră burta netedă și pielea perfect întinsă de pe coaste. Îi studie cu atenție fiecare umflătură a sânilor mici, dar perfecți. Corpul lui îi răspunse automat cu o erecție care i se ridică până la burtă și care din fericire nu putea fi văzută, dat fiind faptul că stătea în apă. Îi împungea șortul de înot și se gândi că tare bine ar fi fost să aibă șaisprezece ani din nou și să-și dorească ca fata din fața ochilor lui să se îndure de starea lui disperată și să-l ajute să „detoneze și să dezumfle“ – sau cel puțin așa se exprimau unii dintre cunoscuții săi de pe atunci vizavi de orgasm, pentru care era apt, fără îndoială. Totuși, la șaisprezece ani, cu acneea pe care o avea și slab cum era, n-ar fi putut convinge nici o fată să se uite la el, darămite să-l atingă.

Când Juniper veni și-și puse mâinile pe umerii lui, când își așeză talpa piciorului în palmele lui încrucișate, când se uită la el și spuse „OK, unu, doi…“, el își permise o scurtă fantezie cu o plajă pustie, doar pentru ei doi, unde el ar fi împins-o pe prosopul de plajă verde-deschis și i-ar fi dat jos acel mic petic de material…

– Trei!

Sus și peste cap și apoi pleoscăit. Ieși râzând.

– Din nou? o întrebă Brad.

Ea își dădu la o parte părul ud și încuviință din cap. De data asta, când ea-și puse mâinile pe umerii lui, el o cuprinse cu ale sale de mijloc – doar pentru o clipă, s-o ajute să-și țină echilibrul. Ea deja își ridica piciorul să-l pună în mâinile lui. Genunchiul ei, sau poate tibia, atinse vintrele lui și lui Brad aproape-i veni să urle în gura mare.

De data asta, ea nu se mai uită la el când numără. Probabil din jenă. „Ce fată bună!“ își zise el.

Când Juniper îl lăsă și merse să se joace cu fetele, el privi în direcția unde Lily și Pepper încercau să prindă plevușcă cu plasa. Juni nu fusese cu mult mai mare ca Lily când se văzuseră prima dată. Se simți rușinat de faptul că libidoul scosese la suprafață ce era mai urât din el. El nu mai era un adolescent și Juniper nu era o fată oarecare cu care să-și facă mendrele. Și dacă o dorea?

„Adună-te“, își zise. „E fata ta vitregă. Nu ești rege. Nu poți avea orice îți dorești.“

Dar nu era ca și când ar fi forțat-o. Și ea îl dorea. Știa că și ea se lupta cu asta, la fel ca și el.

Capitolul 27

De câte ori nimerise Brad optsprezece găuri sub un cer înnorat şi cu tunete în zare? Golf, vara, în Sud: timpul schimbător nu poate fi evitat.

Faptul că începuse devreme făcea ecuaţia şi mai puţin probabilă, furtunile fiind mai des întâlnite în după-amiezile târzii. Totuşi, în unele zile, pe măsură ce iunie se îndrepta spre iulie şi procesul de convecţie începea mai devreme – adesea reorganizat după furtuna cu trăsnete de noaptea trecută – cerul dimineţii se umplea de nori de tip cumulonimbus, ameninţând să-i pună oricând pe fugă pe băieţi, înapoi în clădirea clubului.

Cam asta era situaţia pentru Brad în acea zi de sâmbătă. Dimineaţă târzie, a şaisprezecea lovitură. Tunet, apoi câteva picături de ploaie. În timp ce Tony Evans, procurorul districtului şi singurul tovarăş de azi al lui Brad, se pregătea de lovitură, Brad înclină capul spre cer.

– Cred că asta e şansa noastră, zise el.

– A mea, zise Tony. Din moment ce tu ocheşti la patru.

Tony era un bărbat scund şi vânjos, amator de whisky din Kentucky şi trabucuri cubaneze, tipul de vechi sudist care nu i-ar fi dat pic de atenţie lui Brad neica-nimeni din tinereţe, nici cea mai mică atenţie, însă care acum era încântat să-l cunoască pe Brad antreprenorul şi să cultive o prietenie cu acesta. Genul acesta de prietenii însemnau sprijin în campaniile electorale, cum fusese cea de realegere a lui Tony în funcţia de procuror districtual. În schimb, Brad primise sprijin şi conexiuni cu tot felul de alţi indivizi din orbita lui Tony Evans. Şi acesta era un fel de ciclu al vieţii – dacă erai alb şi privilegiat, aşa cum erau ei.

La golf, Brad mai pierduse de curând în faţa lui Tony, la distanţă de o singură lovitură. Totuşi, azi, ezitase de fiecare dată când fusese să-şi aleagă o crosă. Calculase greşit mai multe lovituri, ratase altele care ar fi trebuit să fie uşoare… Nici la muncă nu-i mersese mai bine, luând decizii cu încetinitorul. La naiba,

după-amiaza trecută petrecuse cinci minute în fața șifonierului, încercând să aleagă între o cămașă albastră și una neagră. De ce? Din cauza distragerilor. De câte ori o vedea pe Juniper, își dorea să o aibă. Nu doar să se culce cu ea, ci să o posede. Era ca și când ar fi fost un dependent într-o casă de drogați, înconjurat de droguri, dar fără bani să le poată consuma. Sau ceva, orice. Se gândea la ea tot timpul. Și, deși se ura pentru această slăbiciune, în egală măsură iubea fanteziile în care fugea cu ea, ca să trăiască pe picior mare undeva exotic, iubea felul în care aceste fantezii îl făceau să se simtă – tânăr, puternic, hipersexual și dorit neîncetat de o femeie frumoasă. În esență, era proiecția unui adolescent despre cum ar fi arătat viața de adult, dacă acneea ar fi trecut și dacă ar fi muncit suficient și ar fi găsit o cale de a face o grămadă de bani.

Brad știa că ar fi trebuit să fie atras doar de Julia. Dar ce putea face? Nu se putea abține. Așa că trebuia să se poarte în continuare corect, chiar dacă nu putea gândi în continuare corect. Însă-i distrăgea atenția atât de tare!

Se auzi un tunet. Acum mai aproape. Bărbați mai puțin hotărâți ca Brad și Tony ar fi părăsit deja terenul. Dacă ar fi fost însoțiți de companionii obișnuiți, cei doi ar fi renunțat mai devreme; cei doi care le completau grupul erau amândoi directori executivi în asigurări, care se ridicaseră în rang, mai mult datorită clienților decât curajului lor. Un tunet slab, îndepărtat și aceștia doi ar fi devenit agitați. Câteva picături de ploaie și ar fi terminat.

Brad se sprijini pe mașina de golf și urmări cum Tony își așează picioarele pe pedale, luă volanul în mână, dădu înapoi.

Tunetul și trăsnetul loviră aproape simultan. Următorul lucru pe care Brad și-l aminti fu faptul că era la pământ, clipind și cu urechile țiuindu-i.

– Sfântă Fecioară! zise o voce stinsă – cea a lui Tony. Brad întoarse capul și-și văzu prietenul în perimetru. Tony lăsă crosa și alergă spre Brad. Ești în regulă?

Lui Brad îi păru că Tony vorbea de undeva departe sau printr-o grămadă de perne așezate peste urechile lui. Timpanele îi zvâcneau.

– Doamne, ce aproape a fost! spuse Tony.

Indică spre vârful unui pin pârjolit și fumegând, câțiva metri mai încolo. Brad se

ridică, îşi puse mâinile peste urechi şi începu să frece, apoi scutură din cap. Nimic nu-l ajută.

– O să surzesc?

Propria-i voce părea îndepărtată.

– Şi mie îmi ţiuie urechile. Ei, o să fim bine. Ai un pic de răbdare.

Avea mai multă siguranţă în cuvinte decât în ton. Brad se ridică şi urcă în maşină, spunând:

– Eu zic să ne oprim aici.

Puţin câte puţin, auzul său reveni şi Brad şi Tony rămaseră la club pentru o oră sau mai mult, povestindu-şi experienţa în faţa unei mulţimi tot mai mari de pasionaţi de golf. Râseră, glumiră, băură şi în tot timpul acesta, în colţul minţii lui Brad rulă un gând repetitiv – nu, mai mult decât un gând, un sentiment, o senzaţie, un mesaj.

Trăsnetul fusese pentru el. Era un semn. Viaţa lui fusese analizată, testată şi repornită, într-un fel în care el obişnuia să opereze cu sistemele CVAC, pe vremea când era încă un tehnician, într-un magazin cu un singur om. Adesea aia era tot ce trebuia să facă. Circuitele se defectau, o luau razna şi produceau acţiuni contraproductive.

Brad se îndoise de sine în anumite privinţe, printre care şi dorinţa lui pentru Juniper, iar îndoiala nu era în firea lui Brad Whitman. Îşi pierduse concentrarea şi acum iată: aproape că fusese lovit de trăsnet – şi asta trebuia să însemne ceva.

Unii bărbaţi ar fi privit asta ca pe un moment bun să se apropie de Dumnezeu. Totuşi, Brad nu se simţi mai aproape de Dumnezeu ca înainte. Fulgerul îl repornise, asta însemnase pentru el. Îl readusese la capacitate maximă de operare. Nu mai încăpea nici o îndoială că avea să se poarte în consecinţă.

Acum pricepea, pricepea cu adevărat, că el şi Juniper nu aveau să fugă niciodată împreună. Iar dacă nutrea şi ea asemenea fantezii – ceea ce probabil şi făcea, draga de ea – era de datoria lui să o aducă pe calea cea bună. Probabil că amândoi trebuiau să se scarpine o dată, doar o dată şi gata, să termine cu asta şi să şi-o scoată din sisteme şi apoi aveau să depăşească amândoi momentul. După

el, era singura soluție logică și rațională, în situația dată.

Capitolul 28

Hai să ne întoarcem un pic la acea noapte din ianuarie când Brad şi Juniper rămăseseră singuri acasă. Noaptea când Juniper făcuse friptură la cuptor pentru cină. Noaptea când Brad intrase în camera ei şi o sărutase.

În absenţa Juliei, Juniper avusese curiozitatea să încerce rolul acesteia, acela de soţie devotată, rolul pentru care fusese într-un fel pregătită de pastorii de la Noua Speranţă, deşi familia Whitman nu mai trecuse în mod regulat pe la biserică. Prezenţa lor se rărise în anul precedent, poate fiindcă Brad se îmbogăţise şi-şi cumpărase un abonament la clubul rezidenţial, pe care nu şi-l putea permite înainte. Odată cu statutul de membru veni şi un excelent teren de golf – cel mai bun din stat – şi prin urmare, o competiţie acerbă pentru partide. Până ce Tony Evans nu-l prezentase ca pe un al patrulea membru al grupului său preexistent de sâmbătă, dimineţile de duminică fuseseră cele mai oportune pentru el, dat fiind faptul că mulţi alţi domni erau membri şi mai devotaţi ai comunităţii. Credinţa lor fusese oportunitatea lui. Aşa cum şi absenţa Juliei fusese ocazia lui Juniper. Putea să se ocupe de bucătărie, să prepare singură o masă întreagă fără supravegherea şi implicarea constantă a mamei sale, să vadă cum se simţea să fie stăpână pe domeniul său. Avea să fie ca şi când ar fi putut conduce în voie bicicleta, fără roţile ajutătoare.

În timp ce Brad era la serviciu, Juniper plănuise meniul cu ce găsise în frigider. Cotletul de vită era sigur destinat să fie cina din seara când Julia avea să se întoarcă acasă; ei bine, aveau cu toţii să iasă în oraş atunci, hotărî Juniper. Cu cartea de bucate pe blat, se apucase să taie ciuperci, să toace ceapă, să zdrobească usturoiul, să măsoare uleiul şi vinul roşu.

Cât lucrase, îşi imaginase surpriza şi încântarea lui Brad, atunci când el avea să vină acasă. Avea să fie impresionat şi mândru de iniţiativa ei. Să admită că se maturizase, ceea ce ar fi putut duce la o relaxare a regulilor, care până atunci o împiedicaseră să meargă la vreo petrecere dată de colegii ei de şcoală. Poate că fete ca Meghan şi Kathi n-aveau să-şi schimbe niciodată părerea despre ea, dar

poate alții aveau să o facă, văzând-o că participa la diverse evenimente, ca un copil normal.

Voise ca Brad să o admire. Nu voise să provoace un lup adormit, nici măcar nu știuse că lupul era acolo. Mai târziu în noaptea aceea, adormise citind, dar se trezise ușor când îl auzise pe Brad intrând în cameră. Până și o adolescentă inocentă poate simți când o situație poate devia de la inocență. Neștiind ce urmărea el și nefiind pregătită să-l confrunte, ținuse ochii închiși și se prefăcuse că dormea. Sărutul o oripilase.

Dacă Juniper ar fi știut ce se petrecea acum în mintea lui Brad, s-ar fi supărat și mai tare. Dacă el ar fi știut ce era într-a ei – cum încerca să-i facă pe plac, ca să mai poată ieși o dată cu băiatul negru, pe care el îl confundase cu un zilier – ei bine, cine ar putea spune ce-ar fi ieșit? Suntem aici să-ți povestim doar faptele.

Încă o dimineață de lucru la expediții pentru Whitman CVAC.

Aceasta nu era o slujbă solicitantă. Putea fi însă una plictisitoare, atunci când telefoanele nu sunau, așa cum adesea nici nu o făceau înainte de nouă dimineața, când Juniper mai primea uneori un apel de la doi sau trei matinali cu sisteme de aer condiționat năzuroase. Odată ce temperatura se ridica și compresoarele sau ventilatoarele nu mai răspundeau, apelurile începeau să apară.

Juniper stătea la pupitrul ei în micul birou de lângă cel al lui Brad, lucrând la un haiku pentru Xavier:

Răsăritul: o chitară

Ce răsună un melancolic cânt

Fata îl aude și zâmbește

Acum că se întorseseră de la plajă, Juniper își reluase rutina: trei dimineți pe săptămână mergea la muncă odată cu Brad, se achita de cele patru ore răspunzând la linia telefonică de servicii și coordonând apelurile către tehnicienii de pe teren. Era bună în ce făcea. Asculta cu atenție, își lua notițe corecte, punea întrebări pertinente și apoi îi programa pe tehnicieni. Și în tot timpul acesta, îi simțea prezența lui Brad – nu doar prezența, ci și interesul lui. Nu uitase acel moment când fuseseră în apă împreună. Mâinile lui pe talia ei. Excitarea lui…

O bătaie în ușă, apoi Brad o deschise și băgă capul înăuntru.

– Cum ți-e ziua? Să-ți aduc niște cafea?

– Nu, mulțumesc, sunt bine. Până acum, mai lent.

– Păi de aia e bună cafeaua.

– Vorbeam de apeluri.

– O să se aglomereze. Ce faci după-amiază? Vine Jason la ora unu să spele Maserati-ul și să-l dea cu ceară, vrei să rămâi să-ți facă și ție Land Roverul?

– Nu. Merg cu Pepper la un eveniment de artă pop-up[21] în parcul primăriei la amiază.

– Artă pop-up?

– Artă și meșteșuguri de vânzare la tarabe. Au mereu chestii șmechere. Cercei, brățări, hăinuțe, știi tu.

Scoase portofelul din buzunar și-i dădu cincizeci de dolari.

– Ia-ți ceva drăguț.

– Nu trebuie să faci asta.

– Lasă așa, zise el și închise ușa.

– Mulțumesc, strigă ea după el.

Sărutul se petrecuse în ianuarie – cu mai mult de cinci luni în urmă. După ce tocmai se întâmplase, știuse că nu avea să spună nimănui. Sub nici o formă.

Reacţia avea să fie cu siguranţă mai exagerată ca întâmplarea în sine (până la urmă fusese doar un sărut scurt) şi nu voia să înfrunte asta.

Apoi însă se gândise că poate mama ei ar fi trebuit să afle adevărul despre individul cu care se măritase. Sau poate că asta ar fi distrus totul între ei?

Pentru că, la urma urmei, fusese doar un simplu sărut. El mirosea a whisky. Poate că fusese doar beat. O scăpare de moment, nu o infracţiune penală. Putea să ignore toată treaba asta şi totul avea să dispară. Fără a face rău cuiva.

Apoi se gândi că poate nu fusese o scăpare de moment şi dacă ea nu-l dădea în vileag, el avea să se dea şi la Lily într-o bună zi. Nu; ea nu ar fi trebuit să confunde interesul lui pentru ea cu capacitatea de a comite incest. Corect?

Această dilemă, de a face sau nu ceva, o măcinase o vreme. Să discute cu mama ei ar fi fost lucrul cel mai firesc, dacă ele erau apropiate în vreun fel (şi dacă individul în cauză nu ar fi fost Brad). Aşa cum stăteau lucrurile, învăţase din experienţă că Julia era ultimul om din lume pe care se putea baza să-i pună ei binele pe primul loc. Ţinând cont de cât îi era de devotată mama ei lui Brad (sau mai bine zis îndatorată), Julia putea prea bine să dea vina pe ea.

Apoi îl cunoscuse pe Xavier şi pentru prima dată înţelesese ce era dorinţa sexuală. Cât de greu era să-ţi controlezi pornirea de a vrea să atingi pe cineva şi de a fi atins de cineva. Cum dorinţa aia te aprindea pe dinăuntru, creând ceva ce se simţea precum o căldură în vintre.

Aşa că ştiind asta, îi putea găsi cumva o scuză lui Brad, fiindcă aşa cum o învăţaseră la Noua Speranţă, bărbaţilor le era şi mai greu decât femeilor să-şi controleze pornirile. Din acest punct de vedere, Brad se comporta doar ca un mascul. Pentru el, o fată drăguţă adormită sus, singură cu el acasă, era doar o pacoste atrăgătoare. Să-i fi pus în faţă două adolescente în bikini şi nu era cu nimic mai presus ca un adolescent în călduri de la ea din clasă. Desigur, ar fi fost minunat ca un tată vitreg să nu gândească vreodată în felul acesta, dar poate că îi cerea prea mult.

Totuşi, era dezgustător. Hotărâse să nu-i spună nimic lui Pepper despre erecţie sau despre orice altceva legat de subiect. De ce să-şi strice distracţia cu asta? Şi aşa îi era destul de uşor să-l evite pe Brad, acum că unchiul Jeff şi verişorii ei erau acolo. Acum trebuia doar să-l evite un pic mai mult – până în decembrie. Ea şi Pepper aveau un plan.

Puseseră totul la cale cât fuseseră la plajă. Urmau să solicite o absolvire timpurie de la Blakely şi apoi, în decembrie, aveau să se mute de acasă să împartă un apartament, pe care să-l plătească cu banii pe care-i strânseseră de zilele lor de naştere, de Crăciun şi din slujbele lor. Între timp, Juniper avea să aplice la toate facultăţile din San Francisco sau din apropiere, pe lângă altele pe care le luase în considerare. Pepper avea să rămână în zonă, chitită să conducă o nouă filială a restaurantului părinţilor săi şi poate să-şi diversifice interesul în comerţ – un magazin, poate, cu tricouri, şorturi şi prosoape ce aveau să poarte marca familiei şi pe care avea să le conceapă ea însăşi.

Momentan, sarcina lui Juniper era să-şi convingă părinţii să o lase să iasă cu Xavier. Plănuia să-i urmeze sfatul lui Brad şi pur şi simplu să ceară ceea ce-şi dorea. Sau poate că mai bine ar fi trebuit să-l scoată pe Brad din calcul şi să vorbească cu mama ei despre Xavier în particular. Să se descurce să obţină mai întâi consimţământul Juliei şi apoi să o lase pe ea să se descurce singură cu Brad.

Da, desigur. Părea cea mai bună abordare. Şi acum, mai rămânea să găsească şi momentul potrivit. În timp ce Juniper cugeta, sosi curierul. Juniper o văzu pe poştăriţă printr-o fereastră care, ca şi a lui Brad, avea vederea spre hol.

Brenda, recepţionera care fusese angajată după ce Julia se măritase cu şeful, împărţi corespondenţa zilnică şi apoi, ca răspuns la ceva ce spusese poştăriţa, se ridică şi merse în biroul lui Brad.

– Scrisoare recomandată, spuse ea. Trebuie să semnezi.

Brad ieşi, o urmă în hol, unde semnă pentru un plic gros. Apoi intră înapoi în birou şi închise uşa în urma lui. Juniper era pe telefon cu o femeie, al cărei ventilator din aerul condiţionat refuza să mai pornească, când îl auzi pe Brad spunând:

– Valerie Alston… Ce? Trebuie că-ţi baţi joc de mine! Apoi un minut mai târziu, după ce citi detaliile: La naiba! Incredibil! E un nenorocit de copac!

Capitolul 29

Xavier stătea în maşina lui, la umbra unei magnolii înalte, aşteptând-o pe Juniper. Era ora 12.25 şi în după-amiaza aceea aveau întâlnire în parc.

Fusese o provocare să comunice cu ea în afara serviciului. Exceptând perioada când ea fusese la plajă şi folosise telefonul lui Pepper, nu reuşise să-l sune şi nici să-i trimită vreun mesaj. Sau să folosească vreo reţea socială. Făcuseră schimb de bilete, lăsându-le sub ştergătoarele maşinilor – nu tocmai eficient. Chiar şi aşa, lui Xavier îi plăceau ineditul şi simplitatea acestui gest. Ea scria cu precizie, cu semne mici, de pasăre, folosind un pix cu vârful subţire, mesaje care erau mereu calde şi uneori amuzante. Xavier îşi făcuse obiceiul de a-l păstra pe cel mai recent împăturit într-un pătrăţel, pe care-l ţinea sub cadranul ceasului de mână.

Mijlocul lui iunie se traducea prin căldură, umiditate şi o şansă de furtuni inopinate. Xavier aştepta cu geamurile lăsate. Putea mirosi mimozele înflorite, aceste explozii de basm rozalii, diafane şi transparente, ce creşteau printre frunze delicate – numite pinnae – care se închideau la apus.

În depărtare hurui un tunet. Când era un băieţel şi avea aproape trei ani sau pe acolo, spunea că tunetul mârâia, imaginaţia lui conjurând un gigant pe nume Tunet, care tropăia pe undeva prin pădurea de la marginea oraşului. Tunet gigantul era morocănos că cerul era înnorat, că ploaia ameninţa să cadă sau se pornise deja; Lui Tunet îi plăcea să se joace pe afară.

Aici, în câmpul deschis din parc, cinci copii latino-americani alergau şi loveau o minge de fotbal, în vreme ce mamele lor erau în apropiere, ascultând muzică la un aparat portabil. Femeile şedeau pe o pătură. În jurul lor erau întinse recipiente din plastic cu mâncare. Xavier contempla mâncarea cu invidie. Îi era foame. Juniper trebuia să aducă prânzul – fusese ideea ei; spusese că un camion cu mâncare care venea zilnic în parcul industrial avea nişte empanadas incredibile, pe care ea voia ca el să le încerce.

Mai departe în parc erau două rânduri de furgonete acoperite: un spectacol artistic de tip pop-up, în curs de desfășurare. Poate că avea să dea o tură pe acolo după întâlnire, să caute ceva drăguț pentru Juniper. Dacă mai întâi avea să apară.

Ora două și treizeci și cinci după-amiaza.

– Unde o fi? se întrebă Xavier cu voce tare. Poate s-a răzgândit, își răspunse singur. Mă îndoiesc. Ce motiv ar avea?

Continuă conversația în gând. „Dacă s-a răzgândit, vei ajunge să te întrebi de ce ți-ai ignorat instinctele. Poate fiindcă sunt fan empanadas“, își răspunse el cu o glumă menită să-i potolească anxietatea. „Pe lângă asta, avem și o chimie extraordinară. Chimie, frățică? Mai vorbește lumea așa? A revenit moda retro“, își zise el din nou.

Chimia. O treabă universală, atemporală. Dacă o împărtășești cu cineva, nu-i sentiment mai plăcut. Dacă nu, uită, fiindcă nu duce nicăieri.

„Pun pariu că urmează să scrii și un eseu despre asta. Pentru cursurile de compunere din toamnă, de ce nu? Ești un tocilar. Doar unul poate recunoaște un altul.“

Meditația lui Xavier asupra chimiei dintre oameni este cu adevărat demnă de o examinare aici (dacă nu chiar de un eseu), mai ales aplicată în relația lui cu Juniper.

Doi oameni își petrec timpul împreună și simt forța atracției. Numim acea forță chimie, dar implică ea oare vreo substanță? Care-i biologia atracției sexuale, și este acea biologie tot una cu dragostea romantică, și o împărtășeau oare acești doi adolescenți, orice ar fi asta? Sau oare sentimentele pe care le împărtășeau când erau împreună (sau chiar și mai acut, când erau despărțiți) aveau mai mult de-a face cu ceea ce numim dragoste de copii?

Când ești la fel de bătrân ca unii dintre noi, îți vine ușor să desconsideri sentimentele celor tineri (oricât de intense ar fi ele), ca fiind nimic mai mult decât hormoni turbați. Ne amintim cum era să fim tineri. Dorința ne e la fel de familiară precum foamea. Să luăm de pildă combinațiile în care fusese Xavier implicat o perioadă: dorință, care a dus la sex. Despre asta e vorba în combinații.

Dar iată și răspunsul lui Xavier la aceste experienţe şi anume refuzul lui de a continua să se vadă cu acele două tinere. Nu mai voia ca acestea să-i trimită mesaje cu noi oferte de a face sex. Dacă vreuna dintre ele i-ar fi lăsat un bilet de dragoste sub ștergătorul parbrizului, el nu l-ar fi împăturit într-un pătrățel pe care să-l strecoare sub cadranul ceasului de mână, ca să-l ţină cât mai aproape de piele, ca și când sentimentul dincolo de cuvinte ar fi putut să-i intre în piele, făcându-l să devină și mai intim cu biletul autoarei.

De ce nu? Din pricina chimiei. Aceasta e diferența. Prin urmare, presupunem că atracţia nu-i totuna cu dorința – deşi recunoaștem că dorința derivă firesc din aceasta.

Vorbim despre cum apar scântei atunci când doi oameni sunt atraşi în mod deosebit unul de celălalt. Nu scântei vizibile, deşi le percepem ca atare. Atunci, prin urmare, e oare chimia amoroasă un fel de electricitate?

Încărcătura electrochimică e o reacţie ce implică electroni care se mişcă printre electrozi și un electrolit. Asta e în esență fizică și cu excepţia unui fost rezident din Oak Knoll, Jack Martindale, care lucrase pentru NASA, nici unul dintre noi nu știam prea multă. Știm însă asta: că există o forță ce deservește toate scopurile fizice, care e la fel de reală precum cele ce pot fi observate și măsurate de știință, o forță care apropie oamenii, chiar și atunci când acest lucru, aparent, nu-i tocmai în interesul lor. Oamenii sunt neajutoraţi în faţa ei. Desigur, se pot abține de la a-i da curs, dar nu se pot feri de la a simți ceea ce este real.

Dostoievski spunea: „Ce este iadul? Și cuget în sinea mea: e suferința de a nu mai putea iubi“. Și prin a nu mai putea se referea la a-i fi refuzat acest drept, a-i fi zădărnicit. Cei cărora le-a fost refuzată dragostea – dragostea adevărată, nu vreo toană trecătoare, nu vreo falsă infatuare bazată pe vreo conexiune imaginară, care în majoritatea cazurilor nu e împărtășită – cei care traversăm, de asemenea, iadul, știm că Dostoievski grăia adevărul.

Zgomotul de cauciuc pe pietriș îi întrerupse cugetările lui Xavier – iat-o, venise. Juniper, în Land Roverul ei lucios. El coborî din maşină și merse până la portiera ei, zâmbind larg până ce-i zări expresia feței.

– Ești bine? întrebă el când deschise ușa. Ce-i cu tine?

Ea îi întinse o pungă din hârtie care mirosea divin.

– Eu sunt bine. Dar Brad nu prea.

– Din ce zici tu nu pare bolnav sau rănit, spuse Xavier privind-o încruntat pe Juniper care coborî și închise portiera.

– Tu știai că mama ta îl dă în judecată?

– Ah, zise el. Despre asta-i vorba. Scutură din cap. I-am zis că-i o prostie.

Juniper tăcu.

– Ar fi trebuit să te avertizez. Știu. Doar că… mi-a fost teamă că, dacă făceam asta, te-ai fi supărat pe mine – ei bine, nu pe mine la modul personal, dar pe mama și prin urmare și pe mine, prin asociere. Ceea ce probabil se întâmplă acum.

Ea tăcu pentru ceea ce lui i se păru cel mai lung moment din viață, timp în care ea se aplecă să culeagă o floare de magnolie ofilită și începu să-i rupă petalele.

– Sunt… Nu e vina ta, zise ea. Și cred că și mie, dacă eram în locul tău, mi-ar fi fost frică să-ți spun. Așa că…

Xavier răsuflă ușurat.

– Ce a zis Brad despre asta?

– Că mama ta e… nici nu vreau să repet.

– Nebună? întrebă el, sperând că acesta era cel mai urât cuvânt.

Ea scutură din cap.

– Spune-mi.

– O căţea oportunistă, a fost una dintre exprimări.

– Ei bine, asta e cam aspru, se zbârli Xavier.

Indică spre o bancă unde puteau să ia loc și să mănânce. Merseră într-acolo în

timp ce tunetul se auzi din nou în zare – acum şi mai departe, şi cel puţin ăsta era un lucru bun.

– Şi ce a mai zis Brad? continuă el.

– A zis că „genul ăsta de treabă e tipic pentru una de teapa ei“ şi apoi… Nici nu vreau să spun asta.

Se opri.

– Vreau să ştiu.

– A început să zică cum că probabil ea s-a culcat cu diverşi albi în speranţa că o să se ajungă şi că în final taică-tău a părăsit-o, când ea a încercat să-l prindă în cursă. Că nu crede că tatăl tău e mort.

– Asta e o mare mizerie, zise Xavier încercând să digere. Doamne! Cum să nu fie mort? Oricine poate verifica asta.

– E un bou. Adică, chiar dacă era adevărat, propria lui soţie s-a culcat cu diverşi – probabil sperând să se ajungă. Poate n-ar trebui să spun asta despre maică-mea, dar e aproape fix ce mi-a zis ea. Şi după aia s-a ajuns, măritându-se cu el.

Xavier era deopotrivă surprins de cele aflate şi de vehemenţa ei, dar totuşi zise:

– Ştiu că e furios, dar asta…

– N-are nici o scuză. Xavier se aşeză pe bancă şi ea continuă: În timp ce lătra, mă gândeam la ce am studiat în ultimul semestru la cursurile de literatură, pe Shakespeare, Homer şi Euripide, ştii. La toate personajele care îşi dădeau arama pe faţă când lucrurile se precipitau – ceea ce poate fi atât un lucru bun, cât şi unul rău, în funcţie de natura personajului. Se aşeză lângă el. Sunt foarte… tristă. Obişnuiam să cred că Brad că e un om minunat.

– Aparent reuşeşte să-i facă pe toţi din jur să creadă asta.

– Da, zise ea, apoi continuă. Şi asta nu-i prima dată… dar nu termină.

– Nu e prima dată când ce?

– Nimic. N-are importanță. Vrei să mănânci?

– Da, sunt lihnit.

– Scuze, nu puteam să plec în timp ce el tuna și fulgera.

Xavier despachetă mâncarea: vită, pui și empanadas de pui cu brânză, asortate cu câte o sticlă de suc de portocale pentru fiecare dintre ei. Un timp, nici unul dintre ei nu vorbi cât mâncară, mai puțin când Xavier zise:

– Acum înțeleg de ce îți plac empanadas astea mai mult ca oricare altele.

– Nu-i așa?

Când Juniper le termină pe ale ei, mototoli hârtia și zise:

– Deci… eram aproape pregătită să vorbesc cu mama, să îi cer permisiunea să ies cu tine. Deși acum…

– Asta nu se va mai întâmpla.

– Sub nici o formă. Dar să ne vedem pe ascuns, pare într-un fel… Vreau doar să zic, ei bine, înțeleg dacă nu vrei să te ții de asta sau… de mine.

Xavier se opri din mestecat, apoi înghiți repede ce avea în gură și zise:

– Nu, eu chiar vreau. Dă-i încolo pe toți. Problemele lor n-au nimic de-a face cu noi doi.

– Bun, păru Juniper ușurată. Asta e și părerea mea.

Se uitară la copiii care jucau fotbal. Xavier întinse mâna după cea a lui Juniper și o strânse într-a lui. Chiar și acest mic contact îl liniștea.

– Chiar te invidiez că urmează să pleci la facultate, continuă ea. Mi-aș dori să dispar din casă și să nu mă mai întorc niciodată. Doar că o să-mi fie dor de sora mea. Dar totuși.

În clipa aceea, ultimul lucru pe care îl voia Xavier era să meargă undeva unde n-ar fi fost și ea.

– Mama a zis că se gândeşte că odată ce Brad are să înţeleagă sensul procesului, va dori să cadă la înţelegere şi să plătească fără tocmeală – învăţându-şi lecţia sau ceva de genul ăsta. Dar oare noi credem că va fi aşa uşor?

– Ha! Nu. Nu dă doi bani pe copacul ăla, sau pe orice alt copac.

– În timp ce, pentru mama, copacul ăla e totul.

– El chiar crede că ea vrea doar să-l facă de bani. L-am auzit la telefon cu un avocat, spunând că o să joace murdar dacă e nevoit şi că ei o să-i pară rău. O să înceapă „să caute mizerii despre ea, dacă nu se potoleşte“.

– N-au decât. N-o să găsească nimic.

– M-am gândit eu. Dar gata, destul cu asta. Vreau să ştiu cum e în San Francisco.

Gândindu-se fără tragere de inimă la momentele când avea să fie departe de ea, Xavier ar fi vrut să vorbească despre altceva.

– Ei bine… E în multe feluri. Acolo se întâmplă atâtea. Oameni de toate felurile, din toate colţurile lumii. E scump să trăieşti acolo. Dar te şi inspiră – de pildă e acolo un cartier numit Casto, care era unul dintre puţinele locuri din ţară unde puteai să fii gay pe faţă, în siguranţă. De asemenea, oraşul are nişte dealuri superbe. Şi iarba e legală – poţi s-o miroşi pretutindeni. Şi ai golful pe-o parte şi oceanul pe alta, aşa că poţi să ajungi oricând la apă. Am mâncat acolo mâncare chinezească şi nicăieri nu se mai face aşa.

– Pare că deja îţi place.

– A fost minunat. Dar sincer, nu m-am mai gândit atât de mult la asta în ultima vreme. Îmi place cum decurg lucrurile acum, aici.

Trecu mai aproape de ea pe bancă, astfel încât picioarele să li se atingă de la şolduri la genunchi.

– Totuşi, la un moment dat va trebui să înfruntăm realitatea, constată ea.

– Moartea pasiunii, răspunse el, dându-i un cot. Unde e butonul de pauză pentru realitate?

– Eu îl vreau să dăm pe repede-înainte, zise ea și chipul i se întunecă. N-o să-i spun asta lui Brad, dar țin cu mama ta. Copacul ăla e incredibil. Sincer, chiar mi se rupe inima că stă să moară, din cauză că ne-am construit casa. Nu vreau să mai stau acolo. N-am vrut din capul locului.

– Totuși, partea bună e că ne-am cunoscut.

– Asta așa e.

– Fiindcă empanadas astea…

– Știu! zâmbi ea. Sunt doi argentinieni care au camioneta.

– Cred că pot să las deoparte facultatea și să-i întreb dacă mă angajează.

– Mie-mi place să gătesc. Poate ne luăm noi o camionetă cu mâncare.

– Și care să fie specialitatea noastră? Eu știu să fac un caşcaval pane pe cinste.

– Da? Cred că piața de caşcaval pane e totuși suprasaturată.

– Nachos creativi? Mă pricep și la asta.

– Îmi place ideea. Avem diversitate, savoare, dulciuri.

– Nachos dulci?

– Făcuți din tortillas. Cu scorțișoară, cu zahăr pe deasupra, cu tot cu înghețată.

– Am merge peste tot prin țară.

– Chiar și în Mexic.

– În America de Sud.

– Mereu mi-am dorit să văd Machu Picchu, mărturisi ea.

– Părinții noștri n-au decât să se judece ani întregi, dacă asta vor. Noi o să stăm cocoțați pe camion, în timp ce ne bucurăm de priveliște și mâncăm poutine…

– Nachos poutine?

– Poutine și atât. Cartofi prăjiți cu brânză și sos. Cu mult sos.

– Și tu poți să cânți serenade. Pentru mine și pentru clienți.

– Probabil că totuși ar trebui să termini școala.

– Înainte să încerc poutine?

Xavier râse.

– De fapt, zise ea, plănuiesc s-o termin mai devreme, dacă Blakely binevoiește să mă ajute în sensul ăsta.

– Da? Și după aia?

– După aia poate o să vreau să văd cum e în San Francisco.

– Păi și cu camionul cu mâncare ce facem? întrebă el prefăcându-se a fi serios.

Faptul că ea putea veni în San Francisco îi dădea speranțe prea greu de îndurat.

– Nu, serios. Chiar m-am gândit la asta. Au școli bune acolo. Aș putea să aplic, să văd care mă primesc. Am medii mari.

Ce frumos întorcea Juniper situația, țesând din cuvintele ei un viitor de aur, în care ei doi ar fi putut avea o relație normală – nu că Xavier s-ar fi gândit că ceea ce se întâmpla între ei putea fi catalogat vreodată drept normal. Nu, ce se întâmpla între ei era astral. Faptul că el nu se putea opri din a se gândi la ea, treaz noaptea în patul lui, știind că și ea era la o sută de metri mai departe, gândindu-se la el din patul ei. Știa că n-ar fi trebuit să-și permită să se implice în asta. Însă era incredibil de fericit că se implicase.

Dacă viitorul de aur avea să vină, ei aveau să fie atât de departe de locul acesta, ca și cum ar fi plecați în altă țară. În San Francisco ar putea-o săruta în public, așa cum își dorea acum să facă.

– Poate fi un plan bun. Asta dacă ai intenții serioase.

– Am. Și știi, dacă lucrurile nu merg bine între noi, am putea rămâne buni prieteni, corect?

– Sigur – dar așa cum spune și mama, „Așteaptă-te la o reușită“.

– E un sfat bun.

– Poate fi pătimașă… dar mi-aș fi dorit să am determinarea ei. Și tata o avea.

– O ai – doar că o canalizezi spre studii academice și chitară.

– Posibil. Conflictul nu mă caracterizează.

– Da, vreau ca toată lumea să se înțeleagă bine. „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.“

– Procesele nu sunt tocmai dovezi de iubire. Chiar dacă au o cauză bună.

– Mama ta n-ar trebui să fie o sfântă doar ca să nu-i jignească pe ai mei.

– O să pară amuzant ce zic, dar… chiar ești foarte drăguță.

– Zău?

– Da.

– Și tu, îi zise ea cu un zâmbet.

Capitolul 30

În seara aceea, Julia îl studie atent pe Brad pe tot parcursul cinei. Îi telefonase după-amiaza, vânăt de furie din pricina procesului. Acum însă, părea să fie la fel de optimist ca de obicei. Nu spusese nimic despre subiect cu Lottie şi fetele prin preajmă. Nici o remarcă răutăcioasă despre lipitori oportuniste, iubitoare de copaci şi nebune. Poate că depăşise momentul iniţial de uimire şi furie şi avea acum o perspectivă mai echilibrată. Poate că doar şocul iniţial îl făcuse să se manifeste urât. Probabil asta era, se gândi ea. Nu-l mai auzise niciodată aşa.

Nici răspunsul ei nu fusese mai puţin generos, trebuia să recunoască, chiar dacă era singura care ştia. Simţea că Valerie o trădase, Valerie care fusese aşa deschisă şi aparent atât de sinceră cu ea. După ce-i închisese lui Brad, Julia mersese în dormitorul principal şi dăduse drumul la duş, ca Lottie să n-o deranjeze. Apoi se aşezase pe podea şi privise pe fereastră către stejarul muribund (care ei îi păruse sănătos) şi se întrebase care era jocul lui Valerie.

Apoi ajunsese la concluzia să probabil nu era nici o schemă la mijloc – că, bazat pe tot ce văzuse şi auzise, Valerie era pur şi simplu genul de persoană care ar da pe cineva în judecată în contextul ăsta – îşi ajustase aşteptările, spre a le potrivi cu această realitate alternativă, în care ea şi Valerie Alston-Holt (şi probabil multe alte femei din Oak Knoll) n-aveau să mai fie vreodată prietene. Exista o doză de autocompătimire în dezamăgirea ei. Se străduise atât de tare să pară aşa cum crezuse că trebuia să pară, şi unde o dusese asta?

– Grozave chiftele! zise Brad, luându-şi şervetul din poală şi aşezându-l pe masă. Lily, fetiţă scumpă, îţi mulţumesc că ai ajutat-o pe mama ta să prepare cina. Te-ai descurcat bine.

– Bunica spune că aş putea să iau chiftele la conservă, dacă-mi dai voie. Zice că mai rapid şi mai ieftin.

– Bunica are dreptate. Dar nu au gust bun, aşa că nu le cumpăr, o lămuri Julia.

– Mie-mi plac, spuse Juniper.

– Cum știi asta? întrebă Lily întorcându-se uimită spre Juniper. Mănânci din astea la alimentara unde lucrezi?

– Mama obișnuia să le cumpere când eram de vârsta ta.

– Nu-i corect, spuse Lily.

– Uneori mâncam și Cap’n Crunch. Pe cele simple, dar tot erau bune.

– Pe bune, Juniper? Cum crezi că ajută asta? o dojeni Julia.

– Nu-i frumos să minți, îi aminti Lily.

– Pot să mă ridic de la masă? întrebă Juniper.

– Mergi. Dar ajută-mă mai întâi să fac curat pe masă.

Brad rămase să asiste la discuție, însă, din cât putea Julia să-și dea seama, nu era prezent. Era cu mintea în altă parte, aparent tot mai des în ultima vreme. Nu că l-ar fi învinovățit; cu Lottie prin preajmă, viața în casa lor era un mic dezastru în desfășurare și dacă ea, Julia, ar fi putut să evadeze din el, ignorând tot ce se întâmpla în jur, ar fi procedat la fel ca el. Îi zise lui Lily:

– Ai dreptate, minciuna nu e bună. Așa că uite de ce Juniper a apucat să mănânce lucruri pe care acum nu le mai cumpăr, lucruri care nu sunt bune pentru tine: că pe atunci nu știam mai multe. Uneori nici adulții nu știu tot ce ar trebui să facă.

– De ce nu știai? Nu ți-a spus bunica?

– Bunicii chiar îi plac toate alea, interveni Lottie.

– Dar te-au îmbolnăvit, i-o întoarse Lily scuturând din cap cu o mină înțeleaptă, de parcă tocmai ar fi avut o revelație. De asemenea, nici țigările nu-ți fac bine.

Pe Julia o încânta să urmărească turnura pe care o lua discursul lui Lily. În vreme ce Lily și Lottie continuară discuția pe teme de sănătate, Brad îi spuse Juliei:

– Mă duc să înot.

– Așa să faci. Vrei o bere?

El zdrăngăni gheața din paharul lui.

– Încă un whisky cu cola, te rog.

– Poate că vin și eu cu tine.

– Da, da, zise el, deja pe picior de plecare din sufragerie.

Ultima dată când Julia îl văzuse agitat fusese atunci când își aștepta avocatul să perfecteze vânzarea invenției sale. Procedase întocmai ca acum: arborase un zâmbet vesel, ca să ascundă cât era de îngrijorat că vânzarea putea să pice.

Julia îi pregăti băutura și i-o întinse când el dădu să iasă din casă. Până când termină curățenia în bucătărie, să o așeze pe Lottie în fața televizorului, în camera de oaspeți și apoi să meargă sus, să-și pună costumul de baie și apoi într-un final să iasă afară la piscină, Brad deja terminase de înotat și acum stătea pe verandă, înfășurat cu un prosop, privind – sau mai bine spus uitându-se urât – la stejarul lui Valerie.

– Îmi pare rău că ai fost prins în asta, zise Julia. Ar trebui tras la răspundere doar constructorul.

– Copacii mor tot timpul. Așa, și? Asta e o mizerie de proces.

O zise suficient de tare să-l audă toți vecinii din apropiere, în cazul în care aceștia ar fi avut ferestrele deschise sau erau pe afară.

– Iubitule…

– Ce-i?

– Hai să nu ne audă tot cartierul. O să se rezolve.

– Știu asta. O să găsim o cale s-o convingem să renunțe.

Juliei nu-i sună bine accentul pe convingem.

– Cum așa? întrebă ea, aparent doar ușor intrigată, în timp ce se strecură în apă.

Ce minunat era să aibă propria piscină! N-avea să-i treacă niciodată încântarea de a fi ajuns atât de departe în viață.

– Avocații au metodele lor. Sincer, nici nu-mi pasă cum rezolvă problema, cât timp o rezolvă. N-am de gând să-i dau o sută de mii de dolari unei escroace, care, dacă mă întrebi, putea la fel de bine să otrăvească copacul cu mâna ei.

– Da, dar aduci experți să-l evalueze, înainte să plătească cineva ceva, corect? Ea trebuie să-și susțină cazul.

– Nu cred că se va ajunge atât de departe, dacă are un dram de minte.

Julia se ridică pe o saltea și se întinse pe spate, privind spre copac.

– Ei bine, e un stejar excepțional. Pot să înțeleg de ce plânge după el.

– Nu-mi spune că ții cu ea.

– Nu, nu am spus asta. Vorbesc strict despre copac. E un arbore măreț, atât.

– Nu vreau ca propria-mi soție să fie neloială.

– Brad…

– Te-ai măritat cu mine doar pentru bani?

– Poftim?

– M-ai auzit.

– Asta de unde ți-a veni? Pe atunci nici n-aveai atâția.

– Totuși, sunt al naibii de sigur că aveam mai mulți ca tine.

Julia înotă până la scară și ieși din piscină. Înainte să-i răspundă, se înveli într-un prosop și merse să ia loc lângă Brad.

– M-am măritat cu tine fiindcă te iubeam.

– Dar banii n-au stricat, nu-i așa?

Nu-i frumos să minți. Dar uneori poate fi necesar.

– Nici nu m-am gândit la bani, spuse Julia.

O minciună. Normal că se gândise la bani – și el voise ca ea s-o facă. Toate restaurantele scumpe. Plimbările în BMW. Weekendurile la mare, pe care le petrecuseră în apartamente de lux cu vedere la ocean. Inelul de logodnă! El își etalase banii așa cum un păun își etalează penele, pentru ca păunițele să fie mai impresionate de el decât de alți masculi.

– Ai observat că voi femeile sunteți antrenate să vă duceți după oricare bărbat vă aranjează mai bine? Iar bărbații sunt învățați că nu e doar datoria, ci privilegiul lor să se spetească, ca să-și susțină nevestele și copiii. Întreaga povară cade pe umerii bărbatului. Și cu ce ne alegem din asta? Cu o lume plină de femei care se cred îndreptățite să-i ia bărbatului banii cu greu munciți, în orice fel cred ele de cuviință. Uite la Valerie, care n-a putut să-și găsească un soț s-o scoată din mizerie, așa că acum vine după mine.

Juliei îi trebui un minut să se gândească la ce anume să-i răspundă mai întâi.

– Le-ai tot învățat pe fete să țintească după un soț care să aibă grijă de ele.

– Ei bine, am greșit.

– Și ce-ai spus acum despre Valerie nu e adevărat. Își iubește casa. Care e drăguță.

– Există cineva să-l fi văzut pe presupusul ei soț, înainte de presupusa lui moarte?

– Da. În primul rând, de ce pui asta la îndoială? Valerie nu e un om rău. Prea pătimașă, da, sigur este. Dar… ce vreau să spun, iubire, și te rog să nu mă înțelegi greșit, știu că ești supărat și toate cele, dar nu ești deloc rezonabil.

– Uite aici ceva rezonabil pentru tine: femeia aia vrea să-mi ia o sută de mii de dolari. Vrea patru sute de mii de la Kevin – care, de asemenea, se spetește și căruia i-au trebuit mulți ani să ajungă acolo unde este. Nici un copac din istorie n-a valorat vreodată cinci sute de mii de dolari! Îți spun: vrea să pună mâna pe bani și să-și îmbunătățească traiul. Un Cadillac strălucitor. Un televizor mai mare. Cercei cu diamante. O croazieră… Vrea ce vreți voi toate, fără să munciți

singure pentru asta.

– Acum ești grețos, îi spuse Julia. Și nu-mi place deloc ce spui. Am acceptat orice slujbă mi s-a oferit, doar ca să fiu pe picioarele mele…

– Până când ai obținut ce-ai vrut cu stând cu cracii-n sus. Poate că ar trebui să te uiți la fiică-ta, dacă vrei să vezi ce-i aia integritate: Juniper nu trebuie deloc să muncească și tot a ales să-și ia două slujbe.

– Ești beat? strigă Julia și se ridică spumegând. Retrage-ți cuvintele. A fost ideea ta să renunț.

– Am zis că poți să renunți, dacă vrei.

– Și apoi am avut-o pe Lily…

– Care acum e la școală.

– M-aș bucura să lucrez din nou!

Era o altă minciună. Nu s-ar fi bucurat deloc, dar ar fi făcut-o, la nevoie.

– Păi și ce te oprește?

– Tu ai vrut ca eu să nu mai lucrez! Brad, nu înțeleg de unde îți vin toate astea. Chiar nu înțeleg.

Brad arătă cu degetul spre casa lui Valerie.

– Uite de la prietena ta, de acolo.

– Încep să-mi doresc să nu fi cumpărat casa asta, mormăi Julia.

– Putem s-o vindem. Trebuie doar să-mi spui.

Se lăsă pe vine în fața genunchilor lui Brad și ridică privirea spre el.

– Nu vorbești serios. Putem să nu ne mai atacăm unul pe altul? Treaba asta nu ajută pe nimeni. Fii sincer: ești supărat fiindcă ai impresia că poate avea câștig de cauză?

Brad o privi și ridică din umeri.

– S-au încălcat niște reguli și nimănui nu-i e greu să observe asta dacă se uită cu atenție.

– Atunci de ce nu ajungi la o înțelegere cu ea? Să-i plătești – nu știu – jumate și să termini cu asta.

– Să scot cincizeci de mii din buzunar fără tocmeală? Glumești, nu-i așa? N-am dat niciodată înapoi, cât timp am avut de ales – ar fi trebuit să știi asta despre mine, până acum. Îi dăm șansa să renunțe și, dacă nu vrea, mergem la judecată. Pun pariu că o să găsim un juriu înțelegător care nu dă doi bani pe copacul unei negrese.

Capitolul 31

Acea dimineaţă de duminică o găsi pe Valerie în curtea din faţă, separând irişii înainte de răsărit. Făcea acest efort un pic prematur; irişilor le plăcea căldura mai uscată de vară târzie. Terminase deja cu crinii, rogozul şi zambilele struguraş. Răsadurile erau plivite, trandafirii erau fertilizaţi. Cum nu putea sta în casă, într-o dimineaţă aşa rară, cu umiditate scăzută şi briză răcoroasă, soluţia erau irişii.

Majoritatea locuitorilor din cartier erau încă adormiţi sau, oricum, înăuntru. Nu treceau maşini, nu ieşise nimeni la jogging. Cu câteva minute înainte, Ellen trecuse pe acolo să o plimbe pe Pritzy, un labradoodle[22], însă nu se oprise prea mult la vorbă.

Chiar dacă relaţia ei cu Chris devenise tot mai serioasă, ea tot se considera în continuare singură. Şi din punct de vedere tehnic, tot singură avea să fie, odată ce Chris avea să se mute cu ea – adică în oraş, nu la ea acasă. Nu încă, dacă asta avea să se întâmple vreodată. Dacă cele şase luni agreate de coabitare urmau să fie aşa cum intenţionau şi sperau, atunci starea ei civilă – şi a lui – avea să se schimbe. Poate şi adresa ei, de asemenea.

Despărţind un rizom cu mănuşile şi cu o lopată, Valerie încercă să-şi direcţioneze gândurile spre acea schimbare. Să părăsească casa ei şi cartierul Oak Knoll, după mai bine de optsprezece ani. Doi afro-americani din clasa de mijloc, ale căror salarii combinate reprezentau un venit decent: unde în oraşul acesta se puteau duce, să se simtă la fel de bine cum se simţise în Oak Knoll, în ziua când îl adusese aici pe Tom să arunce o privire?

Nu voia să se mute, dar cum să-l pună pe Chris în casa lui Tom, în patul lui Tom, pentru totdeauna? Acum, să ne înţelegem, toate acestea fuseseră demult, iar ea nu avea de gând să-şi jelească la nesfârşit răposatul soţ. Tom era (şi ura să recunoască asta) mai mult o amintire decât un bărbat. Ceea ce era firesc. Nu-l mai „vedea“, nu aşa cum îl văzuse în primii ani de la moartea lui. Nu se mai gândea la el în fiecare zi. Toate dovezile fizice ale existenţei lui dispăruseră, cu

excepţia câtorva lucruri din camera lui Xavier, pe care le lăsase acolo, oferindu-i fiului său opţiunea de a le păstra sau de a nu le păstra, după pofta inimii. În mod real, Tom nu mai era deloc acolo.

Se oferise să-l lase să-şi „modernizeze“ camera – lampa, de pildă: Xavier la treisprezece ani, mai voia oare o lampă în formă de miel pe noptieră? Da, mai voise. Voise să păstreze şi covorul. Dacă el considerase că peretele avea o culoare numai bună, de ce să o mai schimbe? Lipise postere şi programe pe toţi pereţii şi fusese de acord să o lase să înlocuiască lenjeria de pat şi cuverturile de câteva ori. Altfel, camera era la fel ca în ziua când ea, Xavier şi Tom se întorseseră acasă după acea călătorie de Ziua Recunoştinţei, când Tom plecase de acasă cu ambulanţa şi nu mai revenise.

Valerie zâmbi tristă, dojenindu-se. Tom nu era acolo? Tom era acolo; trebuia doar să deschidă uşa dulce-amăruie din mintea ei şi el o aştepta acolo, copleşit de regrete şi un pic speriat, cu puţin timp înainte să-i lase pe paramedici să-l ia cu ambulanţa. Cât de nedrept era faptul că trecutul nu mai putea fi recuperat, dar totodată, imposibil de uitat. „Tot înainte“ îşi zise ea, străduindu-se să conjure chipul lui Chris.

Pâlcul subdivizat de irişi era menit unui transplant într-un loc însorit, din jurul iazului ce urma să fie construit. Totuşi, proiectul cu iazul era lăsat în pauză, până la rezolvarea situaţiei stejarului, când avea să ştie mai bine ce urma să facă din curtea şi din viaţa ei. Poate în primăvara următoare; era evident că n-avea să se întâmple nimic prea curând. Îi sună telefonul: Chris. Îşi puse căştile în urechi şi răspunse:

– Hei, te-ai trezit devreme.

– Încerc să-mi ajustez programul de dormit, ca să ne potrivim.

– Nu e un pic prea devreme? Încă n-ai obţinut un post aici.

– Mama spune că am fost mereu prea nerăbdător. N-am dormit niciodată în Ajun.

– Am reţinut.

Vorbiră un minut sau două despre situaţia curentă a procesului, apoi ea zise:

– Atât constructorul, cât și Brad Whitman au primit citații săptămâna trecută și am primit răspunsul preliminar la care ne așteptam: telefoane de la avocații amândurora, care au insistat că procesul e o înșelătorie și că aș face bine să mă mai gândesc și s-o las baltă, dacă sunt rațională. Niște golani. Acum așteptăm răspunsul oficial. Au la dispoziție treizeci de zile.

– Vreo acțiune directă?

– Adică dacă Brad Whitman a venit să mă ia la rost cu părul în vânt? Nu. Nu l-am văzut și n-am auzit nimic de la el sau de la soția lui. Dar să lăsăm la o parte toate astea. Hai să vorbim mai mult despre noi. Mă bucur să constat că știi să pierzi.

– Să pierd? Ce vorbești? Am câștigat.

– Lingușitorule.

– Ce ai pe tine acum?

– Sunt în grădină și sap după irișI, răspunse ea izbucnind în râs.

– Și eu sap după irișI, răspunse el, pe un ton jos și insinuant.

– De ce nu te sui în mașină, să vii până aici și să vezi cu ochii tăi ce am pe mine?

– E o invitație pe bune?

Valerie ezită. Oare era? Încă nu-i spusese lui Xavier despre mutarea iminentă a lui Chris și despre planurile lor de viitor.

– Da, răspunse ea hotărât. Prezentul era cel mai bun moment.

– Stai să mă spăl pe dinți și imediat plec la drum.

– Încerc să fac un duș până vii. Nu vrei o transpirată…

– Val? o întrerupse el.

– Ce-i?

– Te vreau oricum. Tot timpul. În fiecare zi. Așa stau lucrurile acum.

Obișnuiește-te cu asta.

– Bine, zise ea cu voce groasă. Ai grijă cum mergi. Te aștept cu prânzul.

Închiseră și ea își scoase căștile din urechi și le îndesă apoi în gulerul tricoului. Soarele spărsese linia orizontului și străpunsese frunzișul des, lucrând împreună cu vântul la un caleidoscop de lumini și umbre pe pământ.

Cum stătea așezată, putu să vadă partea superioară a bătrânului ei stejar, cu întreaga coroană care se subțiase. Un ochi neantrenat n-ar fi putut să-și dea seama că arborele murea. Poate arborele mai avea de trăit o vară, chiar două, însă frunzele i se răreau cu fiecare anotimp, iar crengile și trunchiul deveneau tot mai vulnerabile la invaziile parazitare ale vâscului (deja vizibil), nodulilor, eroziunilor și omizilor. Nu era convinsă că putea să-l vadă cum se stingea, fiindu-i la fel de dureros ca și atunci când asistase la declinul lent al tatălui său, în decursul rarelor ei vizite în Michigan.

Nu e cazul să spunem că iubea copacul mai mult decât își iubise tatăl – erau două feluri diferite de iubire și, în ceea ce-l privea pe tatăl ei, sentimentele-i erau amestecate, compromise uneori de furie, altă dată de durere. De ce nu-l văzuse el pe „unchiul“ Ray drept perversul care fusese? Comportamentul lui Ray fusese mereu la vedere. Ray, stând împreună cu tatăl ei la masa din bucătărie, făcând schimb de povești și bând Schlitz[23] la cutie: „Hei, Val, vino aici, dulceață, în poală la unchiul Ray“, cei doi râzând, Ray întinzând mâna de fiecare dată când Val trecea pe lângă el și încercând – și uneori reușind – să-i pipăie rapid orice parte a corpului.

Unii ar putea să întrebe de ce ea nu vorbise niciodată despre asta – dacă nu cu tatăl, măcar cu mama sa, cu vreun profesor sau un prieten. Ei bine, și asta era o treabă complicată. Dar se întâmplaseră de mult, își reaminti sieși, în vreme ce o pereche de păsări cardinal zburară spre jgheabul de deasupra ușii ei de la intrare și strigară să-și marcheze teritoriul. Mai în jos, pe direcția acestor păsări, lângă colțul casei, o pitulice își făcea de lucru săpând în gunoiul adunat în jgheaburi, aruncând pe alături bucățele. Acum ar fi fost momentul prielnic să-l roage pe Xavier să vină cu scara și să curețe jgheaburile. Curățându-și mizeria de pe mână, intră pe ușa din față:

– Zay, ești ocupat?

Nici un răspuns. După ce își scoase saboții, merse în josul holului să-l caute.

Baia era goală. La fel și dormitoarele. Sus pe hol, prin sufragerie și apoi în bucătărie. Xavier nu era nicăieri de găsit.

– Un' s-a dus băiatul ăsta? zise ea, îndreptându-se spre ușa din spate – și apoi, privind pe fereastră, își primi răspunsul: în fundul curții, parțial ascunși după noul gard și după un vechi rond de rododendroni, erau doi adolescenți amorezați, stând față în față, cu brațele petrecute în jurul taliei celuilalt. „Of, Zay, pe bune? Acum?“ suspină Valerie.

Ce-ai fi făcut dacă erai în locul lui Valerie? Același lucru ne-am întrebat cu toții mai târziu. Ai fi ieșit din casă și i-ai fi despărțit? Ea se gândise la asta. Optsprezece ani sau nu, Xavier era încă băiatul ei, încă responsabilitatea ei, chiar dacă doar pentru puțin timp. În opinia ei, el și Juniper aveau mai puține motive să nu dea frâu liber atracției decât s-o facă. Și de obicei, ea era genul de persoană care, atunci când își făcea planuri de acțiune, studia cu atenție datele și mergea pe firul faptelor, pentru a trage cele mai bune și mai rezonabile concluzii.

Totuși, dragostea nu e o știință exactă. După cum mulți părinți știu, e greu să fii dur cu un copil care și-a pus tot sufletul în ceva anume. Nu duci un copil la un adăpost pentru animale, dacă nu intenționezi să adopți unul în ziua respectivă. Nu-i lași să invadeze bucătăria cu un set de vitralii și apoi insiști că n-ai nici o fereastră disponibilă când proiectul, oricât de urât ar fi, e gata să fie pus în valoare. Nu-ți spionezi fiul adult sărutându-se cu o tânără care, în mod evident, îl adoră și-i faci de râs pe amândoi – sau dacă o faci, ai o inimă mai tare decât avea Valerie, mai ales când era vorba de Xavier.

Nu fusese niciodată un copil cu care să te înțelegi ușor, în felurile în care ea-și dorise să fie. Da, sigur, dormise toate nopțile de la vârsta de patru luni și fusese la fel de fericit ca și ea să mănânce legume și nu încetase niciodată să iubească cărțile în favoarea jocurilor video și obținuse note excelente și studiase muzica și lucrase pe salariul minim, ca să câștige bani pentru facultate, fără să se plângă. Însă, după cum am aflat, îi venea greu să renunțe la ceva, orice.

Valerie îi privi pe copii și se gândi la cum în câteva ore Chris avea să fie acolo. La cum ea și Chris aveau să-i spună lui despre planul lor, care se putea solda cu recăsătorirea ei. La cum, după împărtășirea acestor vești, cândva mai târziu, la finalul zilei, ea și Chris aveau să urce în dormitor împreună și să închidă ușa în

urma lor. Dacă ea avea de gând să continue campania de descurajare a relației lui Xavier cu Juniper, doar fiindcă fata ar fi putut (cine ar fi putut garanta asta?) să-i facă în vreun fel necazuri, ar fi fost ca și cum i-ar spune că dreptul ei la fericire era mai legitim decât al lui și că n-avea încredere în el că știa ce face.

Xavier era adult acum. Oricât de greu i-ar fi fost ei să nu-l „mămoșească“ atunci, trebuia să-l lase să aleagă singur, să greșească, să se încurce, să se aleagă cu inima frântă, să-și piardă banii și autobuzul, să-i fie foame, să fie trădat de un prieten și să experimenteze orice altceva îi arunca viața în cale.

Valerie se uită la ei și văzu cum Juniper își lipea fața de a lui, privindu-l în ochi. Valerie voise ca o fată (sau un băiat, dacă așa ar fi hotărât destinul) să se uite așa la băiatul ei. Nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul. Legătura cu Juniper putea să fie una trecătoare. Sau putea să fie lucrul care avea să-i schimbe lui viața. Oricare din cele două variante (sau nici una) erau la fel de posibile. Cine era ea să spună că știa cel mai bine cum bătea inima lui? Valerie înțelegea că în vreme ce fiul ei îi ținea inima în palmă și avea s-o țină mereu așa, faptul că era părinte o ajuta să înțeleagă că inima lui trebuia rezervată altcuiva.

Capitolul 32

Noua reclamă Whitman CVAC se filma chiar la Brad Whitman acasă. În ziua aceea mulți dintre noi eram la muncă, însă cei care nu eram ne opriserăm pe trotuar în fața casei lui, să vedem echipa de filmare cum își aranja ceea ce păreau a fi o grămadă de echipamente, contrar a ce credeam și anume că totul putea fi realizat doar cu un telefon inteligent. Evident, era vorba de un pic mai mult de atât.

Chiar la curba din curtea din față a soților Whitman, ocupând o mare parte din alee, se înălțase un cort mobil pătrat, pentru ca echipa să se poată adăposti acolo de soare între duble. Era o zi senină și fierbinte, iar soarele era de un albastru intens, pe care noi, cei din Carolina de Nord, îl numim „albastru de Carolina“, însă care e de fapt același albastru pe care-l remarci la orice alt cer senin. Pe lângă asta, asocierea termenilor „Carolina“ și albastru n-avea nimic de-a face cu cerul.

Echipa de filmare a lui Brad Whitman includea un cameraman, un tehnician responsabil cu echipamentul, un regizor, un producător, un specialist responsabil cu machiajul și altul cu părul și alți trei indivizi despre care nu știm să spunem exact ce făceau. Erau acolo microfoane, lumini, paravane și cabluri și tot soiul de cutii ciudate pentru cine știe ce.

Încă nu ne puteam da seama la ce produs avea de gând Brad Whitman să facă reclamă în acest spot; nu era nici unul la vedere și nici Brad nu putea fi zărit. Ca să ne distrăm, făcuserăm un pariu: erau șanse mari să fie o apă cu un ingredient modern infuzat sau poate un ceai rece. O altă posibilitate era un accesoriu pentru Grătarul lui Asa, noul „magazin alimentar“, deschis la trei străzi distanță, la un colț al intersecției dintre Oak Knoll și Hillside; săptămâna trecută îl văzusem pe Asa însuși făcând două livrări acasă la Brad Whitman. Poate făcuse Lottie comandă sau poate nu.

Decizia lui Brad de a filma reclama aici fusese neîndoielnic una dintre rațiunile

practice: nu trebuia să plătească bani pentru închirierea unei locații. De asemenea, unde ar fi putut găsi un exemplu mai atractiv pentru genul de case pe care Whitman CVAC era dornic și pregătit să le servească? Cu această reclamă intenționa să evidențieze bunele relații ale companiei cu cei mai buni constructori din zonă, în încercarea de a-și extinde acel segment al afacerii sale (noile instalații aduceau mai mult profit decât reparațiile și serviciile oferite de companie) și da, era și un mod de-ai da peste nas lui Valerie Alston-Holt.

În casa eficient răcorită, salonul fusese temporar transformat într-o cabină de probă. Brad și Juniper stăteau spate în spate pe scaune albe înalte, în vreme ce specialiștii responsabili cu părul și machiajul le făceau ultimele retușuri. Așa cum aveam să aflăm mai târziu, reclama nu avea nimic de-a face cu vreun produs. Acest spot urma să facă reclamă unei persoane: Juniper, cea mai recentă achiziție din Whitman CVAC și viitorul proprietar, asta avea de gând Brad Whitman să comunice. Venise timpul s-o prezinte publicului, să-i facă cunoscut chipul și să o facă să guste din experiența celebrității, pe care era convins că toate tinerele și-o doreau.

– Ești gata să te transformi într-o vedetă? o întrebă Brad pe Juniper, în timp ce Julia, Lottie și Lily îi priveau.

– Eu vreau să fiu vedetă, spuse Lily.

– Scumpa mea, deja ești.

– Păi și Juniper e. Când pot să apar la televizor?

– Poate data viitoare, zise Julia.

– Sigur că da, răspunse Brad; era o idee să arate publicului fetița lui adorabilă – cu totul altceva decât ce urma să facă el aici, dar indubitabil o idee de luat în considerare.

Marina, make-up artistul folosit în fiecare reclamă pe care o făcuse, îl mai dădu o dată pe față cu pudra și cu pensula, apoi îi scoase capa în care-l învelise ca să-i protejeze hainele.

– Ești gata, îl anunță ea.

El se ridică și merse s-o vadă pe Juniper. Purta un tricou albastru regal, cu logoul

Whitman CVAC, la fel ca el. Culoarea îi venea foarte bine, deşi modelul nu era deosebit. Amândoi purtau pantaloni din bumbac alb – deşi ai ei erau mulaţi, scoţându-i la iveală formele, aşa cum orice bărbat îşi dorea să le vadă într-o reclamă, fiind totodată o apariţie suficient de modestă pentru gusturile audienţei feminine. „Un început promiţător“, gândi Brad. Ceea ce o făcea însă să arate cu adevărat remarcabil era felul în care fusese machiată şi coafată.

Din nou, scopul fusese să atingă un echilibru între sex-appeal şi modestie, aşa că machiajul era unul subtil, deşi îi evidenţia fiecare trăsătură. Avea ochii mari şi inteligenţi, buzele pline, dar nu de ştoarfă. Nu părea deloc mai matură, ci mai bine conturată.

Părul ei era lung, des şi ondulat – o explozie, aşa cum îşi numise opera Marina. Julia îi spusese că acum existau saloane specializate în acest tip de coafură. Serviciile pentru femei erau un mister pentru el, însă acesta îi plăcea enorm. Efectul său pe Juniper era, cel puţin în opinia lui Brad, că părea pregătită.

– Eşti gata? întrebă el, întinzându-i mâna ca să o ajute să coboare din scaun.

– Mi-e un pic ciudat, cu tot machiajul ăsta, spuse Juniper ridicându-se. Pot să văd şi eu?

– Mai bine nu, îi spuse Lottie din scaunul pliant de alături.

– De ce? se alarmă Juniper.

– Eşti frumoasă, îi zise Marina.

– Eşti. Dar… cred că bunica ta are dreptate cu asta. Nu vrei să te stresezi cu asta. E suficient să fii tu însăţi.

Juniper întoarse privirea către Lily, care se holba vădit la ea.

– Ce-i? Spune pe şleau.

– Vrei să-ţi împrumut diadema mea?

– Poate mai încolo, spuse Juniper, când terminăm cu toate astea. Putem să ne jucăm de-a prinţesele. Vrei?

– Tu o să fii prinţesa şi eu starul, încuviinţă Lily.

– Bine. Începe să-ţi alegi hainele şi ne vedem sus în curând.

Pe uşa din faţă intră Evan, regizorul şi producătorul clipului.

– Suntem gata şi vă aşteptăm pe verandă.

Urmau să filmeze trei scurte secvenţe ce mai târziu aveau să fie montate ca un spot de şaizeci de secunde. O scenă în faţă, cu Brad şi Juniper; o alta pe laterala casei, doar cu Brad şi compresoarele (temporar închise); şi una în spate, la piscină, unde planul era ca Juniper să fie singură în cadru, la marginea piscinei, cu pantalonii suflecaţi şi picioarele în apă, în vreme ce Brad, ca voce a naratorului, să le spună spectatorilor ce viaţă bună îi aştepta dacă alegeau, fără a sta pe gânduri, noile sisteme CVAC sau pe cele proaspăt reparate.

– Bine atunci, să trecem la treabă, îi zise Brad lui Evan.

Dacă te întrebi, aşa cum am făcut noi mai târziu, dacă Juniper se opusese la toate acestea – la planul de a o pune să joace în reclamă, la poziţionarea ei ca viitor partener în firmă, la transformarea ei „într-o vedetă“, la marginea piscinei – răspunsul e nu. Avea planurile ei.

Când se termină filmarea, Julia oferi echipei şi vecinilor care stătuseră pe margine vreo trei ore încheiate în căldură o delicioasă tratație în bucătărie, cu mâncarea întinsă pe blatul din marmură de Cararra: salată de creveţi, mezeluri şi brânzeturi fine, mango, ananas şi kiwi feliat, pâine artizanală, o salată cu pepene, feta şi oţet balsamic, sticle cu apă carbogazoasă simplă sau cu aromă de fructe. Lottie (aşa cum era de aşteptat) sugerase să adauge şi castroane cu chipsuri şi Doritos, fiind susţinută cu un entuziasm neaşteptat din partea lui Lily.

Lui Brad nu-i păsa câtuşi de puţin de toate astea. Nu-i era foame tocmai acum (deşi ţinea în mână o farfurie cu mâncare). Stătea în uşa dinspre veranda din spate, urmărind-o pe Juniper cum o filma pe Lily, îmbrăcată de ocazie şi mărşăluind prin jur, cocoţată pe tocurile înalte ale Juliei. Se gândea la următorul pas pe care trebuia să-l facă pentru a-şi potoli mâncărimea. Trebuia să fie o cale să rezolve asta, fără altcineva prin preajmă. Avea să fie ca orice altă experienţă pe care o trăieşti doar o dată-n viaţă: ceva de care să-şi amintească şi pe care să o

savureze – în secret, doar între ei. Îi plăcea la nebunie ideea de a fi primul ei bărbat, personajul principal al poveștii ei speciale, pe care Juniper să o păstreze doar pentru ea.

Și iată și dilema noastră: cum de un om ca Brad se transformă într-un bărbat ca Brad – și anume atât de sigur pe părerile și autoritatea lui, încât să nu și le pună vreodată la îndoială? Poate că asta e o întrebare legată de vârstă. Facem tot ce putem să găsim un răspuns și, pentru asta, trebuie să analizăm cum își petrecuse anii tinereții. Iată ce știm:

Brad și fratele său mai tânăr Jeff trăiau de pe o zi pe alta alături de părinții lor, într-un orășel din munții Apalași de care nici unul dintre noi n-a auzit, un mic sălaș pe partea statului Tennessee, de la granița dintre Carolina de Nord și Tennessee, la câțiva kilometri de Pigeon Forge. Recent s-au spus multe despre traiul oropsit al „țăranilor“ din Apalași, dar există, de asemenea, și destule exemple care să afirme contrariul, așa că bine ai face să nu crezi tot ce citești. Într-adevăr, familia Whitman era săracă. Totuși, membrii săi nu erau needucați sau fără dinți în gură. Nici unul nu cânta la banjo – sau la vreun instrument cu coarde – sau la vreun instrument muzical. Nu erau nici habotnici cu Biblia-n mână, dar nici nu consumau droguri.

Tatăl lui Brad era și este mecanic. Când Brad era un băiețel, Rick Whitman lucra în ceea ce se numea pe atunci Goldrush Junction, un mic parc tematic care se transformase în Silver Dollar City pe vremea când Brad era la liceu. Oamenii locului au o părere foarte bună despre Dolly Parton, pentru că a ridicat nivelul parcului și a îmbunătățit multe altele pe parcurs.

Când se deschisese segmentul de parc acvatic din Dollywood, Rick Whitman se văzuse desemnat să se ocupe exclusiv de tobogane. Parcurile tematice din zonă sunt doar atracții sezoniere. Prin urmare, toamna și iarna, Rick avea mult timp liber la dispoziție. Adesea mecanicii cu mult timp liber desfac lucrurile, le repară și le construiesc. Lui Rick Whitman îi plăcea în mod deosebit să construiască. Avea doi băieți pe care trebuia să-i țină departe de belele în lunile acelea, în timp ce mama lor, Katie, era toată ziua la muncă, vânzând cauciucuri. Așa că el construia proiecte mari și complexe, din multe piese, pentru care solicita ajutorul băieților: o moară de vânt care măcina cereale, dar, de asemenea, genera și curent electric; colectoare solare portabile, legate în rețea, pe care să le ia cu el atunci când se muta împreună cu familia lui (ceea ce se întâmpla adesea, fiind la mâna unui proprietar sau a altuia); o camionetă Chevrolet G506 din 1942, din

piese pe care el și băieții le adunaseră în decursul unui an întreg.

Așa învăță Brad să planifice. Cuiva îi venea o idee – orice idee – și apoi începea să făurească un plan. Care era primul pas? Ce urma? Și apoi? Pentru Brad, schema logică de la idee la scop se manifestase în primul rând prin note suficient de bune să fie admis într-un program de inginerie electrică la facultate. Apoi, în primul semestru, că, deși se plictisise, hotărâse că merge mai departe, să-și obțină diploma și apoi să înființeze o companie alături de tatăl său. Aveau să facă lucrări la comandă în toate sferele mecanico-electrice la care puteau visa: la corporații, sisteme audio pentru acasă, sisteme video și sisteme de securitate; mașini speciale precum moara construită de tatăl său; sisteme de transport, de depozitare… Erau suficiente oportunități pentru oamenii muncitori și plini de resurse. Dacă fratele lui prefera o viață de beție, alergat după femei și preparat milkshake la Dollywood, ei bine, asta era treaba lui.

Îi admirăm pe cei care muncesc din greu. Admirăm determinarea să începi de la zero și să ajungi departe. Tatăl lui Brad avea ceva din asta, însă nu era la fel de ambițios ca fiul lui cel mare. Când Brad se întoarse acasă de la facultate în primul (și singurul) an pentru care se înrolase, avusese o mulțime de planuri pentru compania pe care urma să o înceapă alături de tatăl său, în schimb acesta îi spuse: „Știi, dacă eram cu treizeci de ani mai tânăr și trebuia să mă agit atât de tare, cât o să fie nevoie pentru ce vrei tu să faci, clar aș fi zis da. Mersi, fiule. Dar asta nu-i viteza mea. Îmi place ce am și ce fac deja“.

Brad era dezamăgit și furios. Își pusese mari speranțe în planul lui. Se întoarse la școală după vacanță, dar inima lui nu mai era acolo. Nu mai putea să îndure acele cursuri stupide de compunere. Atunci, aia era. Avea să meargă mai departe, cu un nou plan.

Nu știam și nu aveam de unde să știm de câte era Brad capabil. Trebuie să mărturisim, fără rezerve și la unison, că indiferent de care parte a taberei ne-am aflat atunci când totul a ieșit la iveală, dacă vreunul dintre noi ar fi putut intui ce era în mintea lui Brad, am fi intervenit și măcar am fi avertizat-o pe Julia. Am fi privit cu totul altfel situația.

Acum, nu putem decât să oftăm și să spunem: „Când te uiți în urmă, totul pare perfect“ și „Ce a fost făcut, e bun făcut“ și să ne continuăm povestea, fiindcă doar povestind o tragedie putem planta semințele prevenției pentru alte viitoare nenorociri. Să sperăm.

Capitolul 33

– Mă duc în parc să alerg, strigă Juniper din spatele scării către mama ei.

Era echipată corespunzător pentru activitate și pentru căldură: bustieră, maiou și pantaloni care absorbeau transpirația și adidași de alergat. Nu așa s-ar fi îmbrăcat, în mod normal, pentru ce avea de gând mai târziu. E ciudat cum îți formezi un gând și apoi, când se întâmplă cu adevărat, e cu totul altfel decât ți-ai fi închipuit. Însă îi lipsea și celălalt lucru esențial, nelipsit la alergare: telefonul.

– Cred că azi-dimineață mi-am uitat telefonul la muncă, poți să-l suni pe Brad și să verifici dacă e acolo? Pun pariu că mi-a căzut din geantă, sub birou.

– Nu-mi place să te știu acolo fără telefon, îi răspunse Julia din spălătorie sau poate din camera lui Lily. Ia-l pe al bunicii.

– O să fiu bine. Sunt mereu oameni prin jur.

Asta nu era adevărat. Azi însă avea să fie. Urma să se vadă cu cineva anume și nu trebuia să-și facă griji în privința lui.

– Ia-l, că nu-mi trebuie, zise Lottie din camera de oaspeți, aflată în josul holului mic, unde stătea Juniper.

– Bine, mulțumesc, zise ea și apoi strigă către Julia: Îl iau pe al bunicii.

– Ne vedem la cină atunci.

Juniper intră în camera lui Lottie și luă telefonul, apoi strigă din nou spre Julia:

– Nu, trebuie să lucrez diseară până la închidere. Ți-am zis că merg acolo direct din parc.

– Ce-ai zice de un duș? După alergare.

Juniper, din nou în fața ușii din spate, încercă să nu pară nerăbdătoare.

– N-o să am timp. Nu-ți face griji, că mă șterg cu prosopul, oricum transpir la muncă.

– Bine atunci, zise Julia și apoi Juniper ieși pe ușă, înspre garaj și acolo intră în mașină, nerăbdătoare să iasă de acolo înainte ca mama ei să mai găsească vreun motiv să o rețină.

Îi tremură un pic mâna atunci când porni motorul și băgă mașina în viteză. Nu mergea să alerge, iar la magazinul alimentar intra în tură de abia la șapte. Urma să se întâlnească cu Xavier într-o baracă din parc știută de ea, una dintre multele disponibile, dar atât de rar folosite, după cum constatase în urma numeroaselor ei episoade de alergat. Era rândul lui să aducă de mâncare și spusese că o să aibă, de asemenea, și celelalte provizii necesare. Ea trebuia doar să-și facă apariția. Și să încerce să se relaxeze.

Voia asta din tot sufletul, în ciuda vocii din cap care tot insista că era pe cale să-și încalce jurământul în fața lui Dumnezeu și a părinților săi, iar asta avea să-i distrugă capacitatea de a-și iubi viitorul soț cu sufletul și mintea curate, fiindcă orice apropiere intimă cu alți bărbați putea să-i bulverseze și să-i întineze felul în care trebuia să privească sexul cu bărbatul cu care avea se căsătorească. Vocea era doar o relicvă, un pasager clandestin din altă eră, venită dintr-o altă ea. Dar totuși, încă se certa cu ea, gândindu-se dacă nu cumva Zay era acel bărbat. Atunci n-ar mai fost o problemă, corect? Credea cu adevărat că avea să se căsătorească cu el?

Poate, eventual. N-avea de ce să se grăbească.

Dar dacă aveau să se despartă? Atunci nu cumva ea, dacă făcea sex (și firește că urma să facă, doar nu dădea înapoi acum) avea să se dezamăgească pe sine, pe Dumnezeu și pe toți ceilalți? Chiar avea să fie distrusă pentru orice viitoare relație? Acum totul părea propagandă – o propagandă puternică, din moment ce continua să-i răsune în creier, chiar imediat după ce respingea gândul.

Se gândi: „Hei, mama mea nu a fost distrusă. A avut un copil cu un alt bărbat și asta nu a încurcat-o cu nimic să îl găsească pe Domnul Perfect.“ Dacă Brad era sau nu „perfect“ pentru Julia, era o chestiune pe care Juniper, așa sceptică cum devenise, nu avea autoritatea să o judece.

Iată însă o chestiune pe care o rumega de ceva timp: la Noua Speranţă fusese învăţată că sexul premarital era mai mult decât o idee proastă, era un păcat. Şi totuşi, în ochii Domnului, care era diferenţa dintre a face sex cu cineva pe care îl iubeşti, înainte de căsătorie, şi a face sex cu cineva pe care îl iubeşti, după căsătorie? Dacă fapta era comisă cu sinceritate, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, era un act de iubire şi atunci, prin urmare, nu era oare un act pur? Dumnezeu ştia ce era în inima ei.

Şi de aici o altă dilemă: de ce biserica privea sexul ca pe o marfă de dat la schimb – de fapt, ca pe singurul lucru de valoare pe care tinerele îl puteau oferi viitorilor parteneri? La toate întrunirile tinerilor la care fusese, niciodată careva nu spusese că băieţii care făceau sex premarital se degradau. Copiilor li se spunea că băieţii şi bărbaţi erau uneori „tulburaţi“ de patimă şi de satisfacerea acesteia. Şi că aceştia aveau să facă alegeri îndoielnice, în confuzia lor. Şi totuşi, nu riscau niciodată să-şi piardă din valoare, în faţa viitoarelor soţii.

Aşa cum spusese şi Pepper într-una dintre numeroasele lor discuţii: „E doar un discurs pur patriarhal şi n-am să te las să mai faci parte din asta“. Juniper înţelesese şi atunci, iar acum chiar înţelegea cu adevărat, din moment ce Brad se comporta de parcă ea era mai mult sau mai puţin proprietatea lui, sau dacă nu asta, atunci sigur obiectul dorinţei lui.

Când Xavier îi sugerase că poate venise timpul ca ei să treacă la următorul nivel (dincolo de sărutări, atingeri şi apropieri), că poate ar trebui să meargă în direcţia în care trupurile lor erau nerăbdătoare să se îndrepte, ea fusese de acord. Prin urmare, asta urmau să facă. Sau aşa cum spusese Pepper: „Fă-o odată şi ai să vezi că totul va fi bine“. De asemenea, îi mai spusese şi „Serios, fă-o odată! Prima dată e nasol, însă nu poţi trece la partea a doua, până nu treci de asta“. Atât de pragmatică era Pepper.

Când Juniper parcă lângă centrul de vizitare, văzu că Xavier o aştepta lângă maşină. Ea-şi lăsă geamul în jos.

– Scuze că te-am făcut să aştepţi. Din nou.

– Nu, zise el, am venit eu mai devreme.

– Vrei să mergi cu mine în maşină sau vii după mine?

– Vin după tine, că am toate lucrurile în maşină.

El se apropie de fereastră, se aplecă și o sărută. Apoi, privind-o intens, cu ochii lui magnetici, îi zise: Nici o presiune.

– Da, știu, răspunse ea și simți că i se strânge stomacul.

– Bine.

– Nici pentru tine, spuse ea.

– Mulțumesc.

Xavier se întoarse la mașină și Juniper conduse mult în adâncul parcului, dincolo de parcarea unde obișnuia să-și lase mașina și o luă pe un drum de serviciu care se termina chiar lângă baraca pe care o sugerase ea pentru această întâlnire. Avea de gând să meargă până la capăt azi, acum cât aveau ocazia.

Îndemnul de „Fă-o odată“ al lui Pepper rezultase dintr-o conversație pe care am menționat-o mai devreme în poveste, în acea dimineață la Blakely, când Pepper îi spusese lui Juniper că avea veşti mari. Ea și iubitul ei Michael „o făcuseră“ și fusese jenant și nu se simțise cine știe ce, însă lucrurile decurseseră normal. Și de atunci, o mai făcuseră de vreo trei ori, cu rezultate mai bune. Spusese: „Prezervativele nu sunt groaznice, deși miros ciudat și Michael zice că se simte ca și cum ai purta mănuși la ora de fizică – te bucuri în mare parte de atingere, dar nu complet. Totuși, nu-ți face griji“, îi spusese ea lui Juniper, „e complet de acord cu ele, ceea ce înseamnă că o putem face în continuare. Și Zay o să fie la fel“.

Pepper îl iubea pe Michael. Pepper făcuse dragoste cu el. Pepper nu simțea că era compromisă sau că îl dezamăgise pe Domnul. Nu era gravidă. Nu luase vreo boală. Se bucura că o făcuse (iar și iar). Putea fi la fel de simplu și pentru Juniper. Voia să fie și avea să fie.

Iar dacă experiența de-a face dragoste întâia dată nu era nici pe aproape ca în filmul Cincizeci de umbre ale lui Grey (pe care-l văzuse acasă la Pepper) și era în schimb ceva jenant și un pic dureros și nasol în general, cel puțin avea să o facă acolo, în acea pădure frumoasă, în acea zi minunată, cu Xavier Alston-Holt și prin urmare tot avea să fie un câștig.

Când ajunseră la baracă, Xavier își deschise portbagajul și scoase de acolo o pătură strânsă și o chitară într-o husă subțire și un rucsac în care îndesase

mâncarea ce avea să le servească drept cină.

– E destul de frugal, zise el. Caşcaval, salam, pâine, roşii şi asta. Ţinea în mână o pungă din hârtie în care era o sticlă. Vin alb. Nu trebuie să-l bem. M-am gândit că poate o să ne…

– Relaxeze. Sau pe mine, zise ea, ştiind că el îşi pierduse deja virginitatea.

Îi spusese de cele două fete şi de cum se simţise uşurat să o facă şi să înceteze cu misterul şi despre cum după aceea se simţise stingher şi gol pe dinăuntru. Azi avea să fie altfel.

– Nu doar pe tine, spuse Xavier.

– Da? Ei bine, frumos că te-ai gândit.

– Şi ilegal.

– Sunt convinsă că aici nu vine poliţia să-ţi verifice buletinul.

– Nu, dar s-ar putea să apară pădurarul. Chiar şi aşa, cred că şi pe aici e ilegal să vii cu alcool.

– Va trebui doar să nu ţinem sticla la vedere.

Intrară în baracă. Era o construcţie mică, pe butuci vopsiţi maroniu, răcoroasă şi întunecată pe dinăuntru. Într-un colţ cânta un greier. Juniper, care ducea chitara, o aşeză cu grijă. Xavier aşeză pătura şi rucsacul pe podea.

– E frumos aici.

– Cred că oamenii vin pe aici cu paturi pliante şi saci de dormit şi aragazuri de tabără şi toate cele. Mi-ar plăcea să mergem undeva cu cortul. Să facem o parte din traseul Apalaşilor. Să mergem în Vest, adică în adevăratul Vest. În Munţii Stâncoşi, la Marele Canion, în Zion. Oriunde. Pretutindeni. În Alpi…

– Va trebui să mergi muult înspre vest ca să ajungi în Alpi.

– Cred că pot trece Oceanul Pacific cu maşina mea. Tu ce zici?

– Sincer, cred că e posibil.

Xavier desfăcu capacul sticlei de vin şi bău puţin, apoi râse.

– Elegant, nu-i aşa?

– Uite aici, zise Juniper, întinzând mâna după sticlă. Uite aşa iei o gură de vin, adăugă ea în timp ce sorbi delicat, continuând să-l privească în ochi.

– S-a notat, spuse el.

– Are un gust groaznic, spuse ea în timp ce se ștergea la gură.

– Știu, nu-i aşa?

– Îmi cânţi ceva? întrebă ea şi el se conformă.

Cântecul ales de el era delicat şi sensibil, ceva spaniol, presupuse ea. Suna spaniol. Exotic, cald. El ţinea chitara ca pe o iubită. „Asta era“, îşi zise ea. De asta-l iubea. Pentru asta, pentru calmul şi inteligenţa lui. Pentru inima lui mare. Nu puteai să cânţi aşa decât dacă aveai o inimă de două ori mai mare.

– Uau, zise ea când el încheie cântarea.

– Da? îi oferi el faimosul său zâmbet.

– O să fii un superstar, decretă ea. Hei, uite, e o cărare chiar dincolo de parcare care duce spre un râu. Are poate vreun kilometru şi jumătate. M-am gândit să facem o plimbare, înainte de masă.

– Da, hai.

– Şi luăm şi asta, zise ea ridicând sticla.

– Sigur, stai să strâng chitara.

– Bănuiesc că a fost scumpă.

– Am strâns un an s-o cumpăr, zise el.

– N-am strâns bani niciodată – am fost unul dintre copiii care primeau masa gratuit la şcoală. Şi apoi, după ce mama s-a măritat cu Brad, mi-a dat cam tot ce voiam. Nu că-i ceream multe, fiindcă mă obişnuisem fără bani. Când i-am rugat

să mă ajute să-mi iau mașină, mă gândeam să-mi iau una ca a ta și să le dau banii înapoi. Așteptă ca el să-și așeze chitara în portbagaj. Cred că spun toate astea fiindcă te admir pentru autodisciplină. Sper să o am și eu atunci când va fi nevoie.

Odată ce porniră pe poteca șerpuită și stâncoasă, Juniper zise:

– Fii atent după căprioare. Am văzut și vulpi. Ah, și știi de ciocănitoarele alea mari?

– Cu creastă?

– Așa, zise ea, încântată că el știa. Sunt pe aici.

– Obișnuiau să fie, am avut o pereche în curtea noastră, înainte să înceapă să se construiască atât de mult în zonă. Acum nu le mai vezi. Asta în parte fiindcă și-au pierdut habitatul, dar și fiindcă sunt niște păsări timide. Nu le place deloc agitația provocată de fierăstraie, pistoale cu cuie și camioane.

– Când eram mică, îmi petreceam mult timp pe afară, la țară. Nu știam cum se chemau majoritatea păsărilor, broaștelor și insectelor, așa că le-am dat eu nume.

– De exemplu?

– Nimic original. Cardinalii erau „stacojiii“ și gaițele albastre erau „țipătoarele“. Ah, stai că asta nu-i rea deloc: marelui bâtlan albastru îi spuneam „pasărea lungă-n craci“.

– Îmi place.

Când ajunseră pe malul râului, coborâră pe un conglomerat de lespezi și se așezară pe una dintre ele, să privească la apa care curgea. O vreme nici unul nu scoase nici un cuvânt și doar stătură lipiți alături, cu brațele atingându-li-se. Vinul alunecă mai ușor. Juniper simți cum începea să se relaxeze.

Xavier se întinse pe spate și-și puse brațele sub cap. Închise ochii.

– Ar trebui să fac asta mai des. E frumos, nu-i așa? Să scapi de toate?

Juniper se uită la el. La cât de frumos era. Cât de bine definit. Se gândise la asta

de prima dată cum îl zărise, însă acum o simțea și mai acut. Noutatea că el era un mix din două rase dispăruse de mult. Acum ea nici nu mai observa asta și oricum nu ca pe ceva exotic, ci doar ca pe una dintre multele trăsături care-l făceau cine era.

– La ce te gândești? îl întrebă ea.

– De fapt, îmi aminteam de momentul când mama m-a dus în Lansing să-mi văd bunicii, zise el cu ochii încă închiși. Prima călătorie cu avionul de când murise tata – de asta nu-mi mai amintesc. Oricum, eram afară cu bunica Ginny – mama mamei – într-o grădină publică. Trăiau într-un cartier numit Fabulous Acres (Acrii Fantastici). Fabulous Acres, sună ca și cum ar fi o zonă plină cu conace din lemn sau ceva de genul, când în realitate sunt doar case dărăpănate și duplexuri. Grădina era acest locușor îngrădit unde unii oameni plantau roșii și dovlecei și alte nimicuri. Era ziua de plivit, așa că eu, mama și bunica Ginny am ieșit cu gălețile. Am muncit o vreme, fără să le dau atenție. Au vorbit, au vorbit și iar au vorbit, dar eu aveam șase ani și nu-mi păsa ce spuneau. În schimb îmi plăcea să le ascult vocile. Bunica Ginny avea un ton înalt și dulce, iar mama unul mai jos și mai puternic. Apoi am ajuns la momentul când m-am plictisit de plivit, așa că am mers să stau într-o parcelă cu sângele-voinicului, să mă uit după fluturii, albinele, vrăbiile și cintezele care săltau prin jur. Era însorit. Nu prea cald. Am văzut o mierlă cu aripi roșii. O omidă mi s-a strecurat în pantof și am urmărit-o cum încerca să iasă din nebunia care i se ivise în cale spre următorul lujer sau ceva de genul. De abia începusem cursurile de chitară, înainte de călătorie, așa că m-am gândit să-i compunem omizii un cântec și să i-l cânt la chitară.

– La un moment dat, doamnele au venit să mă culeagă dintre flori. Mama tot zicea „Îmi pare rău, puiule, probabil că te-ai plictisit de moarte“ și ne-am întors acasă, ne-am spălat și toate cele. Dar nu eram deloc plictisit. A fost cea mai frumoasă zi, știi? Încă mai cred asta.

„Îl iubesc“, se gândi Juniper. Dar nu o zise. Era prea devreme? Prea mult? Cum îți dădeai seama când ceva era în regulă? Simțea că fiecare mișcare era un risc, un pas pe o cărare îngustă pe stânci, mergând cu spatele lipit de pereții acestora, ca măsură de siguranță. Rămaseră un timp la râu, vorbind, atingându-se, sărutându-se, până ce Juniper spuse:

– Mi-e foame.

– Și mie.

Înaintară spre potecă și Xavier o anunță:

– Pregătește-te să fii impresionată de ofrandele mele excepționale, apoi începu să râdă. Tocmai ce mi-am dat seama cum a sunat asta, cu planul nostru și restul…

– Ah, râse ea și roși. Încrezător.

Ajunseră la baracă și intrară, întinseră pătura și se așezară pe ea. Xavier întinse o rolă de plastic transparent.

– Tocător portabil de la magazinul cu produse de un dolar.

– Mama a cumpărat un tocător din lemn cu marmură. Are vreo zece kile. E superb. Nu tocmai portabil.

– Și probabil a și costat mai mult de un dolar.

– Probabil doi.

El întinse pâinea și roșiile, scoase ambalajul cașcavalului și pe al salamului.

– Pe astea le-am luat cu reducerea pentru angajați. Se presupune că sunt unele dintre cele mai bune produse vândute de noi. Din pachet scoase un cuțit de vânătoare, îl scoase din teacă și i-l arătă. Unchiul Kyle mi l-a trimis drept cadou de absolvire. Nu știu ce crede el despre San Francisco, însă mă îndoiesc că-l voi folosi prea mult, dacă nu voi mânca mult salam cu cașcaval.

Se pregăti să felieze.

– Așadar… am vorbit cu îndrumătorul meu de la Blakely, zise Juniper. Pot să termin mai devreme.

– Pe bune? spuse Xavier și se opri din feliat.

– Pot să-mi condensez toate cursurile necesare rămase în primul semestru. O să termin în decembrie. E atât de tare – încă șase luni și apoi scap de acolo, de acasă și de toate. Încă nu am rezolvat problema banilor. Sper să-mi dea mama ceva.

– Pot să te ajut.

– Și așa o să ai o grămadă de plătit.

– Deși, dacă mama câștigă procesul…

– Să sperăm.

Curând terminară tot caşcavalul şi roşiile şi o mare parte din pâine şi cârnaţi. Juniper stropi mâncarea cu vinul rămas. Se simțea relaxată, aproape ameţită – nu era de mirare că alcoolul mai era denumit şi curaj lichid.

Simțindu-se suficient de curajoasă, puse resturile de mâncare în rucsacul lui Xavier şi dădu la o parte din calea ei nimicurile, apoi se întinse pe pătură şi-l trase alături de ea.

– Nu mai sunt așa agitată. Tu?

– Eu încă mai sunt.

Juniper îl sărută, apoi se uită în ochii lui.

– Mă bucur din suflet că facem asta.

– Și eu.

Capitolul 34

Am demonstrat deja că Brad era un oportunist – trăsătură care până acum îl ajutase. Era convins că n-ar fi ajuns niciodată atât de departe în viață dacă ar fi ezitat atunci când i se arătase o șansă sau un posibil câștig. De ce ar fi fost în vreun fel diferită această zi și oportunitatea care i se prezenta? Oportunitatea i se arătă cam tot pe atunci când tinerii erau jos la râu.

– Scuze că te deranjez la muncă, spuse Julia când Brad îi răspunse la telefon.

– Nici o problemă, tocmai am terminat de muncă. Ce s-a întâmplat?

– Juniper crede că și-a uitat mobilul acolo azi-dimineață. Te uiți tu?

– Sigur, stai un pic.

Brad părăsi sala de conferințe și merse în biroul de expediții, acum ocupat de cealaltă angajată cu jumătate de normă, Gail.

– Bună, doar mă uit dacă telefonul lui Juniper e pe undeva pe aici. Crede că i-a căzut din geantă și că e pe undeva pe sub birou.

Gail scană suprafața pupitrului, apoi își dădu scaunul în spate și se aplecă să arunce o privire pe podea.

– Uite-l aici, zise ea și-l trase de sub birou, pentru ca apoi să i-l înmâneze.

– Super, mersi.

– Gata, l-am găsit, îi zise Brad Juliei.

– Ah, bun așa. A mers să alerge în parc și i-am zis să ia telefonul mamei, pentru

orice eventualitate. Copiii cred că-s invulnerabili.

– Nu pot s-o învinovățesc. Și noi eram la fel. Hei, zise Brad, străfulgerat de o idee. Ce plan avem diseară pentru cină?

– Lily are o petrecere cu pizza, așa că vom fi doar noi doi și mama. Mă gândesc să mâncăm ce avem prin frigider, dacă ești în regulă cu asta.

– Atunci mă scutesc și eu, dacă ești în regulă cu asta, și merg cu Jimmy să mâncăm niște aripioare, dacă e liber.

– Normal. Distrați-vă cu toții, zise Julia pe un ton plat.

„Probabil te-ai enervat că rămâi singură cu Lottie“, își zise el.

– Păi bun, mersi. Ne vedem mai târziu.

Închise și apoi deschise aplicația de urmărire care îi arăta exact unde anume era Land Roverul lui Juniper, în orice moment.

Capitolul 35

Fiecare poveste care contează trebuie să aibă o criză şi iată-ne acum pe marginea prăpastiei acesteia. Nici unul dintre noi nu era pregătit pentru ce avea să urmeze. Eram distraşi de procesul lui Valerie şi de însemnătatea lui. Dezbăteam ce să facem în privinţa asta – dacă ceva putea fi făcut. Aveam păreri împărţite (însă nu la această diviziune ne-am referit la începutul poveştii. Aceasta urmează să apară.)

Era oare reală iubirea pe care Xavier şi Juniper o simţeau unul pentru celălalt? Cei mai sceptici dintre noi o iau în derâdere. Romanticii spun că da, absolut, cine ar putea-o pune la îndoială? Uitaţi-vă la ei, atât de calculaţi şi de asumaţi cu planurile lor, atât de responsabili, de dedicaţi binelui celuilalt. În fine, cum putem fi oare absolut siguri că iubirea e adevărată, dacă n-o supunem unui test al timpului?

Ce contează e că Brad credea că iubirea lui pentru Juniper, nepotrivită şi complicată pe cât se putea, era autentică şi că Juniper, încurajată de el, ar fi putut să mărturisească degrabă că şi ea simţea la fel, vizavi de el.

Preparat specific din Quebec, din cartofi prăjiți, cu brânză topită deasupra și sos brun

Citat din Visul unei nopţi de vară de William Shakespeare

Luptătoare pentru drepturile civile ale afro-americanilor, prima femeie de culoare care a urcat într-un autobuz în secţiunea rezervată albilor (Alabama, 1955)

Să fii tânăr, talentat și negru

Chitarist clasic bosniac, stabilit în Germania

Pep (EN) – energie

Gheare de urs – produse dulci de patiserie apărute în Statele Unite ale Americii la începutul anilor 1920

Cheetos – brand de snacks-uri foarte ieftine și populare în SUA

Pop-Tart – biscuit umplut cu gem

Expoziții sau evenimente temporare, cu durata între o zi/seară și o săptămână

Labradoodle – rasă de câine apăruta prin încrucișarea dintre Labrador Retriever și Poodle

Marcă ieftină de bere americană foarte proastă și dăunătoare sănătății

Partea a III-a

Capitolul 36

Brad părăsi Centrul şi porni către parcul central. Avea să facă o faptă bună restituindu-i telefonul lui Juniper. Nu, ea nu avea nevoie de el, la drept vorbind. Telefonul cu clapetă al lui Lottie era suficient de bun, în caz de urgenţă. Totuşi, l-ar fi vrut. S-ar fi bucurat să-l aibă. Avea să fie recunoscătoare şi să-şi zică „Uite, ce tip grijuliu!“ Da, într-adevăr. Tipul care avea mereu grijă de ea deviase acum de la traseu doar să-i facă un favor pe care ea nu l-ar fi cerut vreodată, cum era o fată cu bun-simţ.

Avea să fie transpirată şi alunecoasă de la alergat, obosită şi radioasă.

Voia doar s-o privească. Să vorbească cu ea, neîntrerupt de Lily sau de comentariile nesfârşite ale lui Lottie, fără gelozia grijulie a Juliei pentru felul în care Juniper îl favoriza, aşa cum o făcea. Azi n-avea să se atingă de ea nici măcar cu un deget.

Mergând pe drumurile şerpuite care traversau parcul, se bucura de lumina verde-închis a pădurii. Îi plăcea să vadă copaci în toate direcţiile, aceştia amintindu-i de vremurile tinereţii, când trăia în păduri stufoase. Îi plăcea senzaţia de anticipare, gândul cât de surprinsă şi chiar bucuroasă avea să fie văzându-l cum o aştepta la final de alergare. Posibil să fi terminat deja. Se putea chiar s-o găsească lângă Land Roverul ei drăguţ, transpirată şi udă, întinzându-şi frumoasele-i picioare…

Nu recunoscu maşina parcată lângă a ei. Şi nici nu-şi puse problema a cui putea fi. Mulţi veneau aici pentru drumeţii, alergări şi ture cu bicicleta. Veneau să pescuiască. Să mediteze. Cu toate astea, nici urmă de Juniper. Avea să o aştepte acolo.

La început, nu observă baraca din apropiere, ascunsă cum era după copacii stufoşi. Se aşeză pe grilajul din faţă al maşinii ei, aruncă un ochi prin Twitter, îşi verifică e-mailul şi rezultatele la meciurile de baseball – şi apoi un sunet îi atrase atenţia. Ridică privirea, observă baraca şi coborî pe potecă să arunce o privire.

Uşa nu era tocmai închisă. O împinse şi auzi un oftat.

Juniper pe podea, cu faţa întoarsă către el, exprimând groaza. Băiatul din vecini deasupra ei, gol pușcă.

Totul se petrecu într-o clipită: Brad porni către ei, aceştia se depărtară, Brad îl apucă pe Xavier de păr, cu toţii ţipară, Juniper se ghemui şi izbucni în plâns, Brad mârâi „Ieşi naibii de aici, nemernic mic şi pervers ce eşti, sau jur că te omor, să nu crezi că o să ezit!“ şi-l împinse apoi pe Xavier într-o parte, Xavier se întoarse şi-l lovi, Brad se clătină şi apoi reveni şi-şi încolăci braţul în jurul gâtului lui Xavier: „Chiar aşa vrei să mori?“, apoi îl strânse mai tare şi-l aruncă cât colo, pentru ca Xavier să-şi culeagă apoi hainele, rucsacul şi să iasă în grabă.

Juniper plângea, plângea şi acum suspină, trăgând pătura peste ea. Un cuţit căzu pe podea. Brad auzi motorul Hondei pornind, auzi cum pietrişul scrâşni sub cauciucuri când Xavier demară.

– E în regulă acum, zise Brad, lăsându-se pe vine lângă Juniper.

– N-o să fie niciodată în regulă, zise ea.

Juniper nu ştia, dar totuşi ştia.

Singură cu Brad şi încă înfăşurată-n pătură, Juniper tremura vizibil. Voia să o ia în braţe şi să desfacă ceea ce făcuse.

Inocentă. Rănită.

– Spune-mi ce s-a întâmplat? Te-a urmărit până aici? o întrebă.

– Poftim? Nu, n-a fost aşa.

– De ce nu m-ai sunat? Sau de ce n-ai sunat la poliţie?

– La poliţie? Suntem prieteni.

Brad coborî privirea către ea, încercând să-şi păstreze tonul calm.

– Sunteţi prieteni. OK.

– Cred că mai mult de atât.

– Ieşi cu el?

Ridică tonul, împotriva voinţei lui.

– Eu…

Brad se ridică, îşi rearanjă şapca de baseball – şi-şi aminti de cuţitul rămas pe podea, chiar în spatele lui Juniper.

– Juni, spune-mi adevărul. A fost consimţit?

Ea încuviinţă.

– Pe bune? Ştia de jurământul tău de puritate?

Ea aprobă din nou cu o mişcare a capului.

– Azi s-a întâmplat prima dată?

– Da.

Brad cercetă cu privirea baraca.

– A folosit protecţie?

Juniper înclină capul din nou.

El rămase o clipă pe gânduri.

– După cum văd eu lucrurile, el ţi-a trădat încrederea şi te-a luat cu forţa, deşi ştia că ai făcut un jurământ. A făcut în aşa fel încât să-ţi fie greu să-l refuzi.

– Nu, asta e răspunderea mea. Puteam să spun că nu vreau, dar am vrut.

– Ţi-a fost frică de el.

– Nu.

– Fără îndoială, e un tip care intimidează. Înalt, negru, bine făcut. Oricărei fete i-ar fi frică.

– Nu. Nu e mare lucru, OK? Vreau doar să merg acasă.

Brad își scoase telefonul și făcu câteva poze la locul faptei: Juniper înlăcrimată și ghemuită, demnă de milă. Cuțitul de vânătoare. Ea își feri chipul.

– Ce faci?

– Strâng dovezi, în cazul că nemernicul ăla mic te mai deranjează.

– Să nu cumva să le arăți vreodată cuiva.

– Nu-ți face griji, o să am grijă să nu ți se întâmple nimic rău. Uite, ies acum și te las să te îmbraci, în regulă?

În timp ce aștepta, mintea lui întoarse incidentul pe toate părțile, analizând și reanalizând. Așadar, în regulă, își pierduse virginitatea, poate voit, poate nu. Orice se întâmplase acolo, un lucru era sigur: mica lui fantezie, să fie primul ei iubit, era distrusă. Păcat de ea și de el. Un lucru frumos, cu atât mai prețios cu cât putea fi unic și secret.

În vreme ce băiatul acela era un nimeni. Ușor de uitat. Ceea ce nu însemna că Brad avea să-l lase în pace. Nu, nenică. Își făcuse o idee despre cum putea folosi această criză mică în avantajul său, dacă își juca bine cărțile. Totul se rezuma la a-și folosi autoritatea. Autoritatea și influența. Când cunoșteai oameni în poziții înalte, te puteai folosi de relații, puteai cere favoruri și puteai rezolva diverse.

Băiatul acela îi răpise ceva ce trebuia să fie al lui, iar mama băiatului încerca să-l jefuiască, iar el avea să-i facă pe amândoi să plătească.

Xavier își trăsese boxerii afară din baracă și apoi plecase aproape dezbrăcat, conducând în jur de vreun kilometru de la locul faptei, înainte de a se opri să se îmbrace, într-un loc ascuns, pentru picnicuri. Expresia „îi fierbea sângele“ descria foarte bine felul în care acesta se simțea, în timp ce-și împinse brațele în

tricou și picioarele în pantaloni. Spumega de furie. Era pe cale să explodeze. Cu telefonul în mână și respirând greu, încercă să ia o decizie: să sune sau nu la poliție? Să sune și să le spună mai exact ce anume? „Făceam dragoste cu iubita mea, când peste noi a intrat tatăl ei vitreg și ne-am luat la bătaie. Cred că poate fi periculos. Ea poate fi în pericol.“

Chiar credea că Juniper era în pericol? Nu. Doar voia ca polițiștii să creadă că Brad era periculos și să-l jumulească așa cum și Brad îl jumulise pe el.

Dacă suna la poliție și poliția apărea, ce avea să găsească oare? Aveau să-l găsească pe Brad Whitman de la Whitman CVAC, o vedetă locală, un bogătan alb și un protector furios al virginalei lui fete vitrege. L-ar întreba: „Ce s-a întâmplat, domnule, aici? Îți protejai fiica vitregă, virgina care a depus jurământ de castitate? Ce, tipul care era cu ea era negru? Și nu l-ai omorât? Admirabilă stăpânire de sine! Vă felicit, domnule! Și o să vă propunem pentru o medalie“.

Și apoi, desigur, urmau să discute și cu Xavier, să-i ia și lui declarația. „Te-a jumulit? Ei bine, ce te așteptai că o să întâmple? Omul își proteja fata albă și minoră. Ești norocos că n-ai pățit mai rău. Ce s-ar fi ales de tine dacă avea o armă? Sau o funie?“

Xavier puse telefonul pe scaunul de alături și-și propti capul în volan. Își întinse brațele și apucă de bord cu mâinile. Și acum ce era de făcut? Ce urma? Voia să o aștepte pe Juniper. Voia să o poată suna, să-i poată auzi vocea, să o liniștească și să se liniștească și el. De acum, până să poată fugi de Brad Whitman, nemernicul care o ținea sub cheie, prizonieră. Xavier putea să prevadă viitorul: avea să o forțeze să renunțe la slujbă, să nu o mai lase să iasă singură din casă și să nu-i mai permită să conducă vreodată de una singură.

Peste șase săptămâni, el va fi deja plecat la San Francisco, fără să o poată vedea înainte. Șase luni de acum înainte, ea va fi terminat școala – presupunând că ar fi avut voie să facă așa cum plănuise. Foarte posibil ca părinții ei să se coordoneze cu cei de la Blakely, să oprească și asta. Nu-i puteau da voie fetei să gândească pentru ea. Doamne ferește s-o lase să hotărască ea ceva!

Ochii lui Xavier se umplură de lacrimi și plânse cum nu o mai făcuse de când era un băiețel. Plânse cu suspine care-l sufocau, care-l făcură să se simtă aiurea, dar totodată un pic mai bine, măcar că se elibera.

Du-te acasă, își zise, simțind nevoia să țină o chitară-n mână, care să-i fie

supapă de anxietate, tovarăș și îndrumător, așa cum îi fusese de atâtea ori înainte. Avea oare să fie la fel și azi? Se îndoia amarnic. Dar ce altceva putea face?

Porni mașina și ieși din parc, ratând la doar patruzeci de secunde mașina poliției care era pe drum.

Capitolul 37

– În regulă, domnișoară Whitman, ce-ar fi să vă așezați acolo, iar noi o să încercăm să terminăm rapid cu asta. Avem doar câteva întrebări – vrem doar să ne confirmați ce ne-a spus domnul Whitman despre cele întâmplate.

Juniper, care stătuse la masa de picnic din fața barăcii cât Brad dăduse o declarație poliției în parcare, simți cum lacrimile îi apăsau tare și fierbinte în spatele ochilor. Voia să fugă de acolo. Voia să-l găsească pe Xavier. Pesemne că o ura acum, pentru că-l băgase în asta. Nu voise să se implice într-o relație cu ea sau cu altcineva, aceasta fiind probabil o alegere înțeleaptă, așa că de ce fusese ea atât de hotărâtă să-i schimbe gândul? Fiindcă era îndrăgostită de el, de aia, iar acum, mulțumită lui Brad, el avea să-și dorească să n-o fi întâlnit niciodată. Poate chiar s-o urască. Pentru ea, umilința era aproape de nesuportat și probabil că și pentru el, la fel.

– În regulă, îi zise polițistei. Vă rog.

– Domnul Whitman a spus că atunci când a ajuns aici, cu gândul să vă returneze telefonul pierdut, erați în baracă pe podea, iar bărbatul era deasupra dumneavoastră și că amândoi erați dezbrăcați. E corect până aici?

Umilită până-n străfunduri, își privi picioarele. Pantofii de alergare. Îi veni să fugă, ca o gazelă, spre pădure, în josul traseului. Aveau oare s-o găsească? Desigur.

– Da, spuse ea.

– Când bărbatul l-a văzut pe domnul Whitman, acesta s-a ridicat și a sărit asupra domnului Whitman și a avut loc o altercație.

– Xavier, spuse ea. Numele lui e Xavier.

– Înțelegem. S-a ridicat și a sărit la domnul Whitman și cei doi s-au luat la

bătaie. E corect?

– Nu a… adică, cred că Brad l-a atacat primul. Totul s-a întâmplat atât de repede…

– Sunt convins că eraţi foarte supărată.

– Eram.

– L-a împins pe domnul Whitman şi acesta a încercat atât să se apere pe sine, cât şi pe dumneavoastră…

– Nu şi pe mine. Eu stăteam pe podea. Nu eram implicată în altercaţie.

– V-aţi simţit în pericol?

– Ei bine, Brad era destul de furios, însă nu m-am temut că mi-ar putea face vreun rău.

– Aţi spune că şi celălalt bărbat era, de asemenea, furios?

– De ce-i tot spuneţi „celălalt bărbat“? Îl cheamă Xavier.

– Păstrăm lucrurile simple, atâta tot.

– A fost foarte neplăcut, în regulă?

Vocea îi era piţigăiată.

– Putem lua o pauză, dacă aveţi nevoie de un minut să vă adunaţi.

– Poftim? Nu, haideţi să terminăm cu asta.

– În regulă. Era o sticlă de vin în baracă. Aţi băut?

– Da, am băut un pic.

– Aţi mai băut în decursul zilei de azi?

– Nu.

– Și bărbatul a băut și el?

– Un pic.

– Cine a adus vinul?

Juniper ezită.

– El l-a adus.

– A fost ideea lui să aducă vinul?

Ea încuviință. Polițista își notă ceva.

– E adevărat că a avut loc o penetrare vaginală?

Juniper se înroși toată deodată. Urechile îi ardeau.

– Da.

– Cu prezervativ?

Ea dădu din cap.

– Bărbatul v-a cerut consimțământul?

– Cum adică?

– V-a…

– Aș fi putut spune nu, dar nu am zis asta. Voia cu tot dinadinsul să pună accent pe asta. Nu a fost viol.

– Cât băuserăți până în momentul acela?

– Nu știu. Aveam emoții, așa că…

– Erați speriată?

– Ei bine, eram virgină. Așa că eram un pic.

– Domnul Whitman spune că bărbatul voia să iasă cu dumneavoastră, e corect?

– Da, ieșeam împreună. Uitați, sunt bine. Serios. A fost o situație neplăcută, dar acum sunt bine.

Ofițerul de poliție își mai notă niște lucruri.

– Mai e ceva ce ați dori să ne spuneți?

– Nu, vreau doar să ajung acasă.

– Înțeleg. Dar în contextul a ceea ce s-a întâmplat aici – și ofițerul îi făcu lui Brad un semn să se apropie – ei bine, trebuie să vină un doctor și să arunce o scurtă privire, să se asigure că nu sunteți rănită.

– *Nu sunt, zise Juniper.*

– Scumpo, trebuie să cooperăm. Ei știu ce fac, spuse Brad și îi puse o mână pe umăr.

– N-o să dureze mult. O să stea de vorbă și cu tatăl dumneavoastră.

– Nu e tatăl meu, spuse ea și merse în mașină fără tragere de inimă, ca să îi urmeze și să fie urmată spre spital, unde avea să poată să le demonstreze o dată pentru totdeauna, gândi ea, că ceea ce se întâmplase acolo fusese doar o mare neînțelegere, o surpriză, o exagerare.

Avea să clarifice situația și apoi să încerce să atenueze prejudiciul adus lui Xavier. O presupunere greșită, după cum avea să reiasă.

La spital, un îngrijitor o conduse pe Juniper în camera de examinare și-i spuse să aștepte acolo. Curând avea să vină o asistentă să vorbească cu ea.

– Pot să merg la toaletă?

– Încă nu, spuse îngrijitorul. Va trebui să vă ia probe.

– Dar…

– Nu durează mult.

– Pot să o sun pe mama?

– Imediat cum terminăm cu asta.

Rămasă singură, Juniper luă loc pe un scaun la perete şi se uită la o diagramă a sistemului circulator uman, apoi la cutia din plastic în care se aruncau acele folosite, apoi la chiuveta mică şi la tăviţele metalice în care erau tuburi şi lame.

N-ar fi trebuit să fie acolo. Ziua n-ar fi trebuit să decurgă aşa. Poate că fusese naivă să creadă că n-ar fi existat consecinţe să se lase mânată de sentimente, de patimă, în loc să procedeze cum fusese învăţată, aşa cum odinioară crezuse că era corect. Părintele Matthews le avertizase pe ea şi pe alte fete. Le spusese cât de seducătoare puteau fi acele sentimente. Respinsese toate astea, făcuse de capul ei şi iată unde ajunsese. Sau poate era doar vina lui Brad.

Juniper îşi puse mâinile peste braţe. Era rece în camera de examinare. Unde era asistenta?

Îi venea uşor să dea vina pe Brad, că exagerase… însă, ţinând cont de ce ştia despre el, cum altfel să fi reacţionat? Ar fi trebuit să-i spună mamei despre sărut. Ar fi trebuit să procedeze cu totul altfel. Totul se întâmplase din vina ei. Secundarul ceasului ticăia zgomotos. Din ventilator venea un aer rece. Inima îi bătea să-i spargă timpanele. Unde era Xavier acum?

Într-un final, o femeie bonomă, la vârsta a doua, cu o atitudine de parcă ar fi fost gata să liniştească un cal speriat, se prezentă şi luă loc în scaunul de alături.

– Se pare că ai avut o zi proastă, scumpete. Juniper izbucni în plâns. Hai, linişteşte-te, spuse doamna Sheridan. Îi puse o mână pe spate lui Juniper. Eşti în siguranţă acum. O să avem grijă de tine.

– E vina mea.

– Nu, categoric nu e vina ta.

– N-ar fi trebuit să fiu de acord cu asta.

– Dar chiar ai fost?

Juniper ridică ochii spre ea.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Conform raportului, întreaga situaţie a fost pusă la cale de către suspect, ca să te convingă să faceţi sex, în condiţiile în care tu chiar nu voiai – că ai depus un jurământ, sau ceva de genul ăsta.

– Poftim? N-am spus asta niciodată. Nu m-a forţat cu absolut nimic.

– Zici tu, dar citește printre rânduri. „Întâlnirea“ asta a fost ideea lui, nu-i așa?

– Eu…

Juniper încercă să-și amintească; fusese oare ideea lui? Și ce dacă fusese? Doamna Sheridan continuă:

– A adus el totul, a făcut să pară că o să aveţi o mică întâlnire romantică.

– Da, dar eu am fost de acord.

– A adus alcool și te-a încurajat să bei.

– *Voiam să beau un pic. Aveam emoţii mari.*

– Așa cum știa că vei avea. Alcoolul și drogurile sunt uneltele obișnuite ale acestui gen de infractor. Uită-te la Bill Cosby și la toate femeile care aveau impresia că au vrut să fie cu el, dar nu așa. Genul ăsta de bărbați te seduc pas cu pas și apoi, fără să-ți dai seama, te trezești cu ei deasupra și iau ce voiau de la bun început.

– Eu nu cred că Xavier e așa, zise Juniper încruntată.

– Tocmai de aceea și funcționează: fiindcă nu vezi adevărul. Pun pariu că e un tip cu adevărat inteligent, nu-i așa?

– Da, spuse Juniper ezitând.

Femeia era foarte sigură pe ea, așa cum fuseseră și polițiștii. O făcea pe Juniper să se îndoiască de ea, de percepția ei asupra evenimentelor, de cum privea relația lor.

– A absolvit primul din clasa lui, zise Juniper.

– Iată. Băieții deștepți ca el se uită după fete inocente ca tine, care pot fi manipulate ușor și apoi te violează.

– Violează? Juniper scutură din cap. Vă tot spun că așa ceva nu s-a întâmplat. Puteam să spun nu.

– Ești sigură că s-ar fi oprit?

– Eu… Juniper făcu o pauză. Da. Adică cred că s-ar fi oprit.

– Spune-mi mai multe despre cuțit.

– Avea nevoie de el pentru mâncare.

– Mâncare pe care a ales-o el, ca să aibă motiv să scoată cuțitul. E un tip subtil, dar crede-mă că le-am văzut pe toate. Astea nu-s șmecherii noi.

Șmecherii. Pesemne că doamna Sheridan îi surprinsese reacția. Îndoială. Lipsă de încredere, confuzie...

– Uite ce e, scumpo, nimănui nu-i place să creadă că poate fi păcălit. E firesc să refuzi să crezi așa ceva. E un fapt dovedit că două treimi din victime nu cred inițial că au fost violate. Însă noi, cei care știm cum gândesc acești bărbați, îi putem citi ca pe niște cărți deschise. Comportamentul lui e viclean și calculat și asta nu e vina ta. Ești o victimă. Sunt convinsă că această după-amiază a fost neplăcută din multe motive, însă partea bună e că nu va mai putea profita de tine. Acum, hai să completăm câteva formulare, apoi să-ți facem o examinare și poți pleca liniștită.

Examenul fizic fu altă umilință. După ce Juniper merse să dea probe de urină și mostre de sânge, se întoarse în cabinet, în care mai intră o asistentă pe post de martor, în vreme ce Juniper, acum dezbrăcată și acoperită de niște învelitori subțiri din hârtie, se supuse unei examinări de-a fir a păr, în care fură incluse recoltări orale, vaginale și anale și fotografii ale trupului ei dezgolit, din față și din spate. Când Juniper își aminti mai târziu de asta, realiză că acesta fusese adevăratul viol.

Pe tot parcursul investigației, Juniper cântări spusele doamnei Sheridan,

comparându-le cu amintirile tuturor întâlnirilor cu Xavier, de la început până azi, în mod special. Era oare posibil s-o fi prostit în tot timpul acesta? Era ea chiar atât de naivă, atât de ignorantă? O privise oare așa cum o priviseră Meghan și Kathi – ca pe prințesa Juni-pură? Ciudata creștină, atât de ușor de amăgit? Uite-o, fusese păcălită de primul băiat care se străduise cu adevărat.

Ăsta să fie adevărul? Adulții așa spuneau și ce știa ea? Îl știa pe Xavier. Nu-i așa?

Capitolul 38

Valerie era în sufragerie, cu o carte în mână. Xavier, supărat şi refractar să spună de ce, era în camera lui şi cânta la chitară. Orice s-ar fi întâmplat, avea de-a face cu Juniper Whitman, se gândi Valerie. Chiar şi aşa, îşi ţinu gura, amintindu-şi încă o dată că trebuia să-l lase să facă, să simtă şi să-şi vadă de treburi, fără ca ea să-şi dea cu părerea sau să se implice în vreun fel. Să-l trateze cu acelaşi respect cu care-i trata pe studenţii ei – chiar şi pe bobocii care uneori arătau de parcă aveau nevoie de intervenţii vizavi de igienă. Alegerea unora de a înceta să se spele zilnic era aparent o formă de a-şi sărbători independenţa.

Bătaia în uşa de la intrare veni ca o surpriză, însă nu la fel de mare ca priveliştea ce o întâmpină când deschise: doi poliţişti în uniformă stăteau acolo, tensionaţi şi serioşi, fiecare cu mâna pe tocul revolverului de serviciu. O a doua maşină intra pe alee. O mare surpriză, care nu era deloc o surpriză.

Dacă eşti negru în Statele Unite, trăieşti zilnic cu certitudinea că pe viitor ai putea avea parte de aceasta scenă, sau de una foarte similară. Nu trebuie să faci ceva ilegal sau să încalci vreo regulă. Poţi doar să te uiţi printre rochii, într-un magazin luxos. Poţi doar să te bucuri de o zi însorită la piscina din cartier sau să faci hotdogi la grătar, pe marginea unui lac. Sau poţi fi pompier negru, efectuând inspecţii ale unor clădiri. Unul din doi negri care-şi aşteaptă un prieten într-o cafenea. Sau poţi face parte dintr-un grup de negrese care joacă lent golf. Un bărbat negru care se mută într-un apartament proaspăt închiriat, sau care se mută dintr-unul unde a locuit ani de-a rândul. Pentru numele lui Dumnezeu, poţi fi chiar un student de nota zece, proaspăt admis la Yale, care a adormit pe canapeaua din propriul dormitor din cămin. Sau poţi fi un băieţel negru care se joacă cu un pistol de Airsoft sau BB, aşa cum o fac mulţi alţi copii. Şi în secunda doi, înainte să te dumireşti ce se întâmplă, apar maşini de poliţie, cu luminile aprinse. N-ai făcut nimic rău şi cu toate astea, în faţa ta se află unu, doi, cinci sau o duzină de bărbaţi, precum cei care stau acum în faţa uşii lui Valerie Alston-Holt, şi inima e pe cale să-ţi spargă pieptul, încercând să se elibereze, să fugă de acolo înainte ca vreun ins uşor iritabil să răbufnească şi să scoată pistolul.

Uneori te împușcă. Alteori te lasă acolo să mori, într-o baltă de sânge. Valerie apucă mânerul ușii, deschise și spuse:

– Cu ce vă pot ajuta, domnilor ofițeri?

– Îl căutăm pe Xavier Alston-Holt.

– Pentru?

– Se află Xavier Alston-Holt în această reședință?

Nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

– Pot să întreb care e problema?

Polițistul îi arătă un mandat de arestare.

– Avem motive să credem că a fost implicat în săvârșirea unei infracțiuni. Este sau nu aici?

– Da, se forță Valerie să spună. Probabil voiau doar să-i pună întrebări. Da, sigur. Doriți să intrați? adăugă ea.

Ofițerul căruia i se adresase îi făcu semn celuilalt, un semnal prin care-l îndemnă să meargă în spatele casei și să monitorizeze alte ieșiri. Încă doi ofițeri ieșeau din mașina de patrulă.

– Nu, trimiteți-l afară. Aștept aici.

Valerie transpiră pe măsură ce înaintă spre camera lui Xavier și bătu la ușă. Simți umezeala la subsuori, pe spinare, pe frunte și în palme.

Ce făcuse? Făcuse oare ceva? Unde era trapa spre tunelul de evadare?

Acum, pentru Valerie nu conta despre ce era vorba. Trăia de patruzeci și opt de ani, dintre care jumătate-i petrecuse ca negresă în Sud. Orice ar fi fost, avea să fie mai greu pentru el decât ar fi fost dacă avea o mamă albă.

Tunelul de evadare. De ce nu săpase unul? Fiindcă asta ar fi însemnat să știe că această zi avea să vină și, ca o naivă, a crezut că acest lucru nu era posibil, pentru el sau pentru ea.

Muzica se opri. Xavier spuse:

– Da, ce e?

Imaginează-ți-l acum pe Xavier în mintea lui Valerie: are unsprezece ani, e la sfârșitul clasei a cincea, iar profesorul lui de muzică i-a aranjat un recital. E în plină creștere, așa că pare că tot ce face e să mănânce și tot subțirel e, ca un greieraș din bronz, cu bucle peste frunte, înclinându-se peste Epiphone-ul lui (e atât de mândru de chitara aia, pe care o cumpărase din banii câștigați tunzând peluza vecinilor) și începe să cânte. Vocea îi tremura.

– Te caută poliția. Despre ce e vorba?

Însă nu era timp pentru explicații. Xavier ieși din cameră spunând:

– Are de-a face cu o tâmpenie de-a lui Brad Whitman.

– Sun un avocat, nu spune nimic, nu te enerva, nu te enerva. Înțelegi, mă auzi?

Apoi îl încătușară și-l conduseră spre mașina de poliție. Îl încuiară înăuntru și dispărură.

Capitolul 39

Cam cu o oră mai devreme, Juniper ajunsese acasă şi mersese direct la etaj, înainte să poată da ochii cu Julia, încuindu-se în dormitor şi spunându-i acesteia când bătuse:

– Nu vorbesc cu nimeni. Lăsaţi-mă-n pace!

Apoi sosise şi Brad. Vorbea la telefon şi mersese direct spre vizuina lui, spunând „vorbim mai târziu“ şi încuind uşa în urmă-i. Julia nu-l putuse auzi suficient de bine să-şi dea seama cu cine vorbea.

Acum, Julia se întoarse în camera de oaspeţi, unde ea şi Lottie se uitaseră la televizor, înainte să înceapă toată agitaţia. Magnum P.I. cu Tom Selleck, bărbatul visurilor lui Lottie în locul visurilor ei. Atât Julia, cât şi Lottie mâncau pufuleţi la pungă.

– Ce naiba se întâmplă? o întrebă Lottie pe Julia.

– N-am nici cea mai vagă idee, doar că am impresia că Juniper a intrat în bucluc. Nu vorbeşte nimeni cu mine. Brad e pe telefon.

– N-a zis Juniper că lucra în seara asta?

– Aşa a zis. Şi Brad a zis că mergea să mănânce aripioare cu Jimmy. Poate că a prins-o Brad cu minciuna? Adică, ce alt motiv ar avea să fie aşa ostilă?

– Fata aia, o mincinoasă? Mă îndoiesc.

– Pe bune, mamă? o fixă Julia cu privirea. De unde eşti tu aşa sigură?

– De ce? Că-s aici doar de două săptămâni? Nu contează. Ştiu să citesc oamenii. Nu trebuie să trăiesc ani întregi cu ei ca să mă prind. Cred că aici e la mijloc un băiat. I-a rupt inima sau ceva de genul.

– Nu iese cu băieți.

– Ei uite, aici te înșeli.

– Tocmai ai zis că nu minte. Ei bine, dacă are vreun iubit, asta înseamnă că a mințit.

– Să nu spui adevărul nu-i totuna cu minciuna.

– Cred că vorbești prostii, dar fie cum zici tu.

– Ai vreo teorie mai bună?

– Ți-am zis, cred că a mințit – dar nu despre un băiat. Mi-aș fi dat seama dacă propria fiică făcea prostii. Bănuiesc că a ieșit să se dea tare cu tâmpenia aia nouă de mașină.

– O suspectezi fiindcă atunci când erai de vârsta ei de abia scoteai o vorbă fără să fie o minciună. Ea nu e ca tine. N-are nimic de-a face cu tine.

– Nu, ai dreptate. E prea politicoasă să-i spună așa ceva maică-sii: Taci din gură, da? Nu ajuți cu nimic!

Și așteptară astfel cu fețele îndreptate către televizor. Dar Julia nu se uita la program. O vedea pe Juniper într-o zi când ea, Julia, întârziase s-o ia de la programul after-school, fiindcă ieșise la o scurtă băută cu un bărbat care mai devreme-i fusese client la chioșcul Hot Nuts, unde lucra ea la mall. „Băuta rapidă“ fusese mai înceată decât se așteptase și apoi brusc se făcuse ora șapte și ea se zorise să traverseze orașul, simțindu-se cât se poate de vinovată. Juniper rămăsese ultimul copil din clasă, doar ea și adolescenta vădit ostilă, însărcinată să aibă grijă de ea. Juniper, în vârstă de opt ani, rănită, supărată și tăcută.

– Îmi pare atât de rău, scumpa mea, mami a avut probleme cu mașina.

… *de abia scoteai o vorbă fără să fie o minciună.*

Julia îl auzi pe Brad tropăind pe scările din spate.

– OK, doamnelor, zise el o clipă mai târziu, alăturându-li-se. Închise ușa în urma lui. Bănuiesc că vă întrebați ce s-a întâmplat. Vă mulțumesc pentru răbdarea cu

care aţi aşteptat.

– Aveam de ales? întrebă Lottie.

– Nu, cred că n-aveaţi. Zâmbi scurt şi se aşeză la marginea patului lui Lottie. A trebuit să pun la cale câteva chestii, să aranjez nişte lucruri, ca să o putem ajuta pe fata noastră. Acum, ştiu că ceea ce urmează să vă spun poate părea şocant şi tulburător, aşa că lăsaţi-mă să vă liniştesc înainte şi să vă spun că Juniper va fi bine. Aşa cum aţi văzut, a venit acasă fără probleme şi n-a păţit ceva ce nu se poate rezolva în timp.

Mintea Juliei începu să lucreze, încercând să cântărească această informaţie în raport cu propria supoziţie.

– A fost implicată într-un accident?

– Nu, nimic de genul ăsta, zise Brad.

– Cineva i-a făcut ceva rău.

– Ei bine, Lottie, eşti foarte perspicace.

– Ce ţi-am zis? spuse, şi Lottie se întoarse către Julia.

– E implicat un băiat?

– Este. Trebuie să vă explic un pic contextul – aşa că vă rog să aveţi un pic răbdare. Se pare că băiatul de alături, Xavier, a urmărit-o mai mult sau mai puţin pe Juni, ca s-o convingă să iasă cu el. Ea n-a spus nimic despre asta, dar eu am pus piesele cap la cap.

– De unde ai dedus tu asta? întrebă Julia.

– Am zis să aveţi un pic de răbdare, ridică Brad o mână. Oricum, e un copil atât de drăguţ – aşa cum toţi ştim; a încercat să-l respingă, dar nu a încercat prea tare. N-a vrut să pară „rea“ sau „dificilă“, ştiţi cum sunt fetele. Aşa că a zis că o să iasă cu el. Nu ieşeau de prea multă vreme.

Făcu pauză, inspiră adânc şi îşi împreună palmele, apoi continuă:

– OK, așa că azi de abia ce ajunsese în parc să alerge și el a apărut comportându-se de parcă urmau să iasă la un mic picnic și să petreacă ceva timp împreună. I-a zis că ar fi de acord. El a venit cu vin și ea nu a vrut să-l refuze, ca să nu-l supere. Erau într-o baracă. El aranjase totul cât mai seducător – vin, pătură, mâncare. Și – acum vă rog nu exagerați – avea un briceag măricel și l-a ținut la vedere și ea și-a dat seama că dacă nu făcea tot ce voia el, putea s-o taie sau să o înjunghie. Putea s-o omoare.

– Doamne Iisuse Hristoase! zise Lottie, dând glas reacției tăcute a Juliei.

– Treaba e că ea e încă speriată de el. Noi – poliția a chestionat-o deja – noi nu am reușit s-o facem să recunoască, dar lucrurile sunt clare.

– Cum de ai ajuns tu să te implici în toate astea?

– Ajung și acolo. Așadar, îți amintești că m-ai sunat și că m-ai pus să-i caut telefonul. Ei bine, m-am gândit să merg și să i-l las înainte să mă văd cu Jimmy. Mă gândeam că ar fi vrut să-l aibă. Știi cum sunt adolescenții cu telefoanele lor. Am intrat peste ei. Dacă totuși aș fi ajuns cu cinci minute mai devreme…

– A reușit s-o… ? întrebă Julia.

Brad încuviință.

– I-a făcut pe plac, firavă ca un miel, știi cum e, cuțitul ăla era la îndemâna lui, în caz că ea ar fi opus rezistență. Ea spune „Aș fi putut spune nu, dar n-am făcut-o“. Ei bine, Doamne, normal că n-a făcut-o! Trebuie să ne asigurăm că înțelege că nu o învinuim câtuși de puțin.

Julia era în picioare, îndreptându-se spre ușă.

– Las-o în pace, zise Brad, apucând-o de braț. Mai dă-i un pic de timp. A trecut prin multe și are nevoie să-și lingă rănile.

– Are nevoie de mama ei, spuse Julia, amintindu-și cum ea nu căutase nici alinare și nici îndrumare de la Lottie, după propriul ei viol. Însă alta era situația. Voise s-o protejeze pe Lottie, nu-i așa? Sau îi fusese prea rușine să spună?

– Mie mi se pare că ea nu vede lucrurile așa.

– Nu știi nimic în legătură cu copilul ăsta.

– Nu e un copil, asta știu sigur.

– Terminați-vă, zise Lottie. Încerc să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat. I-ai prins… în fapt?

– Da. Și asta nu e toată povestea – Julia, dacă iei loc, o să înțelegi de ce îți cer să mai aștepți.

– Ea se așeză.

– Am deschis ușa, i-am văzut acolo, iar băiatul cum m-a văzut, cum m-a atacat. Din fericire, nu s-a gândit să pună mai întâi mâna pe cuțit – l-am surprins prea tare, sunt sigur de asta. A dat câteva lovituri, dar am reușit să-l pun pe fugă. I-am zis că-l omor și cred că aș fi făcut-o, dacă ar mai fi stat pe acolo. Dar apoi mi-am revenit în simțiri și am sunat la Urgențe. Am mers s-o examineze. E… și vreau să fiu delicat aici… n-a fost rănită în vreun fel de actul în sine și nu e nici un risc de sarcină. I-au spus că ar fi înțelept să coopereze, în circumstanțele date. Mai bine să fie în viață și să i se facă dreptate.

– De ce nu m-ai sunat? întrebă Julia îngrozită și lividă.

– N-aveai ce să faci, așa că de ce să fi complicat lucrurile? Știam că urma să vă vedeți repede.

– Trebuie să vorbesc cu ea.

– O să vorbești, dar mai stai un minut. Acum, un alt aspect pe care mi l-au spus polițista și asistenta e că multora din victimele violurilor le vine greu să recunoască că au fost violate. Unora le e frică de repercusiuni. Altele simt vinovăție pentru cele întâmplate. Altele neagă infracțiunea, fiindcă resping ideea de a fi victime. Altele nu consideră violul din timpul unei întâlniri, un viol propriu-zis. Ne putem aștepta ca unele dintre variante sau toate să fie cazul lui Juni. Spunea întruna: „Nu a fost viol. Am plănuit asta“, ceea ce mă face să cred că înglobează toate motivele. Însă, crede-mă: am văzut-o. Era îngrozită. Tremura și plângea așa cum nu am mai văzut-o niciodată. Asta e o fată care a trecut printr-o traumă, au fost de acord și autoritățile, după ce au verificat-o. Uite ce trebuie să faci: după ce vorbești cu ea, faceți-vă bagajele cu strictul necesar și, când totul e gata, mergeți acasă la mama și la tata – sunt bucuroși să

le ţină acolo pe fete trei sau patru săptămâni, fără probleme. Şi tocmai ce am discutat şi cu Tony…

– Ăla cine e? întrebă Lottie.

– Procurorul districtual. Un prieten de-al meu. L-am rugat să facă din asta o prioritate. Băiatul va fi reţinut peste noapte.

– Bun, zise Lottie. Mă bucur să văd că justiţia îşi face treaba, măcar o dată.

– Da, într-adevăr. În fine, aşa cum spuneam. Lucrurile o să devină un pic… zgomotoase pe aici, pentru o vreme, odată ce se află şi vreau să vă ştiu departe de toată agitaţia.

Julia, cu mintea plină de furie şi indignare şi îngrijorată pentru binele lui Juniper, fu gata să pună planul în aplicare.

– O iei tu pe Lily de la petrecerea cu pizza?

– Da, şi să facem în aşa fel să pleci înainte de răsărit.

– Aşa devreme?

– Da. Nu ştiu sigur, dar presupun că o să fie plin de maşini ale televiziunii pe aici înainte de ora nouă. Înainte să întrebi, adăugă el, nu, nu au numele lui Juniper şi nu o să-l primească, din moment ce e minoră. Şi pentru moment, o să ţinem departe de presă şi faptul că el m-a atacat. Nimeni n-o să afle detalii despre asta, decât mult mai târziu. Va fi doar vina băiatului.

– Oricum, slavă Domnului pentru asta, zise Julia. Adică pentru anonimatul lui Juniper. Şi aşa a trecut prin destule. Se opri un moment, apoi continuă: Ar fi trebuit să-mi dau seama că băiatul ăla o să-i aducă necazuri. De când l-am cunoscut, m-am gândit eu că e prea subtil, prea sigur pe el. Naiba să-l ia!

Nu se gândea la cât de uşor îi fusese lui Brad să încropească întreaga situaţie; îi era mult mai simplu să-l demonizeze pe băiatul negru.

Juliei îi era greaţă de toate astea. În definitiv, fiica ei făcuse un jurământ, şi din

ce văzuse până atunci, fata îl luase foarte în serios – și iată acum ce făcuse din ea băiatul ăla stricat și egoist. Și Lottie crezuse în întregime interpretarea lui Brad.

Iar când detaliile începură să iasă la suprafață treptat, povestea trecu din casă în casă și din om în om, ca o găleată de curățenie, doar puțini dintre noi au mai crezut că putea fi adevărată.

Între timp, Juniper nu era convinsă. Fără să știe de planul de a-l aresta imediat pe Xavier și sperând că atunci când urmau să-l chestioneze avea să le dovedească autorităților că era exact omul pe care ea-l credea și lipsită de telefon sau computer, Juniper era disperată să comunice cu el, așa că făcu ce făcea ea de obicei: îi scrise. Când Lily ajunse acasă puțin mai târziu, Juniper o trimise degrabă în curtea din spate, prin poartă, sub copacul muribund și apoi afară la mașina lui Xavier, cu un bilet într-o pungă din plastic, pe care să o pună sub ștergător sau oriunde altundeva putea să ajungă.

– Jură-te că nu spui, îi zise lui Lily.

– Mă jur.

Juniper nu putea suferi gândul că Xavier era pe undeva pe acasă, urând-o că nu-l înfruntase pe Brad, că-l lăsase să-l alunge, că nu-l căutase cum se ivise posibilitatea, de când se întorsese. Avea să vadă biletul ei dimineața, sau dacă nu chiar atât de devreme, în curând. Cu prima ocazie când avea să urce din nou în mașină.

În ziua următoare, la 8.15, trei care de televiziune apărură pe strada lui Valerie Alston-Holt. Știriștii se proptiră în curbă, pregătiți să ofere rapoarte care să taie suflarea despre presupusa situație, în vreme ce o așteptau pe Valerie să răspundă la telefon (de parcă) sau să iasă afară să dea o declarație (sub nici o formă), între timp întrebându-se de ce Xavier Alston-Holt, negrul a cărui mamă dădea în judecată Primăria și pe patronul companiei lor preferate de CVAC și pe un proeminent dezvoltator imobiliar ar fi – presupus – violat o minoră albă, când tot ce reușiseră să sape despre el până acum îl descria ca pe un elev excepțional, un muzician talentat cu un viitor promițător. Existau oare alte lucruri teribile pe care el să le fi ascuns în tot acest timp?

Indiferent de situație, publicul avea să fie ușurat să afle că băiatul nu mai umbla

liber pe străzi în acest moment. S-ar fi bucurat să afle că părinţii tinerelor (albe) n-aveau motive de îngrijorare, cel puţin deocamdată.

Valerie deschise uşa şi ieşi. Merse la maşină, urcă, apoi demară.

Doamna Alston-Holt a refuzat să discute cu presa, fu prima ştire, tăcerea rigidă a lui Valerie creând un gol care se umplu rapid cu termeni precum ostilă şi arogantă şi necooperantă, deoarece, aşa cum bine ştim, presa de ştiri e un monstru veşnic flămând după carne roşie.

Iar asta duse către ştirea zilei, pe cel mai urmărit post:

Ultima oră: Un negru din partea locului, acuzat că a asaltat şi a violat o minoră.

Serios, doar de atât era nevoie.

Capitolul 40

Apropo de instituţii flămânde:

Sistemul judiciar penal e făcut să fie (într-un fel) eficient, nu confortabil. Odată arestat, beneficiezi oficial de prezumpția de nevinovăție, dar în acelaşi timp eşti tratat ca un criminal în serie pe care polițiștii îl urmăreau de luni bune. Nu se uită nimeni la tine. Nu îți vorbește nimeni. Camerele de procesare sunt goale şi sterile şi reci, precum angajații sau gardienii care te procesează. Iar atunci când spunem că te procesează, ne referim la faptul că te simți la fel de neputincios ca vacile care ies din abator.

Urmează toată procedura: poză la panou, amprente, mostră ADN, predarea tuturor hainelor şi accesoriilor, inspecție corporală completă, inclusiv toate cavitățile, salopeta portocalie, pe mărimea ta, dacă au. Apoi un interviu. Multe întrebări. Dacă eşti cooperant, vrei din tot sufletul să răspunzi, să relatezi faptele din perspectiva ta, să scoți în evidentă greşelile făcute sau cele în curs de facere. Dacă eşti cooperant, când auzi „În regulă, băiete. De ce nu ne povesteşti ce s-a întâmplat?“ vei fi disperat să clarifici totul.

Xavier, tremurând de furie, se forță să răspundă politicos la minimum de întrebări posibile. Îşi dădu numele, informații legate de sănătatea lui şi spuse că preferă să nu spună nimic, decât după ce avea să se vadă cu un avocat. În schimb, primi doar zâmbete afectate şi remarci ironice, că ar fi fost mai drăguț pentru amândoi dacă el s-ar fi arătat mai disponibil. „De ce aşa ostil, măi băiete, dacă tot n-ai nimic pe conştiință?“

Şi apoi, dacă eşti arestat pentru o infracțiune, precum în cazul lui Xavier, eşti adunat într-o celulă comună goală, rece şi nu atât de sterilă pe cât ai dori – o cameră mult prea mică pentru atâtea paturi suspendate – plină de alți bărbați speriați sau ostili – care miros a teamă şi a furie şi de gazele rezultate din consumul mâncării de la închisoare, când stomacul tău deja se revoltă.

Aici aştepţi să fii trimis la judecată – de obicei două zile, deşi Xavier avea să aştepte trei. Trei zile fierbând în tăcere, încercând să-şi dea seama de ce întâmplarea din baracă dusese către asta.

Nu dormi deloc. Un scurt şi cumplit telefon către mama lui, care-i promisese că o să găsească pe cineva să-l ajute. Vocea ei gâtuită şi angoasată. Amintirea avertizărilor ei. Ascultase de toate, până vara aceasta. Până să apară Juniper.

Of, Doamne, cum să mai fi ascultat de asta? Nu putuse.

Cu toţii am văzut suficiente seriale cu poliţişti ca să ne facem o idee despre cum e viaţa într-o închisoare districtuală. Iar dacă ai citit vreun roman de John Grisham sau Jodi Picoult, ai fost şi pe la tribunal. Povestea de faţă nu e o descriere e procedurilor poliţieneşti. Nu e un thriller cu avocaţi. E oare o poveste-avertisment? Noi credem că da – însă ne-am fi dorit să nu fie.

Xavier era de nouă ore la închisoare, când un neonazist ras pe cap, cu tenul făinos, se apropie de patul lui cu puţin înainte de apelul pentru micul dejun şi spuse:

– Ce negrotei mititel şi drăguţ eşti tu! Oho, măi băiatule! Dacă ajungi la bulău, ce bine o să se mai distreze cu tine!

Negru. Drăguţ. Distreze.

Xavier reuşi să aştepte până când celula se eliberă, înainte de a vomita în toaleta de oţel inoxidabil, al cărei aspect şi miros îl făcură să mai vomite o dată.

Stătuse în închisoare şaizeci şi trei de ore, până să fie scos din celula comună şi dus într-o cameră cu două scaune şi o masă, spunându-i-se să aştepte.

– Acesta e avocatul meu? îl întrebă el pe gardian.

Nici un răspuns. De ce? Era oare atât de dificil sau într-un fel greşit să-i arate un pic de omenie? Sau după o vreme ajungeai să te dezumanizezi, după ce munceai o zi întreagă în compania unor bărbaţi fără nume şi fără chipuri, în salopete portocalii, o paradă nesfârşită de bărbaţi furioşi sau temători sau temători şi furioşi? Sau poate că închisoarea districtuală alegea în mod expres asemenea

roboți, ca atunci când vreun prizonier își pierdea controlul, ei să răspundă prompt cu forța brută, fără a irosi o secundă gândindu-se de ce bietul om cedase?

Xavier tocmai petrecuse în jur de șaizeci și una de ore de la arestare printre acești bărbați furioși și speriați; era unul dintre ei; acum, tocmai realiză că nici un om sensibil nu putea rezista mult aici, fie gardian sau pușcăriaș.

Totuși, un gardian își putea da demisia. Ușa se deschise și înăuntru intră un tânăr afro-american spilcuit, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Așeză o servietă pe masă și luă loc în fața lui Xavier.

– Carl Harrington, se prezentă el, întinzând mâna. Mama ta m-a contractat să te reprezint.

Xavier dădu mâna cu aceasta. Un avocat negru, pentru un acuzat negru. Trebuia să fie o alegere asumată. Trebuie că ea știe ce face, se gândi el. Sau poate Harrington era singurul pe care și-l puteau permite. Singurul care ar fi acceptat slujba.

Câți ani avea individul ăsta? Treizeci și un pic? Pesemne nu profesa de mult. Conta? Xavier spera că nu. Acesta trebuia să fie un caz simplu. Nu trebuia decât să clarifice neînțelegerea și să-l scoată de acolo. Sfârșitul poveștii.

În schimb, Harrington îi zise:

– M-am uitat puțin peste raportul poliției și n-am să te menajez: ne așteaptă o mare încercare.

La naiba!

– Pot să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat, îi zise Xavier. Nu am violat-o.

– Chiar și așa, relatarea martorului va fi un obstacol greu.

Chiar și așa?

Xavier ridică tonul:

– Nu mă crezi? Atunci ieși afară și zi-i mamei să găsească…

– Hei, frate! Ia-o ușor. Hai să ne păstrăm mintea limpede. Tot ce spun e că Brad Whitman pe post de martor și victimă a unui atac cântărește greu. Oamenii îl iubesc. Au încredere în el. Chestia aia pe care o face el când se uită la cameră și spune „Ești clientul meu preferat și ăsta e adevărul“? E un truc ieftin, dar funcționează.

– Orice ar fi zis că s-a întâmplat, a mințit. E – nu știu, cred că e de părere că din moment ce Juniper a depus jurământul ăla să rămână virgină, clar a fost forțată. Dar n-a fost! Ea… noi…

Xavier își îngropă fața în mâini pentru un moment și inspiră adânc, apoi spuse:

– Am tot ieșit împreună. Știi, am plănuit să facem sex.

Să facem sex. Suna atât de steril și de rece în camera aceea. Nu plănuiseră să facă sex, plănuiseră să facă dragoste împreună – deși nici unul nu folosise acele cuvinte sau alte cuvinte. Nu fusese nevoie. Amândoi știuseră că era următorul pas, o culminare a faptului că se doreau unul pe celălalt. Spusese „Poate că ar fi o idee să facem… ceva mai mult de atât. Mai mult. Știi tu“, iar ea zisese „Da. Mă gândesc că poate… putem să mergem în parc?“, iar el răspunsese „Aduc toate proviziile. Și protecție, că așa se face“. Cu obrajii aprinși, ea concluzionase „OK. E bine așa“.

Acum Harrington îl anunță:

– Au și declarația fetei.

Să-și fi schimbat ea părerea?

– Și a zis că n-am violat-o, corect?

– Stai să văd exprimarea exactă, uite… a zis în felul următor: „N-a fost viol. Aș fi putut să-l opresc, dar nu am făcut-o“.

– Exact. Așa că de ce mă aflu eu aici?

– Probe fizice. Relatarea martorului. Acuzație de ultraj. Whitman ne-a oferit câteva fotografii care arată o tânără foarte supărată, alături de poze ale unui cuțit mare lăsat la locul faptei…

– Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Era foarte supărată fiindcă Whitman venise peste noi! Noi – am tăiat salamul şi caşcavalul! Ce trebuia să folosesc, un cuţit pentru unt?

– Îţi înţeleg frustrarea, dar va trebui să fiu franc cu tine. Procurorul districtual are un caz construit deja. Cea mai simplă şi mai curată cale de ieşire pentru tine – şi cea mai ieftină în ceea ce priveşte onorariul meu, însă nu de asta o spun – e să mă laşi să-ţi negociez o pedeapsă mai mică. Cred că putem pleda pentru un viol de gradul doi şi să-i convingem să renunţe la acuzaţia de ultraj. O să ne încadrăm la categoria C, în loc de B1. E o mare diferenţă, când vine vorba de pedeapsă.

– Stai un pic, zise Xavier. „O cale de scăpare?“ Asta nu e nici o scăpare, asta e drumul meu spre puşcărie! Nu sunt vinovat, în regulă? Nu intru în nici o categorie. De ce să susţin că sunt?

Harrington se aplecă mai în faţă, cu vârfurile degetelor apăsate unele într-altele.

– Eşti un bărbat negru, acuzat că ai violat o minoră albă. Dacă ajungi în faţa juriului, vei avea de-a face cu doisprezece străini, care sunt puşi să te judece, în vreme ce procurorul se va speti să le demonstreze cum că pentru fata aceea albă un cuţit a însemnat o ameninţare cu moartea în cazul în care n-ar fi cooperat. Unii dintre juraţi vor fi femei. Unele vor fi albe. Taţi albi ai unor adolescente, dacă procuratura va face rost de ei. Se lăsă pe spate. Vrei să-ţi pui viaţa în mâinile lor?

– Juniper nu va spune că s-a simţit ameninţată. Iisuse Hristoase! Nu-mi vine să cred că stau aici şi avem discuţia asta.

– OK, să spunem că toată asta e o mare neînţelegere, aşa cum a descris-o şi mama ta când am vorbit. Sexul a fost consimţit. Ai o explicaţie pentru cuţit.

– E adevărul.

– Lasă-mă să fiu avocatul diavolului aici: Domnişoara Whitman nu trebuie să depună mărturie. De fapt, dacă aş fi în locul procurorului, nici n-aş chema-o în sala de judecată.

– Presupusa victimă nu trebuie să depună mărturie? Asta e greşit. Nu poţi să-i soliciţi asta? Ar spune adevărul.

– Procuratura va sublinia că ei îi este frică de tine sau că e într-o stare mentală nesigură, din pricina traumei. Au îngeri, crede-mă.

Xavier încerca să-şi adune minţile, să proceseze această situaţie dementă.

– Apoi…, îngăimă el. Apoi dacă ei cred că ea nu-şi va susţine propriul caz – care în primul rând nici măcar nu e cazul ei…

– Atunci ce crezi tu că s-a întâmplat? Cum de s-a transformat interludiul vostru romantic într-o acuzaţie de viol? Vreau teoria ta.

– Tatăl ei vitreg e furios, asta e tot. E supărat că mama mea l-a dat în judecată şi crede că i-am distrus fetiţa lui perfectă.

– Şi crede-mă, aşa va spune şi în sala de judecată.

– Iar eu am să-mi spun partea de adevăr. Tu convinge-o pe Juniper să-mi susţină cauza. Şi pe mama, de asemenea. Ştie că ne vedem. Nu văd cum Whitman ar putea scăpa basma curată din asta, odată ce oamenii o să-şi dea seama ce încearcă să facă.

– Treaba cu întâlnirea romantică nu ajută – cu toţii cred că scopul acesteia a fost violul. Lasă-mă să-ţi explic în detaliu cum vine treaba asta: dacă ajungem la proces şi juriului îi place mai mult povestea cetăţeanului model Whitman decât povestea ta de negru mare şi rău – fiindcă la asta o să se reducă totul – te aşteaptă o sentinţă de minimum douăzeci şi cinci de ani. Douăzeci şi cinci de ani, prietene. Ar putea fi dublu. Ar putea fi pe viaţă, dacă Tony Evans îl convinge pe judecător că eşti un criminal aspirant care doar a fost întrerupt. Aş vrea să cred că n-o să se întâmple asta. Totuşi, e un risc real. Pedeapsa e foarte mult la latitudinea judecătorului. Dacă pledezi vinovat, am putea să-ţi obţinem nouă ani, plus eliberare condiţionată. Şi înscrierea în evidenţa agresorilor sexuali. Partea asta e inevitabilă, îmi pare rău.

Xavier îşi simţi capul pe cale să explodeze.

– Da, e inevitabil, futu-i! Sunt nevinovat şi pot s-o demonstrez!

– Cum? întrebă Harrington calm de parcă era Ghandi. Cum poţi demonstra asta?

– În asta ar trebui să fii tu expert. Eu îţi povestesc faptele şi tu le demonstrezi la

proces. De asta te plătim.

– Și am să lupt pentru tine cu fiecare unealtă pe care o am la dispoziție, dacă vrei s-o iei pe drumul ăsta, îi spuse Harrington. Uite ce e, nu pot să te condamn pentru furia sau naivitatea ta. În locul tău și eu aș zice la fel. Însă, din păcate, avocații apărării nu sunt magicienii pe care-i vezi la televizor.

– Nu-mi trebuie magie. Doar să fiu reprezentat cum trebuie. O șansă să demonstrez că lucrurile nu stau așa cum le-a vopsit Brad Whitman.

– O bună reprezentare e să te ajut să navighezi prin toate acestea în mod realist și să-ți ofer cel mai bun deznodământ posibil. Nu vreau să te văd în pușcărie până la cincizeci de ani sau mai mult.

Xavier se aplecă și-și lipi fruntea de masă. De la distanță, suprafața acesteia era gri, însă de aproape, părea pistruiată. Fire de nisip. Inspiră… expiră… și apoi, cu capul încă jos, zise:

– Trebuie să mă hotărăsc acum cum să facem?

– Nu, o să te acuze în curând și sperăm să te scoatem pe cauțiune și după aia mai vorbim.

– OK.

Harrington îi puse o mână pe spate lui Xavier.

– Știu că e greu, dar încearcă să lași la o parte simțul dreptății și gândește pragmatic. Mai mulți frați de-ai noștri negri sunt morți fiindcă au încercat să fie drepți, atunci când trebuiau să fie deștepți.

– Bine, zise Xavier din capul mesei. Cât e cauțiunea?

– Hai să vedem ce spune judecătorul.

Multe hârtii administrative se amestecară cât timp Xavier aștepta, cu mâinile și picioarele încătușate, în sala de judecată. În jurul lui se întindea o mare de chipuri indiferente, mai puțin unul – al mamei sale. Xavier o zări cu coada

ochiului, însă nu putu să-i susțină privirea, sau risca să-și piardă pe loc stăpânirea de sine. Mai avea totuși o urmă de mândrie.

Judecătoarea era o femeie albă, de vârsta a doua și purta cercei albaștri în formă de pești. Avocații se prezentară pe rând, pentru consemnare. Se citiră acuzațiile: viol de gradul întâi, răpire, atac.

Răpire? Xavier fu alarmat. Privi către Harrington: Pe bune? Apoi urmă o conversație din care nu reuși să descifreze mare lucru. Apoi judecătoarea întrebă:

– Domnule Harrington, cum dorește clientul dumneavoastră să pledeze?

– Acuzatul pledează nevinovat.

– Admis. Trecem acum la cererea acuzatului de a fi eliberat pe cauțiune…

Urmă o dezbatere între judecător și funcționari. Cu toții se comportau de parcă nimic din toate acestea n-ar fi însemnat mai mult decât o comandă de hamburger la fast-food. Ketchup? Da, dar fără castraveți murați. Cu ceapă. Muștar. Se poate și niște caşcaval? Într-un final, judecătoarea spuse:

– Foarte bine. Cauțiunea va fi de o sută cincizeci de mii de dolari pentru acuzația de viol, șaptezeci și cinci pentru cea de răpire și douăzeci și cinci pentru cea de ultraj.

Xavier se uită din nou la Harrington. Acesta nu privi către el. Gardienii îl conduseră afară din sala de judecată. Harrington i se alătură pe hol și le spuse gardienilor:

– Putem avea un minut?

Suma de un sfert de milion de dolari era strigătoare la cer, însă prima remarcă a lui Xavier fu:

– Ce-i prostia asta cu răpirea?

Aparent, procurorul s-a uitat mai atent și crede că are destule dovezi să-și susțină cauza, așa că a înaintat și asta. E o strategie de a mări miza, pentru a propulsa cazul la maximum în atenția presei. Te face să pari un criminal periculos. Scutură din cap dezgustat. Chiar vrea să profite de caz. Lui Xavier îi țiuiră

urechile din pricina sângelui care i se ridică la cap și în obraji. Vrea să profite de caz.

– Și cele două sute cincizeci de mii de dolari? De unde să scot atâta bănet?

N-avea de unde. Avea să putrezească aici cât timp era necesar până la începerea procesului. Sau poate mai mult. Poate pentru totdeauna.

– Nu trebuie să faci rost de toți, zise Harrington, o să găsim un garant[24] pentru tine. Tu plătește doar zece la sută.

Valerie li se alătură pe coridor.

– Douăzeci și cinci de mii de dolari, spuse Valerie.

– Corect, răspunse Harrington.

– Dar îi primim înapoi imediat după proces, nu-i așa?

Avocatul scutură din cap dezaprobator.

– Nu. Asta s-ar întâmpla dacă ai plăti doar tu cauțiunea. Sau mare parte din ea. Va trebui să apelezi la un garant, căruia să-i dai zece la sută comision ca să-ți dea restul de bani.

– Deci dacă din întâmplare am la mine un sfert de milion de dolari, nu pierd nimic. Însă dacă fac parte din cei nouăzeci la sută din oameni care nu-l au, atunci pierd douăzeci și cinci de mii. Ăsta da, sistem just!

– Mi-aș fi dorit să fie. Se întoarse către Xavier. Acum dai un pic cu capul de realitate, ceea ce mă face să trec la următoarea întrebare: te-ai mai gândit să ajungi la o înțelegere? Pot să-l întreb informal pe procuror, să văd în ce ape se scaldă.

– Nu. Xavier se întoarse către mama lui. Am probabil cinci mii economii. Dacă poți face rost de restul, ți-i dau înapoi.

– Mă ocup.

– Îmi pare sincer rău pentru asta, mamă. Vocea i se sparse. De abia aștept să ies

de aici.

– Știu, iubitule. Și eu.

Gardienii îl săltară deja, ducându-l spre uşile care duceau spre puşcărie.

– Vorbim curând, strigă după el Harrington.

Capitolul 41

În mod previzibil Esther, care stârnise atâta mânie la întâlnirea clubului de lectură când se discutase despre Lolita, spuse despre Juniper la următoarea întâlnire din casa lui Ellen, fără ca Valerie să fie de față, că:

– N-ar fi trebuit să meargă în pădure cu el. Nu mergi în pădure decât dacă intenţionezi să se întâmple ceva.

În mod previzibil, Belinda îi răspunse:

– Xavier e cel care ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

– Doar nu spui că a violat-o.

– Ba da, absolut asta a făcut, îi întrerupse Kelli.

– Fără supărare, zise Ellen, dar poate că tu zici asta fiindcă eşti albă şi el nu e?

– Și tu-l aperi fiindcă Valerie ți-e prietenă apropiată? Eu zic că a violat-o fiindcă fata a făcut un jurământ de puritate şi l-a luat în serios. Îmi amintesc că l-am văzut pe Xavier cum se uita la ea: fix cum se uită șoimul la iepure.

– Scutește-mă, spuse Ellen. Îl știu pe Xavier de când s-a născut. Este evident că Juniper l-a atras în cursa asta, ca să se răzbune pe Valerie că l-a dat în judecată pe Brad.

– Și tocmai de aceea spun: ar fi trebuit să avem mai multă minte și să nu ne încurcăm cu ea, zise Belinda.

– Hank a avut o viziune despre asta, completă Esther.

– Poftim? O viziune? întrebă Belinda.

– Muribunzii pot vedea lucruri care nouă ne scapă. A zis că a văzut un mormânt proaspăt.

– Al cui?

– L-am întrebat: al tău? Și el a zis că nu.

– Asta nu ajută cu nimic, Esther. Probabil că nu are nimic de-a face cu asta, spuse Ellen.

– A zis că da.

– Ce a spus, mai exact?

– A zis că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Tom n-ar fi murit în felul acela. A mai spus că: „Atunci Xavier nu i-ar mai fi urât pe albi“.

– Xavier nu-i urăște pe albi, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poate că mormântul e al lui Tom și acesta încearcă să vorbească cu noi prin Hank.

Esther, care mereu avea ultimul cuvânt, fie că eram de acord cu ea sau nu, spuse:

– Poate ar fi mai bine să vorbim de carte și să nu ne mai certăm pe subiectul ăsta.

Capitolul 42

– În regulă, zise Carl Harrington, înainte să i se aprobe eliberarea pe cauţiune lui Xavier. Uite cum funcţionează: nu poţi călători în afara graniţelor statului. Să nu cumva să nu te prezinţi la următoarea înfăţişare, sau te vor închide din nou, fără posibilitatea de eliberare pe cauţiune. Să nu încalci vreo lege – nici măcar o amendă pentru parcare, sau te înhaţă din nou. Să nu cumva, sub nici o formă, să încerci să-l contactezi pe Brad Whitman sau pe fiica lui vitregă. Şi păstrează mereu o distanţă de minim cincisprezece metri de proprietatea lor.

– Asta e imposibil. Curţile noastre sunt legate.

– Indiferent de asta, mă înţelegi. Nu face vreo prostie. Merg să discut cu procurorul, să văd cum stă treaba. După aia mai stăm de vorbă.

„Vorbă, vorbă, ce atâta vorbă, când nimeni nu face nimic şi nimeni nu rezolvă problema“, se gândi Xavier îmbrăcându-se cu hainele de stradă. Ce însemna asta pentru oricare dintre ei? O slujbă şi nimic mai mult. Un serviciu. Viaţa lui reprezenta munca lor de la nouă la cinci.

Îmbrăcat acum cu aceleaşi haine pe care le purtase în acea zi cumplită, Xavier părăsi închisoarea şi urcă în maşina lui Valerie. În timp ce mergeau, o întrebă:

– De unde ai făcut rost de bani?

– Nu-ţi face griji pentru asta. Important e că ai ieşit.

Afară. Aer curat. Soare. Umiditate. Frunze. Maşini. McDonald’s. Spălătorie auto. Magazin de biciclete. Krispy Kreme[25]. Loc de joacă. Parc. Cafenea. Librărie.

– Totuşi, ai luat din economiile mele, nu-i aşa?

– N-am vrut, dar…

– Aşadar, şi tu eşti falită.

– Nu-mi pasă de asta. Eşti mult mai important pentru mine decât banii.

– Cât cere Harrington?

– A trebuit să-i plătesc onorariul iniţial de zece mii de dolari.

– Deci… deja ne-a costat treizeci şi cinci de mii de dolari. Iisuse! O să ajungă cei zece mii pentru proces?

Ea nu răspunse.

– Mama?

– Probabil că nu. Însă, aşa cum ţi-am spus, nu-mi pasă de bani. Am ipotecat casa, aşa că suntem bine.

– Sigur. Bine.

– Harrington e un avocat bun.

– Cum aşa? Vrea să cad la învoială. Asta pot s-o fac şi gratis.

– Analizează problema din toate unghiurile, nimic mai mult.

Xavier simţi cum ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Mamă, nu pot să merg la închisoare.

– Şi nici n-o să mergi, zise ea, însă el ştiu că ea se îndoia de asta, la fel ca şi el.

O vreme merseră în tăcere. Apoi Xavier zise:

– Sun la muncă să întreb dacă pot să muncesc mai multe ore.

– Te rog nu-ți face griji pentru bani. Sunt la fel de vinovată ca și tine.

– Ca și mine? Crezi că-s violator?

– Nu, nu! Doar voiam să spun că este evident că Brad Whitman încearcă să se răzbune pe mine că am încercat să-l dau în judecată.

– Așa că încearcă să mă bage la închisoare?

– Nu l-am crezut atât de deștept. Cel mai sigur mod să mă rănească e să te rănească pe tine.

Ea începu să plângă. Xavier plânse și el în tăcere, cu lacrimi de furie, frustrare și amărăciune. Din asta îi izvorî însă o și mai mare dorință de a i se face dreptate. Și cumva, avea să i se facă.

Mai târziu, în seara aceea, managerul lui Xavier îi zise la telefon:

– Uite, știu că e o situație dificilă, dar nu putem avea pe aici reporteri care să ne ocupe parcarea și să ne sperie clienții. Apoi, sincer, mai trebuie să avem grijă și de aspectul care privește siguranța și bunăstarea angajatelor noastre. Nu că am crede ceva din toate astea, dar… înțelegi tu. Sperăm ca totul să se rezolve în favoarea ta. Baftă!

Apoi, două zile mai târziu, sosi o scrisoare care spunea astfel:

Stimată doamnă Alston-Holt,

În lumina evenimentelor recente care ne-au fost aduse la cunoștință, vă anunțăm cu regret că ne retragem oferta de admitere și de sprijin financiar pentru anul academic în curs.

Vă dorim toate cele bune.

Carelor de reportaj și reporterilor de la posturile locale de știri li se alăturară altele, venite de departe.

Capitolul 43

Cu Julia, Lottie şi fetele plecate, în fiecare noapte după muncă, odată ce apunea soarele, Brad Whitman şedea afară sub veranda acoperită, privind dincolo de piscină, de gard, de stejarul muribund şi zâmbea mulţumit. Putea să pună pariu că acolo, Valerie Alston-Holt era măcinată de soarta fiului ei şi regreta că se încurcase cu bătrânul Brad Whitman. Acolo, Xavier Alston-Holt clocotea şi învăţa o lecţie despre cine era şi ce nu avea dreptul să facă. Undeva în vest, în casa părinţilor lui Brad, Juniper mulţumea Cerului că Brad venise la timp şi o scăpase la timp din mâinile nenorocitului de fiu al unei femei care era doar o oportunistă ce nu putuse să dea de un bărbat cinstit.

În regulă, nu, îşi recunoscu el, Juniper nu-i mulţumea Cerului. Ştia el mai bine. Asta era doar ce-şi dorea el ca ea să vadă. Era încă supărată şi contrariată de cum putuse să fie păcălită în asemenea hal. Ceea ce era încă poziţia oficială a lui Brad asupra situaţiei, deşi era destul de convins că băiatul n-o violase. Şi probabil nici n-o forţase – oricum nu mai mult decât ar fi constrâns orice băiat vreodată o fată. Fetele, femeile, aveau uneori nevoie de un mic imbold, de un pic de convingere. De permisiunea să facă ceea ce tu îţi dădeai seama că vor să facă, aşa cum realizase că Juniper dorea să facă cu el. Se prea poate să fi crezut că el era imposibil de avut, aşa că-şi îndreptase atenţia frustrată asupra unui băiat negru. Sau încerca să-l facă pe Brad să-i dea mai multă atenţie. Era greu de zis.

Se învinovăţea un pic. Nu o supraveghease suficient de atent, presupunând – aşa naiv cum era uneori – că atitudinea ei visătoare i se datora doar lui. Cinstit vorbind, îşi zise, i se datorase doar lui până se mutaseră şi ea se lăsase vrăjită de alunecosul de alături. Cum de ştiuse că Xavier era alunecos? Ei bine, toată lumea ştia că muzicienii de culoare aveau mereu câteva fete pe fir, la fel ca şi atleţii de culoare. Îi invidiase atât de tare pe aceşti băieţi, pe vremea când nu reuşea să convingă o fată să se uite la el de două ori. Îl invidia acum pe Xavier – pentru tinereţea lui, pentru că fusese cel care o dusese pe Juniper în baracă.

Ce-i drept, Xavier îi făcuse un favor că-i zădărnicise planul cu Juniper. Îi crease

lui Brad oportunitatea de a o constrânge pe Valerie şi a o determina să renunţe la proces, iar Brad Whitman rareori lăsa o ocazie bună să-i scape. Acum toate piesele erau la locul lor pe tablă pentru un deznodământ fericit sau aproape fericit. După toate considerentele, Juniper nu-i mai era la îndemână. Dar măcar el ieşise din toate astea ca un erou. Trebuia doar să mai apese pe trăgaci.

Însă, doar de dragul distracţiei, avea să-i lase pe băiat şi pe mama lui să se perpelească încă vreo două zile şi apoi să încheie toată povestea o dată pentru totdeauna.

Capitolul 44

Fiindcă Xavier era acasă, dar nu scotea nici un cuvânt, Valerie era de asemenea tăcută și vecinii din Oak Knoll care șovăiau să facă declarații publice, pentru sau împotriva vreunei părți implicate, știriștii plecară pentru o vreme. Poate că avea să urmeze totuși un proces, moment când aveau să se întoarcă sub crengile copacilor, asemenea unor vulturi ce erau, sperând să găsească un leș.

Pentru moment însă era liniște. Oamenii cinstiți n-aveau habar de toată agitația de pe canalele de televiziune, aceste spații întunecate, atât de comode pentru oameni cu prejudecăți adânci, temperamente irascibile și mentalități de justițiari. Se ticluiau planuri. Nu departe de Oak Knoll, într-un garaj, se mobilizau forțe care doreau să se asigure că violatorul avea să primească ce merita, din moment ce nu se puteau baza pe lege să facă ordine.

Sechestrat în casă din proprie voință, de o săptămână, Xavier se aventură să iasă într-un final, fără vreo destinație anume în gând. Ar fi putut să meargă până acasă la Dashawn și să petreacă ceva timp împreună, pretinzând că încă avea o viață; Dashawn și Joseph îl tot bătuseră la cap să „iasă din peșteră“. Nu primise nici o veste de la Harrington cu privire la disponibilitatea procurorului districtual de a cădea la o înțelegere. Nu că Xavier ar fi vrut să încheie o asemenea învoială; voia doar să afle cum stătea. Tăcerea îl măcina; oare procurorul voia atât de tare să-l pedepsească, încât să nu ia în calcul o soluție de compromis? Valerie era de părere că tăcerea nu era nimic mai mult decât mișcarea lentă a rotițelor legii; în definitiv, soarta lui nu era prioritatea altcuiva decât a lui însuși. Procurorul districtual și Harrington aveau să ajungă și la el, la un moment dat…

La un moment dat avea să ajungă un ratat demn de milă, ai cărui prieteni urmau să plece toți la studii, în vreme ce el avea să aștepte procesul – fiindcă trebuia să aibă loc un proces, ori n-avea să-și mai spele niciodată reputația.

La un moment dat putea să însemne luni sau poate un an sau doi. Citise despre cazuri care ținuseră o veșnicie până să se rezolve. Cazuri în care tineri de culoare fuseseră distruși de înțelegeri proaste. Ei bine, n-avea să fie cazul lui.

Totuși, poate că Harrington avea să revină cu ceva să-i mulțumească pe el și pe procuror, deopotrivă. Poate o pedeapsă pentru o infracțiune minoră, fiindcă se luase la bătaie cu Brad Whitman. Poate niște ore în folosul comunității și promisiunea de a sta departe de Juniper (pe care avea s-o păstreze, din moment ce din tăcerea ei și a lui Pepper îi devenise evident că renunțase la el). Dacă primea o propunere rezonabilă, avea s-o ia în considerare. Nu era prost.

Dacă nu, atunci un proces. Să-l aducă în fața unui juriu și să-l lase să-și spună bucata lui de poveste. Nu era vreun făptaș de culoare oarecare, vreun șmecheraș de cartier. Era pe jumătate alb (nu că ar fi contat). Făcea parte din Societatea Națională de Onoare. Titrat în orchestră și formație de concert. Primise o bursă la o facultate particulară de prestigiu. Nu avea dosar penal. Avea un chip de om onest. Toate asta trebuiau să conteze, nu-i așa?

Era îndoielnic, dar nu imposibil.

Dar nu tocmai probabil. Citise statisticile. Bărbații de culoare (iar tu, flăcău din două rase, dacă nu ești complet alb, atunci ești complet negru, din toate punctele de vedere) aveau mai multe șanse să primească condamnări nedrepte și să ispășească sentințe mai lungi decât albii. De comparai aceste statistici din Nord cu cele din Sud, aveai să descoperi cifre și mai descurajante. Oamenii puteau dezbate cauzele și concluziile cât era ziua de lungă; totuși, cifrele nu mințeau. Și nici Harrington nu mințea: dacă Xavier ajungea la proces, pierdea din start.

Toate acestea se învârteau în capul lui în timp ce cobora pe alee, unde-l aștepta mașina sa parcată-n curbă. Nu dădu atenție sunetului unui motor mare ambalat sau scârțâitului scurt al roților pe beton. Dar când camioneta ce scotea aceste zgomote apăru din spatele lui, își întoarse capul să se uite, deloc alarmat, ci mai degrabă să se asigure că avea suficient loc să-și deschidă portiera, în vreme ce camionul trecea.

În bezna camionetei era un bărbat alb care se aplecă pe-o parte. Ținea în mână un obiect – un steag? Xavier nu avu suficient timp să-l identifice și nici suficient să-l evite.

– Ia de aici, cioroi violator ce ești! strigă omul și îl agită pe măsură ce camionul

se apropia de Xavier, lovindu-l nu în cap („Slavă Domnului“, zise Valerie mai târziu), ci în mâna pe care o ridicase ca să se ferească.

Se lovi tare de mașină. Când șoferul se îndepărtă degrabă, lui Xavier, într-o explozie de durere, i se păru că aude chiote și râsete.

Asta le povesti un pic mai târziu polițiștilor, înainte de a-i permite lui Valerie să-l ducă la Urgențe. Polițiștii îi ascultară declarația fără compasiune, spunând că aveau să caute după un camion gri, dar că erau multe din acestea și poate că ar fi fost mai bine să rețină numărul mașinii și că ar face mai bine să stea în casă, pentru a evita viitoare posibile neplăceri. Apoi Valerie spuse că acesta era un lucru înfiorător, că ei nu înțelegeau că pe aici nu se întâmplau asemenea lucruri. Xavier de abia îi mai auzea; deși își ținea mâna stângă într-un castron cu gheață, aceasta era atât de umflată, încât își pierduse trăsăturile. Era o mână ca un balon, o mână de desen animat, o mână cu degete care nu-l mai ascultau. Pe moment, Xavier era prea șocat ca să poată plânge.

Mâna omului are nouăsprezece oase. Șapte din cea a lui Xavier erau sfărâmate. Tendoanele erau subluxate și dislocate și împrăștiate în trei locuri. Doctorul de la Urgențe, un bărbat de culoare, care spre deosebire de Xavier reușise să nu supere niciodată un sociopat care să-i deraieze cursul vieții, raportă daunele și-i zise:

– Ești norocos, prietene. Ai fi putut s-o pățești mult mai rău.

Chirurgul ortoped, al cărui mod de exprimare putea fi clar îmbunătățit, zise:

– Chitarist de profesie? Îhâm. Poți să alegi pe cine vrei tu să te opereze, că nici unul dintre noi nu facem minuni.

Capitolul 45

Însă, în fine, poate, poate că norocul lui Xavier era pe cale să se schimbe.

Două zile mai târziu, Wilson Everly îi comunică lui Valerie la telefon:

– Poate că ați vrea mai bine să vă așezați pentru cele ce urmează să vă spun.

Ea stătea în bucătărie, privind pe geam către copacul ei:

– Ce mai e acum?

– Tocmai am terminat de vorbit cu avocatul lui Brad Whitman. Ar dori să vă ofere oportunitatea de a renunța la acuzațiile împotriva fiului dumneavoastră cu condiția să renunțați și dumneavoastră la procesul nostru.

– Poftim, cum așa? spuse Valerie zdruncinată. Renunț la cazul meu și Zay scapă basma curată?

– Așa pun ei problema. În mod limpede e o încercare de șantaj…

– Acceptați.

– Vă înțeleg nerăbdarea. Dar nu au tocmai autoritatea s-o facă. Procurorul districtual e singurul care poate renunța la acuzații.

– Prin urmare, ce-mi spuneți dumneavoastră aici? Că e o șmecherie la mijloc? Renunț la proces și rămân de proastă?

– Nu… Nu, bănuiala mea e că Whitman deja a vorbit cu procurorul, dată fiind încrederea pe care o are, că poate întoarce lucrurile în favoarea lui. Poate că ăsta a fost și planul lui de la bun început. Iar dacă așa stau lucrurile, am putea raporta asta…

– Și apoi să încercăm să dovedim că toată mizeria asta e adevărată, în timp ce procesul lui Zay merge înainte? Strângea de receptor atât de tare, încât se gândi că avea să-l rupă în două. Nu, nu-mi pasă dacă-i șantaj. Faceți-l posibil.

– Doamnă Alston-Holt, treaba asta îmi jignește principiile de avocat care respectă legea…

– La naiba, nu-mi pasă! Vedeți cum faceți după ce Xavier scapă.

– În regulă, înțeleg și nu vreau să zădărnicesc un deznodământ fericit pentru el. Putem să le spunem un „da“ condiționat și apoi să renunțăm la cazul nostru, după ce primim confirmarea că se rezolvă cazul lui Xavier. Nu-mi place treaba asta, reiteră el. E ca un fel de înțelegere între spioni.

Totuși, Valerie era deja copleșită, cu ochii în lacrimi.

– Cui îi pasă? Faceți-o. Încheiați acest coșmar.

– Da, doamnă. Și vă rog să-i transmiteți toate cele bune fiului dumneavoastră. Pot doar să-mi imaginez prin ce-a trecut.

– Mulțumesc, zise Valerie pe un ton răgușit, vocea fiindu-i furată de răspunsul trupului ei la vorbele lui.

După telefon, reuși să se adune și merse în camera lui Xavier. Chitarele lui zăceau înșirate, în vreme ce el stătea întins în pat, cu mâna stângă complet imobilizată cu o atelă, în timp ce aștepta operația ce poate avea să-i redea funcționalitatea în procent de patruzeci la sută. Își pusese la bătaie toate abilitățile să-l calmeze pe Xavier, să-l convingă că doctorii nu știau mereu cum stau lucrurile și că, prin terapie fizică și în timp, avea să se recupereze total.

Pe pat, ținea căștile alături. Telefonul era pe jos – oare-l trântise din greșeală sau intenționat? Nu-l întrebă. Nu-l întrebase mai nimic de la accident, sperând că timpul, medicamentele pentru durere și bunătatea aveau să-i fie îndeajuns să depășească ce era mai rău. Ideea că acum putea să-i aducă vestea eliberării o făcea să se simtă aproape eliberată.

– Am primit un telefon ciudat, zise ea, apoi începu să-i explice pe cât de calm posibil ce-i povestise Everly. E o desfășurare cu adevărat promițătoare și, de asemenea, o dovadă a faptului că Brad Whitman e un om de doi bani. Te înșfacă,

îți face nenumărate probleme și acum vrea să te salveze.

– Dă-l dracului! Răul e deja făcut.

Se referea la bursa, la slujba, la reputația, la mâna și la cariera lui. Și probabil și la Juniper. Juniper, care nu făcuse nici un efort să-l vadă, să ia legătura cu el sau să îndrepte lucrurile.

– Nu e adevărat. Nu ești la închisoare. Și nici n-ai să mergi acolo.

– Dar nici la facultate n-am să merg. N-am să mai am o meserie. Și probabil nici n-am să pot avea un nou loc de muncă.

– Iubire, o să renunțe la acuzații.

– Dar arestarea o să rămână la dosar.

– Putem lucra la eliminarea acesteia.

– Putem să uităm și de ultimele evenimente? Sau de vecinii care mă evită, sau se uită la mine ca la un gunoi, sau care se tem de mine? Putem să oprim mârlanii care vor să mă omoare?

Cuvintele lui o făceau să-i dea lacrimile. Totuși, trebuia să păstreze o atitudine pozitivă, să-i dea un exemplu pe care nu doar să-l vadă, ci pe care să-l simtă și să-l urmeze.

– După un timp, toate acestea vor fi uitate.

El întoarse capul să privească înspre perete.

– Cât? Și până atunci ce fac?

– Haide, Zay. O să fie mai bine de acum încolo.

– O să salveze copacul? Nu? O să mai pot cânta vreodată la chitară? Nu. O s-o aducă pe Juniper înapoi la mine? Gata, o spusese. Nu, n-o s-o aducă.

– De ce ai mai vrea s-o… și apoi se opri. Îmi pare rău. Toate astea au fost prostești și greșite și știu că suferi în toate felurile posibile. Apropo de asta: ți-ai luat pastila de la ora patru?

El scutură din cap.

– Ți-o aduc eu și îți aduc și niște suc de mere. E un început.

El își întoarse chipul spre ea.

– Da, în regulă, mersi. Trebuie să-mi revin. Oricum, e o veste bună pentru mine.

– Tot ce e bine pentru tine e bine și pentru mine. Alt copac pot să mai plantez, corect? Dar tu ești unicul meu fiu.

– Hei, zise Xavier, când ea porni spre ușă. El se ridică în șezut. Poți să-mi dai telefonul? Îl sun pe Harrington să-i zic noutățile.

Valerie nu-și putu ascunde un zâmbet ușurat când puse mâna pe telefon și i-l întinse.

– Mă aștept să-l sune și Everly, dar se va bucura să afle și de la tine.

Brad era în Maserati, conducând de la muncă înspre casă, cu ploaia biciuind în parbriz, când reuși să dea de prietenul lui la telefon.

– Hei, Tony, știi cât de mult apreciez că te ții așa de tare pe poziție în treaba aia cu violul pentru mine. Eu n-am putut să gândesc limpede, atât de tulburat eram.

– Mă bucur mereu să-mi ajut un prieten când pot, spuse Tony.

– Bun, bine. Uite ce am nevoie acum să faci. Încerc să ajung la o înțelegere care să mă scoată complet din mizeria aia cu copacul muribund al maică-sii. Acum trebuie să renunțăm complet la acuzații împotriva lui. Cred că și-a învățat lecția, nu-i așa?

– Zici să renunțăm la acuzații?

– Da, nu cred că are sens să mergem mai departe. Întâlnire de viol? Asta chiar o fi pe bune? Da, sigur, la început m-am inflamat. Dar Juniper e bine acum. A plecat să stea cu mama ei și cu bunicii. Toate-s bune. Băiatul s-a speriat și vor urma, de asemenea, și consecințe – s-a ars, asta e sigur.

Ploaia se scurgea pe capota mașinii și apoi pe lângă ferestre. Ștergătoarele patinau curat înainte și înapoi, peste parbrizul neted. Era un bărbat dintr-o reclamă la Maserati, un căpitan al industriei, un căpitan al universului. Nu un căpitan; un rege.

– Băiatul ăla te-a atacat, zise Tony. A amenințat-o pe Juniper cu un cuțit, a îmbătat-o, a târât-o într-o baracă întunecată – are nevoie ori să pledeze pentru ceva rezonabil, ori va fi pus în fața unui juriu.

– Acum, spuse Brad, încă sigur pe planul său, lasă un pic meseria de procuror la o parte și gândește-te la asta: dacă-l cruți, ne scutești pe mine, pe Kevin și Primăria de vreo jumătate de milion de dolari, asta fără cheltuielile de judecată.

Urmă o tăcere de un minut, timp în care Brad privi la ecranul mașinii, gândindu-se că se întrerupsese convorbirea. Dimpotrivă.

– Cum am ajuns eu procuror districtual?

Brad reduse viteza să ia un viraj și răspunse:

– Păi cum adică? Ai fost un procuror al naibii de bun și ai avut un discurs pe măsură. Votanții te adoră.

– Asta cam așa e. Acum ia în calcul asta: am un bărbat negru acuzat de răpire și viol a unei minore albe, creștină excepțională și virgină pe deasupra. Publicul îl vede ca pe o amenințare pentru orice altă albă de aici. Dacă-l las să scape, se dezlănțuie iadul peste mine.

– Nu, nu e cazul, trebuie doar să spui că au apărut noi dovezi și că nu era de fapt el și că nu vrei să reții un om nevinovat nici un minut în plus. Negrii te vor iubi pentru asta. Am să spun eu că m-am înșelat atunci când l-am identificat.

– Dar nu te-ai înșelat, nu-i așa? Doar nu-mi spui că ai inventat toate astea. Fiindcă dacă ai impresia că poți…

– Nu, la naiba, nu te-aș folosi în felul ăsta – dar nici nu vreau să-l pedepsesc mai departe, tu…

– Brad, îmi place de tine, zise Tony. Nu trișezi la golf și ai contribuit la campania mea. Ne-am distrat bine împreună. Ești un cetățean de bază. Dar nu te poți folosi

de poziția mea ca să joci șah cu femeia aia care te dă în judecată, pe tine sau pe oricine altcineva. Clar? Nu-s pionul tău.

– Doamne, sigur că nu ești. Doar că m-am gândit că din moment ce suntem amici…

– Poliția mi-a înaintat plângerea ta, am evaluat-o – rapid, așa cum m-ai rugat – și bazat pe informațiile primite, am depus acuzațiile. Încă sunt de părere că acestea stau în picioare și am să primesc multe aprecieri de la oamenii potriviți dacă îmi trec cazul ăsta pe lista de „victorii“. Va trebui să-ți rezolvi altfel procesul.

– Da, sigur, nici o problemă. Mulțumesc.

Când încheie convorbirea, viră în altă direcție și urcă din nou pe autostradă să-i dea viteză mașinii, să-și descarce frustrarea și să caute o altă cale de a îngropa pisica asta nenorocită. Nenorocitul de Tony! Să mai vadă el vreo contribuție la următoarea campanie. Bătrânului Brad Whitman nu-i plăcea să se facă de baftă.

Capitolul 46

Carl Harrington îi dădu lui Xavier veşti proaste. Xavier stătea la masa din bucătărie, uitându-se după posibile facultăţi la care ar mai fi putut să intre şi dându-i lui Valerie mesaje cu privire la planurile ei de peste weekend. În ziua următoare, ea şi Chris trebuiau să meargă în Chicago, la nunta fiicei lui, şi să facă din asta o mică vacanţă, însă acum, în timp ce ea era în mall să-şi caute rochie, începu să oscileze.

E aiurea din partea mea, ar trebui să anulez.

Aiurea ar fi să anulezi. Tastă încet, folosindu-şi doar arătătorul. O să mă descurc.

Urăsc rochiile astea.

Alege odată una.

Sigur te descurci cu atela?

Sar peste duş până te întorci.

Ultimul mesaj fu o glumă. Se putea descurca cu atela. Acum se putea descurca cu orice, deoarece (îşi zise el), sfârşitul coşmarului era iminent. Nu putea spune că avea în faţă un viitor luminos; deja pierduse prea multe. Totuşi, se întrevedea o rază de lumină acolo unde fusese doar beznă. Aşa gândi el până să-i sune telefonul.

Am vrea să oprim povestea aici. Am vrea să strigăm: „Xavier, nu răspunde la telefon“, aşa cum faci atunci când te uiţi la un film horror. „Nu te duce să vezi ce zgomot vine din pivniţă; asta nu aduce nimic bun. Fugi.“

Dar personajele se duc mereu să vadă. Mereu răspund la telefoane. Aşa le e scris. Oamenii nu pot acţiona împotriva firilor lor; dacă ar putea, n-ar mai intra

în asemenea necazuri, nu-i așa?

(Greșit.)

– Hei, Carl, răspunse Xavier, ce s-a întâmplat?

– N-am loc în agendă să te văd până mâine, așa că iartă-mă că fac asta prin telefon, însă nu mai pot aștepta: Am vorbit cu procurorul și Whitman nu s-a ținut de cuvânt. Nu știu dacă a mințit sau nu de la bun început cu promisiunea asta, sau dacă a vorbit prea devreme, sau dacă procurorul s-a răzgândit, sau ce altceva a mai fost. N-am reușit să obțin un răspuns clar. Nu contează. Ne-am întors de unde am plecat.

Inima lui Xavier se opri, se împietri și-i căzu direct în stomac.

– Cum ar fi putut să facă oferta asta dacă nu…

– Nu-ți mai bate capul cu asta. Fă ce trebuie să faci și hotărăște-te dacă vrei să cădem la o înțelegere, asta dacă se poate, sau să mergem la proces, fiindcă dacă se ajunge la proces, trebuie să încep să mă pregătesc.

Nu.

Xavier era într-un puț. Negru. Întunecat. Adânc. Rece. Pereții se strângeau în jurul lui, strivindu-l și lăsându-l fără suflare.

– M-ai auzit? întrebă Harrington.

Pledoarie? Nu. Nu. Dacă pledezi vinovat atunci când nu ești, renunți la orice contează pentru tine. La mândrie. Integritate. Renunți la libertatea ta. O întinzi pe tavă ca și cum n-ar însemna ceva pentru tine, ca și cum ei ar merita-o, ca și cum ești împăcat să mergi în lanțuri, ca un animal periculos. Ce viață bună să duci între gratii, împărțind celula de trei pe trei cu un ins pe care nu-l cunoști și pe care nici nu vrei să-l cunoști? Cum să te împaci cu un dosar penal, care să te urmărească până la sfârșitul vieții, chiar dacă te eliberează din pușcărie? Să pledezi vinovat când nu ești e ca și cum ai spune: „Uite, ia de aici stima mea de sine, că tot n-o s-o mai pot folosi vreodată“. Dacă pledezi vinovat când nu ești, lași răul să învingă binele. Nu.

Proces? Bărbații de culoare n-au niciodată sorți de izbândă. Un proces ar fi o

acţiune futilă, transformată-n circ. Ar însemna săptămâni întregi de nesomn, probleme cu nervii în fiecare zi, de speranţe şi frici în stomac (al lui şi al mamei sale) în vreme ce procurorul districtual ar ţine zilnic conferinţe cu presa, pline de apropouri despre cum trebuia dat un exemplu pentru „băieţii ca Xavier“ fiindcă „violurile“ erau o „criză naţională“. Ar însemna mii şi mii de dolari cheltuiţi pentru el, ca el să stea într-o sală de judecată, să fie analizat la sânge şi demonizat, să se spună minciuni şi să se ignore adevăruri, să fie disecat de viu pentru plăcerea albilor bogaţi care în urmă cu câteva decenii s-ar fi bucurat să-l vadă atârnând în ştreang. Nu.

– Xavier? zise Harrington.

– Da, te-am auzit.

– Audierea preliminară e marţi. Am nevoie de un răspuns până luni dimineaţă, cel târziu.

Xavier se forţă din nou să vorbească.

– Am înțeles.

– Sunt pe fugă acum. Poţi să-l suni pe Everly? Îmi pare rău pentru asta, prietene.

– O s-o rezolvăm noi cumva.

Xavier apăsă pe „Închide“.

„Ne declarăm dreptul nostru pe acest pământ de a fi oameni, fiinţe umane, de a fi respectaţi ca fiinţe umane, de a primi drepturi de fiinţe umane în această societate, pe acest pământ, în această zi, drepturi pe care dorim să le punem în aplicare prin orice mijloace vor fi necesare“, spunea Malcolm X.

Xavier închise cartea şi o puse la loc pe raftul din biblioteca lui. Merse la computer şi deschise o pagină salvată de YouTube.

„Indiferent de culoarea pielii, pe toţi ne leagă o datorie morală să cerem ca toţi bărbaţii şi toate femeile care sunt supuşi legii să fie trataţi în mod egal şi just. Când structurile legii ne dezamăgesc, avem datoria morală să folosim fiecare

unealtă care ne stă la dispoziţie, să ne asigurăm că nedreptatea n-o să dăinuie“, spunea Tom Holt-Alston.

Când Valerie ajunse acasă, Xavier era iarăşi aşezat la masa din bucătărie. Nu-l sunase pe Everly şi se prefăcu că Harrington nu-l sunase. Nu avusese timp să se gândească la lucruri. N-avea să mai aibă nevoie de Harrington, aşa că o întrebă pe mama lui:

– Şi, ai găsit rochie?

Ea puse o sacoşă de cumpărături pe masă.

– Da, dar tot cred că e mai bine să…

– Plănuieşti călătoria asta de luni întregi. Du-te. N-am nevoie de tine să stai pe acasă şi să mă dădăceşti.

– Şi ce-o să faci tot weekendul?

– O să citesc. O să mă uit la chestii. Ce fac de obicei când eşti acasă. Aşa că du-te, în regulă? Mă oboseşte să tot stai după mine.

– Zay…

– Dacă vrei adevărul, e jignitor. Nu mai am patru ani.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Optsprezece ani am tot fost mama ta şi, vezi tu, nu-i aşa uşor să apăs butonul de oprire. Dar ai dreptate. O să merg cu Chris. O să mă distrez. O să fii în regulă aici. Şi eu o să mă întorc acasă luni seară. Totul va fi bine.

Xavier încuviinţă ca şi cum era mulţumit. Nu era, dar putea fi, dacă şi-ar fi păstrat convingerile cu aceeaşi tărie pe care o dovediseră atâţia bărbaţi şi femei înaintea lui, printre care şi părinţii săi. Acum putea vedea un singur drum spre genul de satisfacţie pe care şi-o dorea.

Capitolul 47

Prinsă sub lupa familiei, așa cum fusese în ultimele două săptămâni, Juniper se simțea complet epuizată. Mânca puțin și dormea și mai puțin. Ce se întâmpla cu Xavier? Cum decurseseră lucrurile când poliția îl chestionase? Îi primise oare biletul? Încercase să dea de ea – sau era hotărât să n-o mai caute niciodată? Și-l imagină spunându-și: „Uită de ea, îți aduce doar necazuri“. Își imagină că se bucura să scape de ea.

Adulții (printre care Julia și Lottie, care stătuseră cu ea două săptămâni, însă care acum trebuiau să se întoarcă pentru programările lui Lottie la doctor) fuseseră stricți cu ea, refuzându-i accesul la orice telefon și supraveghindu-i toate activitățile. De ce se temeau atât de tare? Oare se gândeau că plănuia să fugă în secret cu Zay, să se furișeze amândoi și să plece în Montana sau pe undeva în inima țării, ca să li se piardă urma pentru totdeauna?

De parcă. Măcar de s-ar fi putut.

Nimeni nu-i spunea nimic în afară de ce bine îi făcea să fie acolo în natură, departe de tot stresul de acasă. Plimbări pe munte. Aer curat. Cascade. Păsări. Urși.

– Ai trecut prin multe. Ai nevoie de o pauză.

Doar mama îi zisese la un moment dat:

– Nu-mi vorbi mie de dragoste. Nu te iubește cu adevărat, te-a folosit, Juni. Orice urmează să i se întâmple, o merită din plin.

Așa că se lăsă pradă dezamăgirii. Internetul fără fir nu era o opțiune pe acolo, casa fiind ascunsă într-o vale, la doisprezece kilometri de orice semăna a civilizație. Aveau însă internet cu fir pe vechiul computer într-un ungher al bucătăriei, așa că în toiul unei nopți de la sfârșitul primei săptămâni, Juniper se furișă la parter să încerce să se conecteze, dar nu reuși să spargă parola și ecranul

se blocă. În dimineața următoare, când coborî la micul dejun, toată lumea îi ţinu morală despre respectarea proprietăţii celuilalt, despre a minţi şi despre nevoia ei de a accepta adevăruri dificile despre ea şi despre Xavier. Cu toţii voiau ce era mai bine pentru ea, de ce nu putea să înțeleagă asta?

– Ceea ce ar fi mai bine pentru mine e să-mi spuneți ce se întâmplă cu Xavier!

– Spune-i, zise Lily de la masa unde mânca Froot Loops[26] din cutie.

– E bine, o informă Julia. E acasă şi-şi vede de treburi.

– *Mama. Spune-mi sincer, are necazuri?*

– Sistemul juridic îşi face treaba.

– Și asta ce ar trebui să însemne?

– Da, ce înseamnă, întrebă şi Lily.

– Scumpa mea, îi spuse bunicul lui Juniper, e greu să acceptăm că pe lume există ticăloşi care-i maltratează pe alţii, pentru a-şi servi propriile interese. Înțelegem cum te simți. E un adevăr neplăcut. Am fi vrut să te putem feri de asta.

– Dar te putem feri să nu-ți înrăutățești situația, zise Julia. Te protejăm.

– Bun, deci întrunirea asta e un mare festival de iubire pentru mine şi bunăstarea mea. Grozav!

– Te iubesc, zise Lily.

– O să ne mulțumești într-o…

– Scutește-mă, îi spuse Juniper ieşind din bucătărie pe uşa din spate.

Azi însă, avea să ia o pauză.

– Aşadar, eşti sigură că nu vrei să mergi cu noi la Dollywood? întrebă Katie Whitman, bunica lui Juniper, în prima dimineață după ce Julia şi Lottie se întoarseră acasă. Mergem în parcul acvatic. Lily s-ar bucura enorm dacă ai veni.

– Nu, mersi, zise Juniper.

Fusese deja o dată în decursul acestei vizite şi voia să petreacă un pic de timp singură. Singura parte bună a acestei şederi era faptul că apuca să petreacă timp în natură, prin păduri şi pe câmpuri.

– Şi ce-o să faci azi? întrebă Katie.

– Presupun că ceea ce fac de obicei. Îl ajut pe bunicul, dacă are nevoie. Sau mă duc la plimbare. Încă n-am găsit violeta sălbatică pe care am văzut-o în ghid.

– Are programare la dentist în după-amiaza asta – obturaţie de canal, sărmanul. Ştii că va trebui să mergi cu el.

– E în regulă, zise Juniper deşi se gândi că era ridicol. Apoi îi veni un gând. Nu e nici o problemă. Pot să citesc cât stă el acolo.

– În regulă. Ei bine, mai avem ceva salată de macaroane şi nişte suc de struguri, dacă vrei.

– Mulţumesc.

Katie o privi cu compasiune.

– Rezistă, fată dragă. Totul se va întoarce la normal în curând.

– Sigur, zise Juniper.

Normalul era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum.

– Eşti în regulă să aştepţi? o întrebă bunicul când fu chemat în cabinet.

Juniper ridică cartea pe care o cumpărase.

– Bun. N-ar trebui să dureze prea mult. Poate o jumătate de oră.

Stătu cu cartea în faţă preţ de cinci minute, apoi se ridică şi-i zise recepţionerei:

– Trebuie să merg la toaletă. Îşi apăsă mâna de burtă şi mimă disconfortul.

– Sigur, scumpo. Ieși pe ușă și apoi după colț, în holul din dreapta. Ai nevoie de ceva?

Juniper zâmbi compătimitor.

– Nu, mulțumesc. Probabil e doar ceva ce am mâncat.

Ieși din birou pe ușa principală, spre stradă. Biblioteca era în susul străzii, așa că o despărțea doar o scurtă plimbare de locul unde putea afla niște informații.

În bibliotecă găsi un computer disponibil, se așeză și tastă „Xavier Alston-Holt“ și apoi păli pe măsură ce începu să citească mai departe. Dădu click după click și citi, durerea din stomac devenindu-i acum reală…

Arestat pentru atac, răpire și viol. Iar tribunalul opiniei publice deja îl judecase și-l condamnase, gata să-l spânzure. El fusese, de fapt, cel asaltat. „O glumă“ spuneau știrile. Criminalii încă umblau liberi, însă publicul nu avea motive să se teamă de alte atacuri.

Tony Evans, procurorul, era citat spunând: „Statul va face tot ce-i stă în putință pentru tânăra victimă, pentru a se asigura că i se va face dreptate“.

O fotografie a lui Xavier la audierea preliminară: salopeta portocalie mult prea mică. Cătușele. Expresia lui de teroare epuizată. Risca douăzeci și cinci de ani de închisoare, poate mai mult. Și statutul de agresor sexual pe viață.

Juniper se holbă la ecran. Nu era de mirare că o ținuseră încuiată. Îl voiau în închisoare. Brad, mama ei, Lottie, bunicii Whitman – cu toții voiau același lucru. Credeau că el era un gunoi și ea ce era? O păpușă mică și prețioasă, un înger, Juni-pura. Sub nici o formă ea nu putea, în puritatea ei absolută, să-și dea seama ce șmecher era Xavier. Mai bine s-o protejeze de propria ei fire delicată, s-o țină izolată. Probabil că plănuiau să o lase acolo cât timp ar fi fost necesar ca Xavier să fie închis. Erau atât de prinși în iluziile lor că ar fi fost în stare să-l trimită la pușcărie pentru decade.

– Așa ceva nu se poate, murmură ea uimită.

O femeie de alături zise:

– Ce? Și al tău merge încet? Avem nevoie de fibra de la Google. De aia plătesc

taxe.

– Sigur, zise Juniper, gândindu-se la următoarea ei mutare.

După un minut căută un număr de telefon şi-l scrise, apoi merse la recepţie.

– E pe aici vreun telefon pe care să-l pot folosi?

Bibliotecarul îi aruncă o privire sceptică:

– N-ai telefon?

– S-a stricat. Vă rog, e o urgenţă.

– Vrei să suni la 112? întrebă el, întinzându-se după un telefon de alături.

Juniper clătină din cap.

– Nu genul ăsta de urgenţă. Un prieten are un mare necaz şi trebuie să anunţ pe cineva.

– Ah, uite aici, zise el, conducând-o pe Juniper către un mic birou cu pereţi din sticlă, lăsând-o acolo şi închizând uşa la ieşire.

Mâna îi tremură când telefonă la biroul procurorului. După ce-i răspunse un funcţionar, ea zise:

– Pot vorbi cu domnul Evans? Mă numesc Juniper Whitman. Mă ştie. E urgent.

– Domnişoară Whitman, îmi pare rău, domnul Evans nu e disponibil pentru moment şi va fi la tribunal toată după-amiaza. Puteţi să-mi lăsaţi un număr ca să vă sune înapoi mâine?

– Unde e? Pot să-l sun pe mobil?

– Nu, aşa cum am zis, va fi la tribunal…

– Dar unde e acum? Poate pot să-i vorbesc măcar o secundă? Nu pot să aştept să mă sune înapoi, nu voi mai avea acces la telefon după aceea, am doar trei minute la dispoziţie. Nu glumesc. E o urgenţă.

– Haideți să vă pun apelul în așteptare pentru un moment, ce ziceți?

Momentul se transformă într-un minut, apoi în două. Începu să deseneze pe marginile unui calendar de birou, cu reclame locale. De la biroul de informații, bibliotecarul aruncă o privire către Juniper cu sprâncenele ridicate. Ea-i zise că e totul în regulă și-i zâmbi cu jumătate de gură.

– Juniper? se auzi o voce în telefon. Tony Evans aici. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Într-o rafală de cuvinte îi zise:

– Trebuie să opriți asta, toată nebunia asta despre Xavier, toate acuzațiile. Nu sunt adevărate. Nu m-a răpit și nici nu m-a violat, în regulă? Le-am spus tuturor că nu a fost așa, însă, evident, nimeni nu mă crede. Adică da, el și Brad s-au luat la bătaie, dar n-a fost nimic serios, iar Brad nu a fost rănit. Nu am fost violată. N-a fost nici măcar o întâlnire în scop de viol. A fost sută la sută consimțit. Trebuie să-l lăsați în pace, în regulă?

– Hei, hei, mai încet, pari foarte supărată.

– Sunt. Totul e atât de greșit! De abia ce am descoperit că lucrurile au scăpat mult de sub control. M-am gândit că atunci când am zis că nu a fost viol, n-avea să se întâmple nimic rău.

– Brad te-a pus să faci asta?

– Nu. Nu l-am văzut de când…

– Brad nu ți-a oferit nimic în schimb ca tu să dai telefonul ăsta? Un stimulent mic? Poate o vacanță la Paris? Acum toate fetele vor să meargă acolo. E un preț mic pentru el dacă economisește o sută de mii de dolari.

Juniper se încruntă nedumerită.

– Nu înțeleg despre ce vorbiți. Un stimulent? Cum…

– Acuzatul, atunci. A ajuns la tine și te presează sau te amenință. Ești în pericol acum?

– *Nu, sunt bine…*

– Asta îmi sună a șmecherie pusă la cale de Brad, n-am să te mint – și dacă așa e, atunci ai face mai bine să-mi spui acum. N-ai să pățești nimic, îți promit. O să am grijă de asta.

– Brad nici nu știe că vă sun. Vă spun doar că Zay e nevinovat, în regulă? O spun. Eu, presupusa victimă, vă spun asta direct.

– OK, te-am auzit foarte bine. Însă încerc să mă lămuresc de ce anume o spui.

– Tocmai v-am zis! E nevinovat.

– În regulă, hai să derulăm cu un minut în urmă. Tocmai ce te-ai hotărât azi, din senin, că trebuie să mă suni și să declari că băiatul e nevinovat și vrei ca eu să accept că faci toate astea din proprie voință.

– Da.

– Și că acum nu ești în nici un pericol.

– Nu, nu sunt în nici unul. V-aș fi sunat mai devreme, dar nu am știut – adică nimeni nu mi-a zis nimic. Deci acum puteți să-l lăsați în pace, în regulă?

– Nu ai primit la schimb nici un stimulent, nu ai fost amenințată de nimeni, nu ți s-a făcut nici un rău.

– Da, așa e. Doamne Dumnezeule! Acum renunțați la acuzații?

– Așadar, Juniper, sunt sceptic, dar să zicem de dragul discuției că ești sinceră. Uite cum stau lucrurile: ești o fată de șaptesprezece ani care a trecut printr-o traumă. La eveniment a fost martor tatăl tău vitreg, care a intervenit să-l oprească și…

– Nu, vedeți, ceea ce încerc să spun e că…

– Stai puțin, lasă-mă să termin. Orice motivație ai avea azi, iar acum am să te cred pe cuvânt că nu ai fost constrânsă – situația rămâne aceeași ca în ziua când s-a întocmit raportul și e de datoria statului să se ocupe de asta. Nu vreau să par condescendent când spun asta, dar în ochii legii ești tot o copilă, o minoră.

Există motive întemeiate pentru care minorii n-au drept de vot; perspectiva ta e acum mioapă – nici nu poate fi altfel şi asta nu e vina ta. Şi spun că în privinţa asta, chiar este. În vreme ce eu am tot avut de-a face cu infractori, de mai multă vreme decât trăieşti tu pe lume. Vezi tu, Brad vrea ca eu să-i fac pe plac şi tu vrei ca toate necazurile astea să dispară – ei bine, înţeleg şi e neplăcut şi tu îţi faci griji pentru Domnul Aparent De Treabă, însă atunci când vei avea o perspectivă mai realistă, îţi vei da seama că nu vrei ca el să le facă asta şi altor fete şi nici tu nu vrei.

Deşi tonul patern impunea distanţă, Juniper realiză că avea totuşi şi ea ceva putere şi zise:

– Cu tot respectul, domnule Evans, aţi înţeles situaţia complet greşit şi n-am să fiu parte din asta şi nimeni nu mă poate forţa – iar fără mine, nu aveţi un caz.

– Vezi tu, nu aşa stau lucrurile. Faptul că te împotriveşti nu face altceva decât să-mi valideze teoria. Cred că am dreptate în toate astea şi voi putea să le demonstrez în faţa unui juriu. Aşa cum i-am zis şi lui Brad: lucrez doar cu dovezile şi am să-mi fac treaba pentru care cetăţenii m-au ales.

Juniper voia să ţipe. Cât de îngâmfat era! Cât de ipocrit!

– Nu sunt un copil idiot care nu ştie ce gândeşte, spuse în lacrimi. Eu sunt cea implicată în relaţie. Pot să-mi dau seama dacă am fost sau nu manipulată. Xavier n-a greşit cu absolut nimic.

– Atunci n-are de ce să se teamă de juriu şi va triumfa. Haide, nu plânge. Aşa se face dreptate în ţara asta. Dacă va alege să meargă la proces, o să aibă parte de o audiere cinstită, bazată pe dovezi şi pe legea districtului. Şi acum, voi fi mai mult decât încântat să te pun în legătură cu un avocat care să te ajute în această situaţie dificilă – pot să-l rog pe asistentul meu să discute cu mama ta. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. O să fii bine? Ai nevoie de ajutor acum? Pot să rog pe cineva să vorbească cu tine…

– Nu, zise Juniper.

Trânti telefonul şi fu pe cale să plece din birou când îşi aminti de o reclamă de pe calendarul de birou: Taxiul lui Tim. După un minut de gândire, sună.

Când închise şi se ridică să plece, văzu că la recepţie se adunase un mic grup de

oameni care o priveau cu îngrijorare.

– Scuze, sunt bine, le spuse. N-aveți de ce să vă faceți griji.

Ieși rapid din sală, îndreptându-se nu spre cabinetul dentistului, ci spre colț, unde avea să ia un taxi spre Knoxville, ce avea s-o ducă până la cea mai apropiată stație de autocare. Poate că nu avea telefonul, mașina sau ajutorul unei singure persoane, dar avea cartea de credit pe care mama ei i-o dăduse cu mult timp în urmă pentru situații de urgență și acela era un început. Era disperată să-l vadă pe Xavier. Se întorcea acasă. Taximetristul îi zise că o putea duce până în Knoxville, dar dacă planul ei era să prindă un autocar, atunci azi avea ghinion.

– Următorul pleacă mâine, pe la șase și jumătate dimineața.

– Serios? Juniper închise ochii un moment, încercând să se adune. Bine, atunci lăsați-mă la un hotel lângă stație.

Când ajunse acolo și se cază, folosi telefonul din cameră să o sune pe mama ei, care în primul rând o admonestă pentru că-și îngrijorase bunicii și pentru cât de lipsită de considerație fusese să plece așa și că mai bine ar fi făcut să se întoarcă și să revină…

– OK, în regulă, o întrerupse Juniper pe Julia și apoi continuă: Doar ascultă-mă un minut, vrei? Îi relată conversația avută cu Tony Evans, apoi zise: Orice ai crede despre Xavier, nu mai contează acum. Brad a făcut ceva dubios – nu știu ce anume exact, dar poate poți să afli?

Juniper încă încerca să pună lucrurile cap la cap: Brad venind în parc; reacția lui când îi prinsese în fapt; insistența lui să implice poliția și apoi să o scoată din oraș… și acum Tony Evans credea că Brad voia ca ea să intervină pentru el? Ceea ce trebuia să însemne că Brad sesizase un mare avantaj pentru el în faptul că voia ca Tony să renunțe la acuzații. Probabil că se gândise la asta de când îi găsise în baracă.

– Stai, zise Juniper. Cred… Vezi dacă-ți recunoaște asta. Cred că voia să cadă cumva la învoială cu mama lui Xavier. Din moment ce ea îl dă în judecată.

– Cum vine asta?

– Nu știu. Dar pun pariu că voia ca ea să renunțe la proces în schimbul acestui

mare „favor“ pe care i-l făcea ei, din moment ce Tony e prietenul lui şi aşa mai departe.

Brad care încerca să facă pe eroul, el cauza tuturor necazurilor. Ar fi vrut ca el să reuşească.

– Nu-mi pot imagina… începu Julia. O să vorbesc cu el. Dar întoarce-te la bunici până rezolv eu asta.

– Nu, n-am s-o fac.

– Juniper, ştiu că eşti supărată, dar nu vreau să ştiu că eşti singură în autocar…

– Nasol. M-am săturat să mă manipulaţi cu toţii. Cu toţii sunteţi nişte rasişti. Sunteţi gata să lăsaţi un om nevinovat să meargă la închisoare. De ce v-aş asculta?

Julia nu răspunse pe moment. Juniper aşteptă până când mama ei vorbi din nou.

– Nu e vorba de faptul că sunt rasistă. Sunt mamă. Şi până nu vei avea şi tu…

Juniper închise. Cu telefonul în mână, acum putea să o sune pe Pepper. Putea să-l sune şi pe Xavier. Doar că nu le ştia numerele de telefon şi chiar dacă l-ar fi ştiut pe al lui Xavier, ar fi sunat doar ca să afle că numărul apelat fusese deconectat.

Mâine. Mâine avea să facă o călătorie îndelungată să-i spună mamei sale totul – cum Brad, cu sărutul şi dorinţa lui, le trădase pe amândouă. Indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis Brad – sau Julia, Tony Evans sau oricine – avea să facă publică partea ei de poveste, aşa că Julia ar fi făcut mai bine să se pregătească.

Juniper avea să-i ceară ajutorul lui Pepper – de fapt, avea să coboare acum în centrul de afaceri al hotelului şi să-i trimită un mail lui Pepper, folosind conturile şcolii, s-o pună la treabă de pe acum. Se puteau folosi de reţelele sociale să treacă complet de controlul adulţilor, să împrăştie adevărul în lume, să pună astfel nişte presiune pe Tony Evans. Avea să meargă? Trebuia să aibă oarece efect, corect?

Mâine avea să-l poată vedea pe Xavier. Mâine era atât de departe.

Găsi centrul de afaceri, compuse e-mailul, îi spuse lui Pepper să o sune pe numărul de la hotel, dacă vedea mesajul la timp; își cumpără iaurt și o sticlă de lapte cu ciocolată, plus un mix de cereale pentru călătoria de a doua zi. Apoi, epuizată și cu inima împovărată, se întoarse în camera ei, făcu un duș și se îngropă sub cearceafuri să doarmă preț de zece ore agitate, visele ei fiind un amestec de acțiuni neproductive și eforturi deșarte și o reprezentație la școala de duminică în care se visă pe scenă, gata de cântat și făcând pe ea în fața tuturor.

Rosa Morton, octogenara care locuia vizavi de soții Whitman, ne spuse că ei se certaseră în seara respectivă. Stătuse afară, în curtea din spate, udându-și roșiile, deoarece furtunile care o zi întreagă amenințaseră să vină nu reușiseră să aducă mai mult de câteva picături de ploaie. Soții Whitman erau în garajul lor, unde Brad era ocupat să-și dea cu ceară mașina lui țipătoare.

– Am vorbit cu el acum nici zece minute. Despre cum îi place lui să-și dea cu ceară mașina când are timp – a zis în glumă că-i place să aibă grijă de mașina lui cu aceeași afecțiune pe care o merită orice femeie.

Rosa nu putuse să audă tot ce el și Julia își spuseseră, din pricina muzicii date tare de el, însă știa că se certau pe ceva.

Ei bine, se întâmpla că Julia Whitman, care încă nu știa întreaga amploare a înșelăciunilor lui Brad, înțelese suficient cât să-și dea seama că nu era deloc încântată de faptul că soțul ei se juca cu bunăstarea fiicei lor, încercând să obțină un avantaj asupra lui Valerie Alston-Holt. Nici nu mai știa ce să creadă despre Xavier; poate că în definitiv nu era chiar „șmecherul“ pe care-l crezuseră cu toții.

Poate că Brad era cel viclean. Poate că ea fusese cea manipulată. De cum se strecură acest gând în mintea ei, Julia îl îndepărtă, respingându-l. Brad nu putea fi atât de rău, fiindcă de-ar fi fost, atunci ea cum era?

Capitolul 48

Cât timp Juniper stătuse la telefon cu Julia, Xavier se plimba printr-un fost depozit de trabucuri. Acum clădirea găzduia raioane lungi cu tarabe, în fața cărora erau postate mese pe care erau expuse ca bomboanele toate soiurile de arme de foc și cuțite pentru proprietarii paranoici, pentru coloniștii protectori, pentru dependenții de violență cărora le plăcea să colecționeze și să se prefacă. Și oamenii rezonabili cumpără arme, de asemenea; înțelegem asta. Însă acest gen de spectacole nu atrag vânătorii ocazionali de weekend sau indivizii în căutarea unor arme eficiente de autoapărare, care sunt dispuși să treacă prin tot dansul și antrenamentul necesare ca să devină proprietari responsabili de arme. Unii oameni care se duc la show-uri cu arme sunt furioși. Unii se simt deznădăjduiți. Se simt lipsiți de putere, neajutorați și caută să repare orice i-ar fi distrus. Unii au flăcări în stomac, o misiune de îndeplinit.

Xavier, care nu era tocmai speriat să fie acolo, dar nici încrezător, trecu printre raioane, cugetând la planurile sale mai bine de douăzeci de minute. Știa că trebuia să facă asta, în felul ăsta, acum sau n-avea să mai apuce altă ocazie. Totuși, acum că era acolo, se simțea agitat și deplasat. În evidență. Într-un final, se apropie de o masă și-l întrebă pe tânărul postat acolo:

– Și ce ar trebui să fac dacă aș vrea să cumpăr o armă de la tine?

– Pistol sau pușcă? întrebă tânărul, care nu era cu mult mai mare ca Xavier.

– E vreo diferență? Evident, nu referitor la arme. Ci la ce trebuie să faci ca să cumperi una.

Băiatul părea că se abține să nu-i râdă-n față.

– Dacă vrei să cumperi un pistol, trebuie să-mi arăți un permis și un act de identitate.

– Însă nu e valabil și pentru celălalt tip de armă? întrebă Xavier și tânărul

aprobă.

– Bun, atunci una din alea caut.

– Ei bine, te uiți la ele.

Cu mâna lui zdravănă, Xavier apucă o pușcă mică.

– Asta ce preț are?

– Asta de aici? E un Ruger Mini-15, semiautomată. Pentru asta ai nevoie de o rezervă de douăzeci sau de cinci cartușe, deși de ce să vrei doar cinci când poți avea douăzeci e o întrebare fără sens. Însă dacă vrei rezerve mai mari de douăzeci, îl am pe vărul lui aici…

– Nu, douăzeci ajung. Cât?

– O sută cincizeci. Omul se chiorî la el. Hei, nu cumva te-am văzut la știri?

Lui Xavier îi crescu pulsul.

– La știri? întrebă pe cât de firesc posibil. De ce să apar?

– Nu știu… că ai salvat un copil de la înec sau ceva. Dar sigur nu te-am văzut că altfel ai fi zis ceva de genul: „Da, m-ai văzut“.

– Da, nu. Trebuie că a fost cineva care arată ca mine. Ai zis o sută cincizeci. În asta intră și muniția?

– Nu, pe aia o plătești separat. Câtă vrei?

– O… cutie?

– O cutie de Remington 223. S-a făcut.

– E OK să plătesc cu cartea de credit?

– Banii-s bani.

Xavier nu mai ceru și lămuriri despre cum să încarce sau să tragă cu arma. Pentru asta exista internetul, nu-i așa?

Capitolul 49

Brad își părăsi casa albă și strălucitoare la ora obișnuită, scoțând cu spatele Maserati-ul din garaj și intrând pe alee când soarele era încă bine sub linia copacilor.

Motorul toarse politicos în vreme ce el traversă cu ușurință cartierul. La ora aceea atât de matinală, nu era trafic pe străzi şi doar puțin pe autostradă. Asta-i oferi șansa că calce pedala. Iubea mârâitul motorului, periculos şi controlat deopotrivă. La fel ca și el, îi plăcea lui să creadă.

Deşi din când în când se mai împiedica, desigur. Era în natura riscului. De exemplu, Tony îi stricase socotelile și-l făcuse să pice de prost în fața propriului avocat și în ochii lui Valerie Alston-Holt și ai băiatului ei; acum probabil că toți îl credeau vreun tâmpit. Însă jocul nu se terminase. Încă mai căuta o altă abordare. Avea să formuleze o nouă strategie. Mereu făcea asta.

Cât despre Julia, care era furioasă pe el – ei bine, asta era o pagubă colaterală. Sincer vorbind, era surprins că-l crezuse atât de ușor și pentru atâta vreme. Avea să se liniștească odată ce Juniper se întorcea acasă. Accidentul avea să fie benefic pentru legătura dintre mamă și fiică și cu mult înainte ca totul să sară în aer. Julia știa că nu putea mușca prea tare mâna care o hrănea.

În mod sigur la asta se gândea Brad Whitman când parcă pe locul lui la Whitman CVAC și ieși din mașină. Era foarte prins în jocul pe care îl juca. Cum să-i iasă pasiența și de data asta. Cum să se facă voia lui, ca de obicei. Nu-l observă pe tânărul care parcă peste stradă.

Imaginează-ți-l pe Xavier stând acolo, cu pușca peste capota vechii lui Honde, folosindu-se de capotă să-și proptească arma. Mâna lui stângă prinsă-n atelă țipă la el. Ține degetul arătător pe trăgaci. Se uită prin cătare. Se uită cum Brad

deschide portiera lucioasă a Maserati-ului și coboară din mașină.

Nu-i place să fie acolo. Nu simte nici o bucurie. Totuși, stă la colț, și Brad Whitman e individul care l-a pus acolo, care l-a pus să înfrunte nu sistem care deja avea o părere formată și care doar pretinde să ofere prezumția de inocență.

Tinerii care sunt nevinovați de crima pentru care sunt trimiși la închisoare fac parte dintr-o categorie specială. Sunt prea tineri să fie hârșâiți și întăriți de viață. N-au nici o abilitate de supraviețuire în pușcărie, unde tovarășii lor sunt criminali veritabili. Își pierd încrederea în autorități. Își pierd credința. Fuseseră ciomăgiți de nedreptăți și îndoiți de corecție. Își pierd credința. N-au parte de respectul bărbaților călițI, care vor ca ei să înceteze să se mai smiorcăie pentru inocența lor, care nu-i respectă fiindcă nu au fost suficient de bărbați să facă ceea ce n-au făcut. Așadar, dacă mergi la pușcărie, să fie cu un motiv întemeiat.

Totuși, Xavier nu va merge la pușcărie. Se gândise la asta – desigur că o făcuse, altfel n-ar fi stat acolo, cu degetul pe trăgaciul rece de oțel, cu încrederea înfricoșată a unui proaspăt soldat. Chiar și de-ar fi fost vinovat, tot n-ar fi supraviețuit încarcerării. Micuța celulă la comun, unde nu există intimitate pentru nimic, nici măcar pentru gânduri. Neputința de a cânta – asta l-ar omorî mai mult ca orice, de fapt, deja îl omora, în suflet, nu în fapt.

Absența adevăratului întuneric, în care să se poată odihni. Absența tăcerii. Barajul constant al conversațiilor grosolane. Mirosurile trupești. Mirosurile de curățenie. Neputința de a mânca atunci când poftești, neputința de a-ți prepara propria mâncare, de a servi un snack, de a ieși să-ți cumperi tacos. Neputința de a ieși oriunde, de a petrece timp cu prietenii, de a vedea cum soarele răsare sau apune. Faptul că totul e la fel. Munca inutilă de a spăla rufe sau a șterge podele sau de a spăla vase ani și ani de-a rândul, dar asta fiindcă n-ai nimic de câștigat făcând-o așa cum o făceai afară, ca atunci când ai fi ajuns acasă la o fată pe care o iubești.

Nu mai speră la asta. După cum vede el lucrurile, Juniper și-a redus pierderile. Situația ei nu e una bună, știe asta. Nu se așteaptă ca ea să-și riște gâtul pentru el, dincolo de ceea ce a făcut deja. Există consecințe pe care poate ea nu e în stare să le înfrunte. Deși și-ar dori ca ea să o facă, deși asta nu ar schimba cu nimic lucrurile.

Dar chiar dacă-l mai iubește, la ce i-ar mai fi el de folos? Acum nu-i poate fi

nimănui de folos, nici măcar lui însuși.

Xavier ţinteşte. Primul glonţ loveşte Maserati-ul, spărgând parbrizul. Al doilea capota. Al treilea îl loveşte pe Brad Whitman în umăr, şi-l trânteşte cât colo. Al patrulea – o ţintă norocoasă, din moment ce trăgătorul e instruit şi de abia ce poate să se uite prin cătare şi să apese pe trăgaci plin de speranţă – îl nimereşte pe Brad în spate şi-i intră direct în aortă, străpungând-o cu precizie în drumul său prin corp şi apoi ieşind din acesta.

În acest moment al dimineţii, nu mai e nimeni în parcul industrial. Câţiva oameni aflaţi la distanţă aud focul de armă. Nimeni nu e într-atât de aproape cât să se îngrijoreze. Când se face linişte, îşi reiau activităţile lor matinale, încrezători că orice s-ar fi întâmplat – chiar dacă se traseseră focuri de armă – cineva din apropiere avea să gestioneze problema. Nu e nevoie să se implice.

Xavier îl urmăreşte pe Brad câteva minute, să se asigure că avea să facă ce-şi propusese. Inima îi bate până-n timpane. Dar una e să plănuieşti ceva, alta e s-o faci, iar aceste două noţiuni nu sunt atât de similare pe cât crezuse. Fapta e incredibil de satisfăcătoare. Minunat de oribilă. Zgomotul din urechile lui e ritmul unei orchestre care interpretează acompaniamentul unei arii frumoase şi tragice, o lamentaţie despre cum lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple aşa şi totul trebuiau să se întâmple aşa.

Când succesul îi pare asigurat, Xavier îşi pune puşca-n portbagaj şi intră în maşină. Conduce cu viteza legală în vreme ce Brad zace lângă maşina lui sport de 160 000 de dolari sângerând – dar nu pe atât de copios pe cât ar crede unii, deoarece principala arteră a inimii e perforată, iar sângele pe care inima-l forţează să intre prin respectiva arteră, în ultimele ei contracţii inutile, se revarsă în cavitatea toracică, unde sângele are destul spaţiu să intre.

E oare Brad Whitman mort în punctul ăsta? Cel mai probabil. Şi dacă nu este, cu siguranţă va fi atunci când angajata lui, Brenda, vine la şapte şi-l găseşte.

Poate că mai are un minut, poate mai multe, de durere cumplită, pe lângă teribila revelaţie că a fost cumva depăşit de situaţie şi că acesta e umilitorul lui sfârşit. Aşa speră Xavier.

Dar nu, lucrurile nu se întâmplară aşa. Cât Xavier stătu în maşină, urmărindu-l

pe Brad, se gândi la tot planul în detaliu, de la un capăt la altul și se văzu așa cum canalele de știri aveau să-l vadă, dacă ar fi comis fapta: încă un golan violator negru făcând ce fac golanii, corect?

N-ar fi spus: „Iată un tânăr care a fost pus la zid, un produs al nedreptăţii noastre instituționalizate și culturale, care căutase doar să pună în aplicare dreptatea adevărată, căci în locul acesteia, o alta nu va mai exista“.

Aceea era fantezia pe care și-o alimentase și de l-ar fi executat pe Brad Whitman n-ar fi făcut decât să creeze o versiune a lui însuși despre care cu toții își doreau cu disperare să creadă că era adevărată. N-ar fi contat ce motive avea. N-ar fi contat că acțiunile lor îl creaseră. Singurul lucru pe care toți l-ar fi spus și l-ar fi auzit ar fi fost că era un criminal. Ceea ce nu avea să devină.

Porni mașina și conduse spre cealaltă destinație a sa, în vreme ce, în parcul industrial, Brad își continuă drumul spre clădire.

Când Xavier opri la stopul dintr-o intersecție goală, un obiect prins la baza parbrizului îi atrase atenția. O pungă din plastic îndesată în vârful capotei mașinii sale, aproape ascunsă sub o crenguță de pin. Ieși, recuperă punguța și scoase din ea biletul împăturit.

Zay: În sfârșit am ajuns acasă după episodul din parc și acum părinții mă forțează să plec la bunici, în Tennessee. N-am telefon, nici computer, așa că pot doar să-ți scriu biletul ăsta. Încearcă să mă convingă că tu m-ai manipulat și că tot ce s-a întâmplat azi a fost o întâlnire în scop de viol. Vreau să cred că mă iubești, deși n-ai spus-o niciodată propriu-zis. Dacă așa e, atunci vreau să știi că și eu te iubesc și cumva toate astea vor fi fost doar un vis urât pe care-l vom lăsa în urmă. Ceva ce ne vom povesti unul altuia în timp ce ne îndreptăm spre San Francisco în camionul nostru cu mâncare, da? Îl iubesc pe Zay pe care l-am cunoscut și bănuiesc că asta-i tot ce pot spune până o să ne întâlnim din nou.

Juniper

Ei bine, da. Asta explica multe.

Cuvintele lui Juniper îi încălziră inima lui Xavier, în timp ce acesta conduse cu viteze legală tot drumul până în parcul public, așa cum plănuise. Aceste cuvinte îl linișteau și îi dădeau putere. Chiar și o umbră de fericire. Îl iubea. Nu-i greșise cu nimic.

În dimineața aceasta, parcul de stat era plin de căprioare, păsări, ratoni și vulpi, unele creaturi de abia trezindu-se, iar altele încheindu-și rondul de noapte, cocoțându-se înapoi în vizuini sau cuiburi sau strecurându-se în crânguri umbroase, afundându-și ciocurile și ochii sub aripi. Pe frunze se scurgea umezeala nopții, picăturile devenind asemenea diamantelor căzătoare, odată prinse în lumina soarelui. Era un loc încărcat de pace și frumusețe.

Așa arăta seninătatea. Xavier conduse și parcă în același loc în care lăsase mașina ultima dată când fusese acolo. Înghiți o pastilă de Vicodin, apoi luă pușca, telefonul și un caiet cu el în baracă și se așeză pe podeaua unde el și Juniper întinseseră pătura în ziua respectivă.

Ce se alesese oare de pătură? Era în Land Roverul lui Juniper? În dulapul cu dovezi al poliției, alături de cuțitul lui și de sticla de vin?

Dovezi. Avusese loc o crimă, într-adevăr.

Podeaua din lemn era rece și netezită de vizitele atâtor amatori de picnic și drumeții. Xavier își trecu mâinile peste stinghii și se gândi la cum el și Juniper stătuseră acolo, mâncaseră și râseseră, amândoi ușor îmbătați de vin și așteptare.

Se gândi la cum crezuseră că aveau toate răspunsurile cu privire la viitorul lor și că trebuiau doar să aștepte ca timpul să treacă pentru a-l prinde. Se gândi la felul cum Juniper îl trăsese aproape de ea. La cât de emoționat fusese să facă din această experiență una frumoasă pentru ea. Cât de stânjenitor, dar totodată cât de frumos fusese atunci când își potriviseră trupurile împreună. Cum o privise în ochi și simțise… totul.

Acel moment pe care îl păstra în minte.

Capitolul 50

Poliţiştii găsiră biletul lui Xavier în baracă, alături de indicaţiile unde să-i caute trupul. Lângă bilet era telefonul lui. Închisese setările de siguranţă ale telefonului pentru a-i fi mai uşor lui Valerie să urmărească mesajul video pe care-l înregistrase, împreună cu un scurt cântec pe care-l compusese şi îl înregistrase special pentru ea în urmă cu aproximativ o lună, intenţionând să facă şi un montaj pe care plănuise să i-l dea înainte de a pleca spre San Francisco.

În mesajul video înregistrat în baracă, cu lumina soarelui care se revărsa asupra lui dintr-o fereastră, pictându-l în toată splendoarea, el se uita spre cameră şi spunea:

– Toţi eroii mei şi ai tăi sunt oameni care într-un fel sau altul s-au sacrificat pentru ceva important – unii şi-au dăruit vieţile şi asta nu fiindcă voiau să moară, nu-i aşa? Ci fiindcă nu mai puteau trăi aşa cum stăteau lucrurile. Ăsta e şi cazul meu. N-am cale de scăpare, mamă. Nici un viitor pentru care merită să mai trăiesc. Nu mai am nimic de oferit cuiva. Mă înţelegi, nu-i aşa? Ştiu că vei fi furioasă şi supărată şi amărâtă şi speriată şi toate astea la un loc. Dar după, fii mândră de mine că n-am cedat. Împărtăşeşte asta, ca toată lumea să ştie cât de greşit stau lucrurile şi cum oamenii nepotriviţi au prea multă putere şi tocmai de aia s-a întâmplat asta, iar aşa ceva n-ar trebui să i se mai întâmple nimănui niciodată. Oricum, te iubesc enorm. Ochii lui erau acum înlăcrimaţi şi vocea un pic spartă. Eşti o mamă minunată. Cred – sau oricum, sper – că o să ne întâlnim din nou acolo în Ceruri. Dar până atunci să treacă mult timp, în regulă? De asemenea, nu mi-e frică. O să fie o uşurare.

Pentru o clipă, întoarse privirea în altă parte.

– Tata mă aşteaptă şi cred că o să spună ceva de genul „Hei, în sfârşit am şi eu timp să stau cu băiatul meu!“

Aici Xavier zâmbi. Apoi zise:

– Ultimul lucru: spune-i lui Juniper că și eu o iubesc. Ne vedem mai târziu.

Și încheie înregistrarea. De asemenea, pentru Juniper mai era un haiku într-un plic sigilat, pe care Valerie trebuia să i-l dea direct în mână, oricând ar fi putut.

Pușca rămăsese înțepenită între doi bolovani la marginea râului. Trupul lui era în josul apei, grație curentului iute. Medicul legist îi spuse lui Valerie că-l identificaseră după amprente și că îi recomandau insistent să nu se uite la rămășitele lui. Ea îi urmă sfatul.

Capitolul 51

Ziua înmormântării sosi odată cu căldura agresivă a verii. Un cer senin, pentru început (albastru de Carolina). La ora unu, când slujba de îngropare era programată să înceapă, umiditatea atinsese șaptezeci la sută. Norii se adunau după cum le era obiceiul. Tunete mai târziu? Posibil. Când ne-am ridicat cu toții să ne prezentăm condoleanțele, știam că aveam să fim foarte transpirați în rochiile, pantalonii și costumele noastre de doliu. Un sacrificiu mic. Minuscul. Ar trebui să te simți incomod la o asemenea înmormântare, asta spuneau unii dintre noi.

Într-o mașină aflată în drum spre cimitir, se iscă o dezbatere: era oare Valerie aducătoare de ghinion? Își pierduse soțul, iar acum și fiul. Chris Johnson ar trebui să-și facă griji? (Aici ar trebui să adăugăm că în țara asta doar albii au o șansă reală la vieți lipsite de griji și că aceștia ar trebui să facă o asemenea afirmație).

În altă mașină, nimeni nu scotea o vorbă. Cimitirul public era vast. Avea dealuri și stejari enormi. La locul de îngropăciune, un paravan albastru-ceruleum oferea umbră câtorva rânduri de scaune pliante. Am venit cu toții, conducând încet pe alei, luându-ne unii după alții sau după indicatoare. Un panou pe care scria ALSTON-HOLT și o săgeată ne îndrumau spre locul unde se odihnea și Tom. Am zis cu toții, exceptându-l pe Brad Whitman. Julia, îndurerată de propriile-i eșecuri și greșeli și dezgustată de Brad, stătuse în sufragerie cu fetele alături și-i spusese lui Brad că nu merita să mai facă parte din viețile lor și că ele meritau pe cineva mai bun. Îi spusese să își împacheteze cele necesare și să plece. Unii spun că a mers să joace golf, în timp ce se desfășura înmormântarea; sperăm că nu e adevărat, dar nu negăm posibilitatea.

Văzând înregistrarea lui Pepper, devenită virală, despre ce le făcuseră procurorul districtual și Brad prietenilor ei (filmat înainte de aflarea cumplitei vești), la ceremonie veniră și reporteri și cameramani, păstrând o distanță respectuoasă.

Valerie și Chris stătură sub paravan, alături de diverşi membri ai familiilor lor. La înmormântare veni și mama lui Tom. Fața ei palidă ieşea în evidență, acolo sub paravan, amintindu-le reporterilor și nouă deopotrivă că sângele lui Xavier nu fusese de o singură culoare.

Murmurul începu, alertându-i pe cei care nu observaseră că Juniper și Julia Whitman se apropiau acum. Oare ce avea să creadă Valerie despre asta? Acum toată lumea știa că Juniper fusese cea implicată, presupusa fată violată. Încă nu cunoşteam pe atunci toate detaliile cu privire la implicarea ei.

Juniper se apropie de Valerie și aceasta se ridică în picioare. Oare îşi mai vorbiseră până acum? Juniper ținea ochii în pământ. Umerii i se zguduiră. Valerie puse o mână pe Juniper și-și șterse singură ochii cu cealaltă. Vorbiră puțin și apoi Juniper merse să ia loc alături de Julia.

Când adunarea se mări destul de mult, așa cum se adeverise (câteva sute de oameni, albi, negri, străini, prieteni, activiști, tot felul), pastorul, o femeie impunătoare cu codițe rasta gri și pielea maroniu-închis ridată, se ridică pe o platformă pictată din lemn și privi către adunare.

– Bine ați venit! strigă. De aici o să începem.

De aici o să începem.

Erau doar simple cuvinte, așa cum și povestea asta e compusă din simple cuvinte. Totuși, cuvintele sunt felul în care noi oamenii am comunicat unul cu celălalt, încă din zorii civilizației. Oare ce înseamnă mai mult pentru oameni decât cuvintele? Fără un îndemn de acțiune, rareori au loc schimbări.

De aici să începem, vă rugăm, în comuniune unii cu ceilalți, în ciuda diferențelor dintre noi, recunoscând că fără început, nu poate exista sfârşit.

Garant (bail bondsman) = agent, agenție sau corporație care funcționează ca garanție că va plăti cauțiunea unui acuzat, înainte ca acesta să se prezinte la proces.

Krispy Kreme Doughnuts – Lanț american de gogoși și cafea

Marcă de cereale colorate și îndulcite în formă de inele, produse de Kelloggs

Epilog

Una dintre primele acţiuni ale Juliei Whitman, când a aflat de la Juniper povestea despre sărutul nepotrivit, fu să arunce poza de la balul de puritate drept în coşul de gunoi, cu ramă cu tot. Urmară pozele lor de cununie.

Juliei îi plăcuse dintotdeauna ideea de a trăi în Colorado, undeva în munţi sau cu vedere la munte. Lottie spusese că i-ar fi fost mai uşor să respire fără atâta umezeală, aşa că după ce avocatul încheie cu divorţul şi cu înţelegerea referitoare la custodie, Julia angajă o companie de mutat şi cumpără o casă în Lakewood, o suburbie a Denverului, doar pentru ea, Lottie şi Lily. Acolo, în Lakewood se înscrise la un curs pentru profesori de yoga, sperând că poate aşa avea să înveţe cum să acceseze şi să ghideze conexiunea celorlalţi către pace interioară şi încredere. Forţă. Echilibru. Flexibilitate. Şi izbăvire, care, de asemenea, era ceva la care trebuia să lucreze. Era un întreg proces.

Brad fu nevoit să-i cedeze mai mult de jumătate din valoarea bunurilor sale – şi pentru a face asta, fu forţat să se împrumute punându-şi bunurile drept gaj, o sumă de bani pe care-i fu greu să o restituie după ce lucrurile începură să iasă la suprafaţă. Nu fu deloc o surpriză că din ce în ce mai puţini oameni se arătau dispuşi să facă afaceri cu Whitman CVAC. Avea să fie nevoit să vândă aproape totul. Se gândi că falimentul şi schimbarea reşedinţei aveau să-i şteargă urmele. Ca şi în cazul buruienilor, e greu să ţii la pământ un asemenea om, pentru prea mult timp.

După nişte zile foarte întunecate, când Juniper se gândi să-i urmeze exemplul lui Xavier, îşi dădu seama că ea trebuia să-i urmeze de fapt intenţiile şi alese să termine liceul la Westover în Connecticut, un internat despre care se gândi că avea să-i servească drept rampă de lansare pentru planurile ei de viitor. În toamnă, avea să înceapă cursurile de sociologie şi ştiinţe politice la Universitatea Columbia.

Cele opt luni în care fusese ruptă de fosta existență o făcură să-i pară că aproape nici unul dintre evenimentele de anul trecut nu se întâmplaseră cu adevărat. Ca și cum Xavier era un rod al imaginației sale. Ca și cum Brad ar fi fost un personaj dintr-o tragedie a lui Eschil, despre care citise la orele de literatură.

Acum, mai merge uneori la biserică, mai mult din postura unui om aflat în căutări decât a unui drept-credincios. Simt că scepticismul e mai potrivit. Sună acasă – la noua ei casă din Colorado – o dată pe săptămână. Lily a început să facă din nou glume cu cioc-cioc. E un pas înainte.

Xavier e o plăsmuire a viselor ei. Îl vede des. Vorbesc. Îi cântă. Haiku-ul lui e lipit cu scotch de oglinda din camera ei de cămin.

Azi, Juniper se gândește la Valerie. Poate în curând o va suna să-i zică despre program, despre cursurile pe care le va urma, despre scopul ei final de a deveni avocat al apărării și apoi procuror. Poate o să-i spună și povestea pe care i-o relatase Xavier, când merseseră în vizită la mama ei, despre cum fusese cea mai bună zi. Poate o să-i spună și despre vise. Poate că Valerie o să răspundă.

Valerie găsi o casă de închiriat în centrul Virginiei și se mută acolo în luna august a anului precedent, încredințându-le lui Ellen și unui agent imobiliar vânzarea casei. În ziua când în casa ei din Oak Knoll se mută un cuplu, ea stătea pe veranda din lemn, iar când serviciile de mediu veniră să-i taie mărețul și bătrânul stejar, era afară și pășea pe un drum șerpuit de țară, alături de Chris.

În decembrie cumpără casa și nouăsprezece acri de pământ, cu pășuni. Pe timpul iernii, ea scrise și puse bușteni pe foc și bău whisky și adoptă o cățeluș, o corcitură cu trăsături puternice de câine leopard de Catahoula. O numi Grace.

Într-o zi aspră de februarie, Valerie parcurse drumul lung din pietriș ce ducea spre căsuța ei poștală. Cerul încărcat scuipa zăpadă și lapoviță ușoară. Deschise cutia și găsi doar un plic, de la avocatul Wilson Everly.

Îmi onorez promisiunea de a acționa în numele dumneavoastră și de a vă lăsa în pace până îmi dați vești – mai puțin biletul acesta, pe care-l scriu să vă informez că am făcut o depunere în contul dumneavoastră, ale cărui date mi le-ați pus la

dispoziție când am intentat procesul. Cazul s-a încheiat luna trecută, iar KDC și Whitman au fost de acord să plătească 335 000 de dolari, plus taxele și cheltuielile de judecată.

Sper că timpul care a trecut v-a adus consolare. Ne rugăm pentru dumneavoastră.

Cu Grace la picioare, Valerie întinse planșe mari de hârtie albă și desenă o hartă a pășunilor, peste care trona casa ei, cu câmpurile care treceau de la verde la auriu și acum la maroniu, dar care aveau să fie din nou verzi. Aici, pe pășunile acestea, avea să planteze câte un stejar pentru fiecare an al vieții băiatului ei.

Veni primăvara și, odată cu ea, o echipă de studenți de la Universitatea din Virginia, care se oferiră să sape și să planteze. Sosesc în dimineața aceasta răcoroasă și senină, împreună cu un camion și cu copacii, care sunt înalți, drepți și falnici, așa cum fusese și Xavier.